

305.4
ม. 1897.
1.3.

การวิเคราะห์เชิงแย้งตามหลักภาษาคำศัพท์เชิงสังคมวิทยา
การศึกษาความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม
ในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

ปริญญา ญพนธ์

ของ

มยุรี กลิ่นศรีสุข

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

17 เม.ย. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประธานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กรกฎาคม 2528

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177250

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... ประธาน
..... กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
..... กรรมการ
..... กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดีเนื่องจากผู้วิจัยได้รับคำแนะนำช่วยเหลือตลอดจน
แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประพาศน์ พงษ์ธิประภา ผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ลดาวัลย์ นุตลัด และ อาจารย์ศรีภูมิ แป้นพิทักษ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ
อย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ Donald E. Bott ที่กรุณาอนุญาตให้ทำหัวข้อจาก
หนังสือคู่มือครู อ. 661 - อ. 662 English Conversation มาใช้ในการวิเคราะห์

ขอขอบพระคุณอาจารย์อรุณย์ สียากาศ อาจารย์ทรงจิตต์ ทรงเสียรพะณี
อาจารย์กมลพรรณ บุญกิจ และ อาจารย์ศิริอร รัตนอุดม ที่มีส่วนช่วยในงานวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณพี่ ๆ น้อง ๆ และเพื่อน ๆ ที่กรุณาให้กำลังใจ

ท้ายที่สุดนี้ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกถึงพระคุณของคุณพ่อ และคุณแม่ที่ให้กำลังใจ และสนับสนุน
งานวิจัยครั้งนี้ตลอดมาพระคุณนี้หาที่เปรียบมิได้

มยุรี กสินศรีสุข

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	2
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	4
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารที่เกี่ยวกับทฤษฎี	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	13
3 วัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยในการสนทนา	18
1. วัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษ	21
1.1 Everyday Talk	21
1.1.1 Greetings	21
1.1.2 Introductions and Self Introductions	22
1.1.3 After Introductions	22
1.1.4 Calling for Attention and Answering	23
1.1.5 Thanks and Answering Thanks	25
1.1.6 Apologies and Okays	27
1.1.7 Farewells	31

unit

หน้า

1.2 Reaching Out	32
1.2.1 Offers to Help	32
1.2.2 Need Help ? Yes !	33
1.2.3 Borrowing and Lending	34
1.2.4 Invitations and Polite Refusals	34
1.2.5 Short and Polite : Agree and Disagree	36
1.2.6 Telling How You Feel, Then Asking	38
1.2.7 Polite Disagreement	39
1.3 Talking Together	40
1.3.1 Asking and Answering Yes/No Questions	40
1.3.2 Telephone Polite Talk	41
1.3.3 Asking and Giving Location	44
1.3.4 Asking and Answering "when" Questions	45
1.3.5 Asking Interview Questions	46
1.3.6 Pausing and Answering Interview Questions	47
1.3.7 Thinking and Hoping	48
1.4 Friendship	48
1.4.1 Obligations	48
1.4.2 Preferences	49
1.4.3 Making Guesses	50
1.4.4 Comparing	52
1.4.5 Telling a Story	53
1.4.6 Describing The Past	53
1.4.7 Conditionals	54

2. วัฒนธรรมในการใช้ภาษาไทย	56
2.1 การสนทนาในยี่สิบประจําวัน	56
2.1.1 การทักทาย	56
2.1.2 การแนะนำและการแนะนำตนเอง	56
2.1.3 หลังการแนะนำ	56
2.1.4 การเรียกความสนใจ	58
2.1.5 การขอบคุณและการตอบรับการขอบคุณ	59
2.1.6 การขอโทษและการให้อภัย	60
2.1.7 การอำลา	61
2.2 ข้อเล่นและการตอบสนอง	62
2.2.1 การเล่นให้ความช่วยเหลือ	62
2.2.2 การขอความช่วยเหลือและการตอบรับคำขอ	62
2.2.3 การขอยืมและการให้ยืม	63
2.2.4 การเชิญและการปฏิเสธคำเชิญ	64
2.2.5 การเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างสิ้นและลุ่มๆ	65
2.2.6 การบอกความรู้สึกของตนเองแล้วถามความรู้สึกของผู้อื่น ...	65
2.2.7 การไม่เห็นด้วยอย่างลุ่มๆ	66
2.3 การสนทนาวิสาละ	66
2.3.1 การถามและการตอบเพียงรับหรือปฏิเสธ	66
2.3.2 การพูดโทรศัพท์	68
2.3.3 การถามและการตอบเกี่ยวกับสถานที่	70
2.3.4 การถามและการตอบเกี่ยวกับเวลา	70
2.3.5 การสัมภาษณ์	71
2.3.6 การหยุดยั้งในการสนทนา	71
2.3.7 การคาดคิดและการคาดหมาย	71

บทที่	หน้า
2.4 สัมพันธภาพ	72
2.4.1 พันธะหน้าที่	72
2.4.2 การชอบมากกว่า	73
2.4.3 การคาดคะเน	73
2.4.4 การเปรียบเทียบ	74
2.4.5 การเล่าเรื่อง	74
2.4.6 อดีตกาล	75
2.4.7 เงื่อนใย	75
4 เปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างของวัฒนธรรมในการใช้ ภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในการสนทนา และทำนายปัญหาของนักเรียนไทย ที่เรียนภาษาอังกฤษ	77
ความคล้ายคลึงกัน	77
ความแตกต่างกันและปัญหาที่อาจเกิดขึ้น	82
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอนะ	99
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	99
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	99
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	99
สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า	100
อภิปรายผล	110
ข้อเสนอนะ	147
บรรณานุกรม	150

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

สรุปเปรียบเทียบวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

114

อภิธาน

การเปรียบเทียบวัฒนธรรมระหว่างภาษาแม่ (Native Language) และภาษาเป้าหมายที่จะเรียน (Target Language) ได้มีการศึกษามาช้านานแล้ว เช่น ในหนังสือ Linguistic Across Cultures ซึ่งแต่งโดย Robert Lado เมื่อปี ค.ศ. 1957 อันถือว่าเป็นตำราเล่มแรก ที่วางรากฐานของวิชาการวิเคราะห์เชิงแย้ง (Contrastive Analysis) โดยได้อธิบายถึงระเบียบวิธีการวิเคราะห์เชิงแย้งด้านวัฒนธรรมไว้ในบทสุดท้าย เนื่องจากเห็นประโยชน์ในหลาย ๆ ด้านที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เช่น ในการเตรียมสื่อการสอน ประเมินคุณค่าของแบบเรียน วัดผลการเรียน และการเข้าใจชนชาติเจ้าของภาษา เป็นต้น

ระเบียบวิธีการวิเคราะห์วัฒนธรรมในทางปฏิบัติพิจารณาในด้านรูปแบบ (Forms) ความหมาย (Meanings) และการกระจาย (Distribution) ตามลำดับ แม้ว่าโดยความเป็นจริงแล้ว ทั้งสามสิ่งนี้จะเกิดขึ้นด้วยกันในหน่วยพฤติกรรมของวัฒนธรรม (Functioning Units of a Culture) จากการวิเคราะห์วัฒนธรรมตามระเบียบวิธีนี้ ทำให้ทราบสาเหตุที่ก่อให้เกิดความผิดพลาดในการเข้าใจวัฒนธรรมของภาษาที่เรียน ทำให้ใช้ภาษาผิดพลาด

1. วัฒนธรรมของทั้งสองภาษามีรูปแบบคล้ายคลึงกันแต่มีความหมายแตกต่างกัน
2. วัฒนธรรมของทั้งสองภาษามีความหมายคล้ายคลึงกัน แต่มีรูปแบบแตกต่างกัน
3. วัฒนธรรมของทั้งสองภาษามีรูปแบบและความหมายคล้ายคลึงกัน แต่มีการกระจายต่างกัน (Lado. 1957 : 110 - 121)

ในทศวรรษที่ผ่านมาได้มีการศึกษาค้นคว้าในเรื่องการวิเคราะห์เชิงแย้งระหว่างสองภาษา เฉพาะในด้านตัวภาษา เช่น ในด้านเสียง โครงสร้างเท่านั้น ส่วนในด้านวัฒนธรรมยังมีน้อยมาก (Marquez. 1979 : 314) เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันเน้นหนักในเรื่องสมรรถภาพทางการสื่อสาร (Communicative Competence) คือ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งกฎเกณฑ์ของภาษาเป็นอย่างดีและสามารถใช้ภาษานั้นได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับ

กาลเทศะตามที่เจ้าของภาษาใช้ ดังกล่าวที่ว่า "วัฒนธรรมในการใช้ภาษามีความคล้ายคลึงและความแตกต่างกัน และเป็นเรื่องที่ต้องศึกษาให้เข้าใจให้ชัดจริงๆ สิ่งจะใช้ภาษาได้อ่างถูกต้อง การเรียนรู้ว่าประโยคถูกหรือผิดไวยากรณ์เท่านั้นยังไม่เพียงพอที่จะช่วยให้เกิดความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) เพราะฉะนั้นการแยกแยะทางวัฒนธรรม (Sociocultural Contrast) จึงมีประโยชน์ต่อผู้เรียนภาษาต่างประเทศมาก" (ประพาคณ์ พุทธิประภา 1978 : 42)

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทย โดยยึดหลักการในการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบตามหลักภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Contrastive Sociolinguistics) ซึ่งมุ่งเป้าหมายในการวิจัยเกี่ยวกับ "การใช้ภาษาเป็นสื่อสัมพันธ์" (Rational Utterances) มากกว่า "การใช้ภาษาให้ข้อเท็จจริง" (Factual Statements) ได้แก่ "การทักทาย" (Greeting) "การขอโทษ" (Apologizing) "การปฏิเสธ" (Rejecting) เป็นต้น (ประพาคณ์ พุทธิประภา 1978 : 40 - 41 อ้างอิงมาจาก Higa, 1971 : unpagged)

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในการสนทนา
2. เพื่อทำนายลักษณะข้อผิดพลาดทางด้านวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบความคล้ายคลึงและความแตกต่างด้านวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทย ในการสนทนา
2. ทำให้ทราบสาเหตุในการใช้ภาษาอังกฤษผิด เพราะขาดความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรม
3. เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษในการนำปัญหา วัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาไปใช้ในการเรียนการสอน

ขอบเขตของการศึกษานี้คือว่า

ในการศึกษานี้จะเปรียบเทียบวัฒนธรรมในการใช้ภาษาตามหัวข้อที่ Donald E. Bott ได้รวบรวมไว้ในหนังสือคู่มือครูภาษาอังกฤษ รายวิชา อ.661 - อ. 662 English Conversation เนื่องจากมีหัวข้อที่สอดคล้องกับหลักสูตรของรายวิชา อ.661 - 662 (ฟัง - พูด 1,2) ในระดับชั้น ม.6 และในขณะที่เริ่มศึกษานี้พบว่าเพื่อทำการวิจัยนี้ยังไม่มีหนังสือที่กระทรวงศึกษาอนุมัติให้ใช้ในโรงเรียนที่พิมพ์ออกมา ผู้วิจัยจึงได้ใช้หัวข้อตามหนังสือเล่มนี้ซึ่งมีหัวข้อดังต่อไปนี้

1. Everyday Talk
 - 1.1 Greetings
 - 1.2 Introductions and Self Introductions
 - 1.3 After Introductions
 - 1.4 Calling for Attention and Answering
 - 1.5 Thanks and Answering Thanks
 - 1.6 Apologies and Okays
 - 1.7 Ferewells
2. Reaching Out
 - 2.1 Offers to Help
 - 2.2 Need Help? Yes!
 - 2.3 Borrowing and Lending
 - 2.4 Invitations and Polite Refusals
 - 2.5 Short and Polite: Agree and Disagree
 - 2.6 Telling How you Feel, Then Asking
 - 2.7 Polite Disagreement
3. Talking Together
 - 3.1 Asking and Answering Yes/No Questions
 - 3.2 Telephone Polite Talk
 - 3.3 Asking and Giving Locations

- 3.4 Asking and Answering "when" Questions
- 3.5 Asking Interview Questions
- 3.6 Pausing and Answering Interview Questions
- 3.7 Thinking and Hoping
- 4. Friendship
 - 4.1 Obligations
 - 4.2 Preferences
 - 4.3 Making Guesses
 - 4.4 Comparing
 - 4.5 Telling a Story
 - 4.6 Describing The Past
 - 4.7 Conditionals

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. วัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนา หมายถึง กฎเกณฑ์ทางสังคมในการใช้ภาษา สื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เพื่อให้สมาชิกในสังคมเป้าหมายยอมรับ
2. ภาษาอังกฤษ หมายถึง ภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐานของชาวอเมริกันและอังกฤษ
3. ภาษาไทย หมายถึง ภาษาไทยกลางที่เป็นมาตรฐาน
4. การวิเคราะห์เชิงแย้ง หมายถึง วิธีการหาความแตกต่างระหว่างภาษาล่องภาษา หรือมากกว่า เพื่อค้นหาปัญหาในการเรียนภาษาเป้าหมาย

วิธีดำเนินการค้นคว้า

1. สืบค้นเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับงานที่จะวิจัยนี้
2. สรุปลักษณะของวิชาภาษาคำศัพท์เชิงสังคมวิทยาในด้านมานุษยคดีด้านการพูด และวิธีการวิเคราะห์เชิงแย้งเพื่อเป็นแนวทางในด้านทฤษฎี

3. กำหนดหัวข้อของ วัฒนธรรมในการใช้ภาษาที่จะใช้ในการวิเคราะห์ตามหัวข้อที่

Donald E. Bott ได้รวบรวมไว้ในหนังสือ คู่มือครูภาษาอังกฤษรายวิชา อ.661 - อ.662 English Conversation

4. ศึกษาลักษณะ วัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ในลักษณะที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยพิจารณาตามความเหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ การศึกษาลักษณะ วัฒนธรรมนี้เน้นศึกษาจากแหล่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

4.1 วัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาภาษาอังกฤษ ศึกษาจากหนังสือ

4.1.1 Western Manners and English Conversation for Every-day Use in Japan ของ Glenn F. Baker

4.1.2 American Cultural Encounters ของ Carol Kasser Ford

4.1.3 A Study Dictionary of Social English ของ William R. Lee

4.2 วัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาภาษาไทย ศึกษาจาก

4.2.1 ความรู้ของผู้วิสัยในฐานะที่เป็นเจ้าของภาษา และสอบถามจากเจ้าของภาษาท่านอื่นด้วย

4.2.2 บทสนทนาในหนังสือนวนิยาย

4.2.3 หนังสือ กฤษฎาสอนน้อง ของ กฤษฎา เทวรักษ์

4.2.4 หนังสือ มารยาทสังคม ของ พันธุ์เพ็ชร

5. เปรียบเทียบวัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนายะหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

6. ทำนายลักษณะข้อผิดพลาดทางด้านวัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาภาษาอังกฤษ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้แยกเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎี
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎี

การวิเคราะห์เชิงแสงตามหลักภาษาคำศัพท์เชิงสังคมวิทยา

ภาษาคำศัพท์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) เป็นคำศัพท์แขนงหนึ่งในวิชาภาษาคำศัพท์ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับสังคม เช่น ในชุมชนภาษา (Speech Community) ซึ่งหมายถึงกลุ่มบุคคลที่พูดภาษาเดียวกัน แม้ว่าจะมีภาษาย่อยที่แตกต่างกันออกไปบ้าง บุคคลในชุมชนนั้นถือว่าตนพูดภาษาเดียวกัน เช่น ภาษาจีน ซึ่งมีภาษาถิ่นย่อยมากมายที่บางครั้งแต่ละภาษาถิ่นไม่สามารถสื่อสารกันได้เนื่องจากความห่างไกลของแต่ละท้องถิ่น ก็ถือว่าภาษาถิ่นย่อย ๆ นั้นเป็นชุมชนภาษาเดียวกัน ส่วนในกรณีของภาษาดัตช์และภาษาเยอรมัน ซึ่งมีความคล้ายคลึงกันมากจนสามารถใช้สื่อสารกันได้เข้าใจ ถือว่าภาษาดัตช์และภาษาเยอรมันเป็นคนละชุมชนภาษา การศึกษาภาษาในแง่ชุมชนภาษานี้จะพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงทางภาษา การใช้ภาษาของบุคคลในชุมชนภาษาหนึ่ง ๆ จะเปลี่ยนไปตามปัจจัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

สังคม(Society) ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม เป็นพฤติกรรมทางสังคม และเป็นสิ่งที่สื่อข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวผู้ใช้ภาษา ดังนั้น ภาษาจึงต่างกันไปตามสิ่งที่มีอิทธิพลต่อสังคมนั้น ได้แก่ สภาพแวดล้อม โครงสร้างสังคม และคุณค่าของสังคม เช่น ไทยเรามีคำเรียกญาติหลายคำ คือ "ปู่" "ย่า" "ตา" "ยาย" ในขณะที่สังคมตะวันตกมีเพียงไม่กี่คำ "Grandfather" "Grandparents" "Grandmother" ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยให้ความสำคัญและมีความสัมพันธ์กับญาติมากกว่าทางตะวันตก

ชนชั้น (Social Class) ในแต่ละสังคมมักแบ่งชนชั้นทางสังคมทั้งที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ตาม ภาษาจะเป็นสิ่งที่บอกชนชั้นได้ด้วย เช่น ภาษาไทยจะมีภาษาเฉพาะที่ใช้กับ

พระมหากษัตริย์ ภาษาลูภาษาสำหรับสามัญชน และภาษาไม่สุภาพในกลุ่มผู้มีการศึกษาน้อย

เพศ (Sex) มีคำบางคำ บางประเภทที่ใช้เฉพาะผู้หญิงหรือผู้ชายเท่านั้น เช่น คำอุทาน "โถ" "อื้อ" คำขำคุดยั้ว "ดี๊ด" "ฮือฮือฮือ" คำสรรพนาม "ดิฉัน" คำลงท้าย "คะ" "ซา" คำเหล่านี้จะใช้เฉพาะผู้หญิงมากกว่า ซึ่งถ้าผู้ชายนำไปใช้ก็ถือว่าเป็นเรื่องขบขันไป คำอุทคัพ "หล่อ สม่รท" คำสรรพนาม "ผม" "กระผม" ซึ่งเป็นคำที่ใช้กับผู้ชายหรือผู้ชายใช้

อายุ (Age) ในสังคมเดียวกัน อายุทำให้คนพูดต่างกันไ้มาก เหตุที่ใช้ภาษาต่างกัน อาจเนื่องมาจากการดำเนินชีวิตและความเหมาะสมในการเลือกใช้ภาษาของคนแต่ละวัยนั้น แตกต่างกันไป เช่น วัยรุ่นชอบความแปลกใหม่ จึงมักสร้างคำแสลงใหม่ ๆ ขึ้น เช่น "เ๊าะ ๆ" "ซึ้ง" "เลิศ" ฯลฯ ในขณะที่ผู้ใหญ่รักใช้คำเก่า ๆ อยู่ เช่น "เสื่อเส่ง" "ลวยงาม" เป็นต้น

อาชีพ (Occupation) ภาษาของบุคคลต่างอาชีพกันย่อมแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้านคำศัพท์ เนื่องจากคนในแต่ละอาชีพจะสร้างศัพท์เฉพาะขึ้นเพื่อความสะดวกในการสื่อสารระหว่างบุคคลในวงการเดียวกัน เช่น ในร้านขายอาหารประเภทก๋วยเตี๋ยว เรามักได้ยินคำว่า "ใหญ่โพ" "หมี่ฮั่นลัด" "เส็กฮั่นดับ"

สถานการณ์ทางสังคม (Social Situation) ซึ่งหมายถึง กาลเทศะที่จะเลือกใช้ ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคล เวลา และสถานที่ เมื่ออยู่ระหว่างคนที่คุ้นเคยกันจะมีแบบการพูด อย่างหนึ่ง ซึ่งต่างไปจากเมื่อพูดกับคนที่ไม่คุ้นเคย เช่น ในภาษาไทย ผู้ชายที่คุ้นเคยกันจะใช้ คำสรรพนามแทนตัวเองว่า "ฮือ" "สือ" แต่กับคนที่ไม่คุ้นเคยกันจะใช้คำว่า "ผม" "คุณ" แทน หรือ การใช้ภาษาในโอกาสที่ไม่เป็นทางการ เช่น ที่บ้านจะใช้ เช่น "กิน" "อยากร" "พ่อ" แต่เมื่อ ในโอกาสที่เป็นทางการจะใช้คำว่า "รับประทาน" "ต้องการ" และ "บิดา" แทน

สภาพพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ (Geographical Location) บุคคลที่อยู่ต่างถิ่นกันอาจใช้ ภาษาที่แตกต่างกันออกไป เช่น ในประเทศไทย แบ่งเขตพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ออกเป็นสี่ภูมิภาค บุคคล ในแต่ละภาคจะใช้ภาษาที่แตกต่างกันทั้งในด้านเสียง คำ การเรียงคำ เขตที่อยู่ใกล้กันภาษาก็มี ความคล้ายคลึงกัน ยิ่งห่างกันออกไปมากยิ่งขึ้นภาษายิ่งต่างกันมากขึ้น

จากที่กล่าวมาเป็นการศึกษาในวิชาภาษาคำสตร์เชิงสังคมวิทยาที่เกี่ยวกับตัวชี้ทางภาษา ที่จะบอกภูมิหลังทางสังคมของแต่ละบุคคล นอกจากนี้วิชาภาษาคำสตร์เชิงสังคมวิทยายังศึกษา เกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้ด้วย คือ

1. กฎเกณฑ์ในการพูดกับบุคคลอื่นโดยยึดรูตมุ่งหมายทางสังคม เช่น หลักในการพูด โทรศัพท์ การเล่าเรื่องข่าว การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในชั้นเรียน การศึกษาในแนวนี้เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับนักสังคมวิทยาเป็นส่วนใหญ่ วิชาการศึกษานี้เรียกว่า "ระเบียบวิธีทางมานุษยคดี" (Ethnomethodology) ผู้ที่ศึกษาตามแนวนี้เชื่อว่าความเป็นจริงทางสังคมไม่สามารถที่จะศึกษาด้วยวิธีการที่ใช้สถิติเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่จะศึกษาด้วยขบวนการของการปฏิสัมพันธ์ มีบางคนศึกษาในแนวนี้ แต่ไม่คิดว่าการศึกษานั้นเน้นหนักไปทางสังคมวิทยา โดยคิดว่าเป็นการศึกษาที่เน้นหนักไปทางด้านภาษาศาสตร์ งานที่บุคคลเหล่านี้ศึกษาเรียกว่า "การวิเคราะห์ข้อความ" (Discourse Analysis)

2. การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับพื้นฐานและค่านิยมทางสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมทางภาษา โดยพิจารณาทั้งในเรื่องความแตกต่างของสโลในการใช้ภาษาระหว่างกลุ่มบุคคลในสังคมเดียวกัน และตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร (Communicative Variation) ระหว่างชุมชนภาษาและชุมชนมนุษย์ที่ต่างกัน (Different Linguistic and Ethnic Communities)

ครูสอนภาษาต่างประเทศจำนวนมากที่ยอมรับว่าพื้นฐานในการใช้ภาษาแม้ก่อให้เกิดการสับสนในการใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียน การรู้เพียงโครงสร้างไวยากรณ์และเสียงไม่เป็นการเพียงพอสำหรับการเข้าใจภาษาต่างประเทศที่เรียน การศึกษาภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยาส่งเกี่ยวข้องกับความคิดและหลักการในเรื่องของ "สมรรถภาวะทางด้านสื่อสาร" (Communicative Competence) การศึกษาในแนวนี้เรียกว่า "มานุษยคดีด้านการพูด" (Ethnography of Speaking)

3. ความหลากหลายของภาษาที่สัมพันธ์กับโครงสร้างทางสังคมของผู้พูดภาษา ซึ่งเป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับวิชาสังคมวิทยามากกว่าวิชาภาษาศาสตร์ เช่น การศึกษาเรื่อง "เครื่องหมายทางภาษา" (Linguistic Markers) ที่จะบอกข้อมูลทางสังคม อันได้แก่ สำเนียง (Accent) การเลือกใช้คำศัพท์ และการเลือกใช้ระบบโครงสร้างไวยากรณ์

4. การใช้วิถีทางแห่งภาษาศาสตร์ในการการเมือง สถาบันหลายสถาบัน เช่น "The Académie Française" พยายามที่จะกำหนดอย่างเป็นทางการว่า อะไรเป็นที่ยอมรับและอะไรที่ไม่เป็นที่ยอมรับในภาษาฝรั่งเศส การทำให้ภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่บริสุทธิ์ภายใต้ระบบนาซี และการยอมรับภาษาเกลิค (Gaelic) เป็นภาษาประจำชาติของประเทศสาธารณรัฐ

ไอร์แลนด์ เป็นต้น นโยบายทางการศึกษาในการที่จะเลือกภาษาที่ไม่ใช่ภาษาประจำชาติมาสอน ในโรงเรียนก็เป็นนโยบายทางสังคมการเมืองเช่นกัน เช่น การสอนภาษาเมารี (Maori) ให้กับ ชาวนิวซีแลนด์ผิวขาว งานวิจัยในด้านการตัดสินใจเพื่อการศึกษาเรียกว่า "การวางแผนภาษา" (Language Planning)

5. การศึกษาภาษาในสังคมที่มีชนกลุ่มย่อยตั้งแต่สองกลุ่มขึ้นไป ซึ่งแต่ละกลุ่มใช้ภาษาแตกต่างกัน นักภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยาสนใจในวิธีการที่บุคคลในสังคมเหล่านี้สลับเปลี่ยนภาษาไปเป็นภาษาต่าง ๆ ที่อยู่ในสังคมนั้นในขณะที่ใช้ภาษา สภาพการณ์เช่นนี้เรียกว่า "การสลับเปลี่ยนภาษา" (Code Switching) เช่น การสลับเปลี่ยนในเรื่องของคำ ศึกษาว่าทำไมบุคคลจึงต้องเปลี่ยนมาใช้คำศัพท์ของอีกภาษาหนึ่ง และศึกษาว่าทำไมภาษาหนึ่งยังคงอยู่ในขณะที่อีกภาษาหนึ่ง ลุ่ยไปแล้ว เป็นต้น (Loveday. 1982 : 1 - 5)

ตามหลักการศึกษาภาษาในวิชาภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยาในแนวที่เรียกว่า "มานุษยคดี ด้านการพูด" (Ethnography of Speaking) เป็นการศึกษาภาษาที่บทบาทของภาษาในการ สื่อสารในชุมชน นั่นคือพิจารณาภาษาที่ใช้จริงในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันโดยพิจารณาจากการใช้ (Functions) และการใช้สื่อต่าง ๆ ทางภาษา ภาษาถิ่น พร้อมทั้งพิจารณาวิธีการตีความ การใช้ถ้อยคำ และ "วลีปฏิบัติ" (Speech Acts) ในสังคมใดสังคมหนึ่งโดยเฉพาะ นอกจากนี้ การศึกษาในแนวนี้ยังศึกษาภาษาในแนวข้ามวัฒนธรรมอีกด้วย คือ ดูว่าในวัฒนธรรมที่ต่างกันมีการใช้ ภาษาที่ต่างกันอย่างไร เช่น ในการพูดโทรศัพท์ บางวัฒนธรรมอาจกล่าวว่า "ผู้โทรเข้า" (Caller) เป็นผู้พูดคนที่หนึ่งของการสนทนา หรือบางวัฒนธรรมกล่าวว่า ในการสนทนาแต่ละครั้งจะมีผู้พูดหลายคน ก็ได้ หรือบางวัฒนธรรมกล่าวว่า "ความเงียบ" (Silence) มีความหมายสำคัญเมื่อเกิดขึ้นในขณะที่ มีการสนทนา ดังนั้น ในการรับรู้ภาษาจึงควรรับรู้ภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม จะต้องรู้ว่าใช้รูปแบบทางภาษา รูปแบบใดที่มีความหมายว่า ลุ่มพ ไม่ลุ่มพ หรือเป็นมิตร ไม่เป็นมิตร เป็นต้น (Trudgill. 1978 : 7 - 8) ซึ่งการที่จะรับรู้ภาษาเพื่อให้มีความรู้ความสามารถ ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมนั้นต้องประกอบด้วยความรู้และทักษะสี่ชนิดด้วยกัน คือ

1. สมรรถภาวะทางไวยากรณ์ (Grammatical Competence) หมายถึง ความรอบรู้ ในตัวภาษาทั้งองค์ประกอบและกฎของภาษาที่เกี่ยวกับคำศัพท์ การสร้างคำ การสร้างประโยค

การออกเสียง การสะกดคำ และความหมายทางภาษาคำสัตร์ ซึ่งมีความรู้เหล่านี้แต่เพียงอย่างเดียว จะสามารถใช้ภาษาและเข้าใจภาษาได้อย่างถูกต้อง (Accurately) ตามความหมายตามตัวอักษร ของถ้อยคำ

2. สมรรถภาวะทางภาษาสังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึง การใช้และเข้าใจภาษาได้อย่างเหมาะสม (Appropriately) ในบริบททางสังคมภาษาที่ต่าง ๆ กัน โดยขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางบริบท เช่น บทบาทของผู้เกี่ยวข้องในขณะที่ใช้ภาษา จุดมุ่งหมายของการปฏิสัมพันธ์และบันทึกฐานหรือกฎเกณฑ์ของการปฏิสัมพันธ์ ความเหมาะสมของการใช้ถ้อยคำในที่นี้หมายถึง ความเหมาะสมทั้งในด้านความหมาย (Meaning) และรูปแบบ (Form)

ความเหมาะสมในด้านความหมายจะเกี่ยวข้องกับหน้าที่ในการสื่อสาร เช่น ถ้อยคำที่หาหน้าที่สิ่ง บัน เหยย ทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง ซึ่งรวมถึงการใช้ภาษาอย่างสุภาพ หรือเป็นทางการ และความคิด (Ideas) เช่น ถ้าพนักงานบริการในร้านอาหารจะบอกให้ลูกค้าสั่งอาหาร จะต้องระวังการใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับหน้าที่ของภาษาในการสื่อสารและให้ถูกไวยากรณ์ด้วย เช่น "จะทานอะไรดีครับ"

ความเหมาะสมในด้านรูปแบบจะเกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับบริบททางสังคม เช่น พนักงานบริการในร้านอาหารไม่ควรใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมว่า "สั่งอาหารสิครับ" เพราะในวัฒนธรรมไทย พนักงานบริการไม่ควรใช้ถ้อยคำที่เสมือนเป็นการเร่งลูกค้า แต่ควรยืนคอยรับคำสั่งจากลูกค้า หรือคอยเสนอแนะว่ามีอาหารอะไรในร้านนี้ที่อร่อยเป็นที่รู้จักกัน ซึ่งความคิดในเรื่องความเหมาะสมในด้านรูปแบบนี้เรียกว่า "สมรรถภาวะทางการปฏิสัมพันธ์" (Interactional Competence) (Canale, 1983 : 7 citing Richard, 1981 : unpagged)

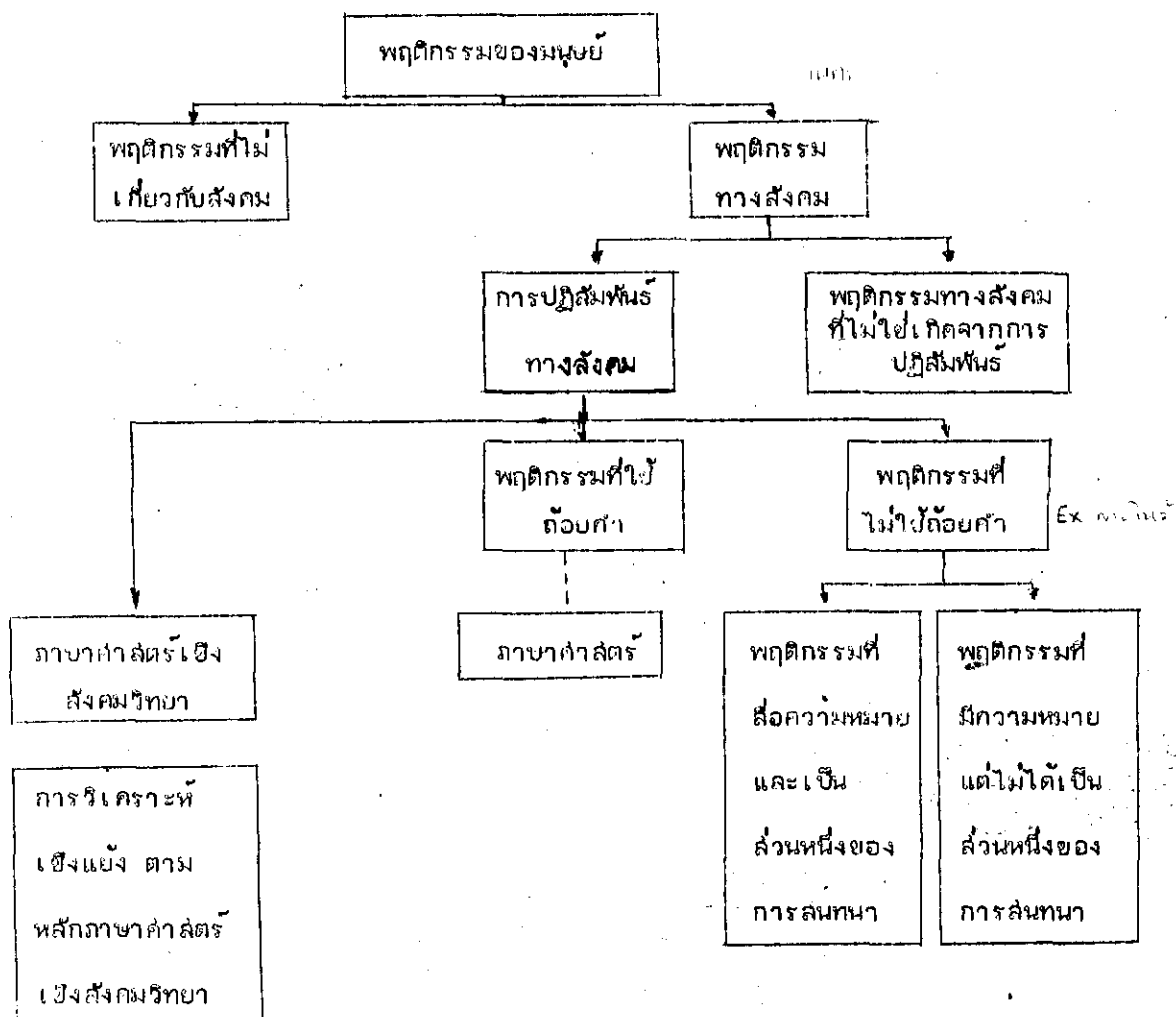
3. สมรรถภาวะทางข้อความ (Discourse Competence) เป็นความรอบรู้ที่ว่า จะเชื่อมรูปแบบทางไวยากรณ์และความหมายให้ไปด้วยกันได้ได้อย่างไร เพื่อให้คำพูดหรืองานเขียนต่อเนื่องเป็นหน่วยเดียวกัน กฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคแบ่งออกเป็นสองประเภท คือ ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักภาษา (Cohesion) และความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามความหมาย (Coherence) (อมรา แสงจันทร์ 2524 อ้างอิงมาจาก Widdowson, 1978 : 22 - 54)

4. สมรรถภาวะทางกลวิธี (Strategic Competence) เป็นความรู้ที่ผู้เรียนสามารถที่จะปรับเปลี่ยนข้อความที่มีไวยากรณ์ ปรับททางสังคมและข้อความต่อเนื่องที่ยากและยังไม่มีคามชำนาญพอที่จะใช้หรือยังไม่ได้เรียน ไปใช้รูปอื่นที่เรียนแล้วและมีความชำนาญในการใช้มากกว่า หรือผู้เรียนสามารถแสดงออกให้ผู้ฟังทราบได้ใหม่ว่า ตนเองกำลังจะหยุดพูดหรือกำลังจะพูดต่อ เป็นต้น (Canale. 1983 : 5 - 13)

จากความรู้และทักษะทั้งสี่ชนิดที่กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่า "สมรรถภาวะทางภาษาสังคม" (Sociolinguistic Competence) จะคลุมเนื้อเรื่องทั้งในด้านไวยากรณ์ และปรับททางสังคม เมื่อผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และรู้ว่าในสถานการณ์ชนิดไหนจะใช้รูปแบบประโยคที่ถูกไวยากรณ์ให้เหมาะสมได้อย่างไร ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากกว่าการเรียนรู้เฉพาะกฎเกณฑ์ไวยากรณ์โดยตรง แต่เป็นเรื่องที่ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมในสถานการณ์จริง ถ้ามีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ไวยากรณ์แต่เพียงอย่างเดียวก็ไม่ว่าจะใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมหรือไม่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาเพื่อที่จะดูความคล้ายคลึงและความแตกต่างของวัฒนธรรมในการใช้ภาษาระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยเพื่อใช้คาดคะเนปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษอันจะเป็นประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ถูกต้องยิ่งขึ้น

การรับรู้กฎเกณฑ์ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้อย่างเหมาะสมในภาษาแม่ เริ่มรับรู้มาตั้งแต่วัยเด็กและจะพัฒนาไปเรื่อย ๆ จนถึงวัยผู้ใหญ่ในลักษณะที่ค่อยเป็นค่อยไปด้วยการทดลองล้มลุกตื้นตื้นของตัวเองในสถานการณ์การใช้ภาษาจริง เมื่อมาเรียนภาษาอังกฤษ ความรู้ในกฎเกณฑ์การใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในสังคมไทยจะไปแทรกแซงกฎเกณฑ์การใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในสังคมที่พูดภาษาอังกฤษ ซึ่งการแทรกแซงนี้เรียกว่า "การแทรกแซงทางด้านภาษาสังคม" (Sociolinguistic Interference) (Holmes. 1977 : 72 - 73) ดังนั้นการที่ผู้สอนภาษาอังกฤษจะพัฒนาความรู้ความสามารถของผู้เรียนให้ใช้ภาษาเพื่อสื่อได้อย่างเหมาะสม จึงควรจะพัฒนาให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงความคล้ายคลึงและความแตกต่างของกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยด้วยการวิเคราะห์เชิงแย้ง ดังกล่าวไว้ว่า "การวิเคราะห์เชิงแย้งของกฎที่เป็นระเบียบแบบแผนโดยรวมกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม จะทำให้รู้รายละเอียดได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น" (Holmes. 1977 : 73 citing Ervin-Tripp. 1969 : 104)

แต่ก่อนที่จะทำการวิเคราะห์เชิงแยกนั้นจะต้องอธิบายลักษณะกฎเกณฑ์การใช้ภาษา เพื่อสื่อสารของ
ภาษา อังกฤษและภาษาไทยอย่างมีระบบด้วยวิธีการเดียวกันก่อนโดยใช้หลัก "ทฤษฎีบูรณาการตาม
แนวภาษาคำศัพท์เชิงสังคมวิทยา" (Integrated Theory of Sociolinguistic Description)
(Janicki. 1979 : 28 - 34 citing Grimshaw. 1973 : unpagged) ที่เป็นรูปแบบ
ทางทฤษฎีในการรวมภาษาคำศัพท์กับความเป็นจริงในสังคมเข้าด้วยกัน ดังภาพประกอบต่อไปนี้

ตัวอย่างของพฤติกรรมทางสังคมในขณะที่เกิดการปฏิสัมพันธ์ เช่น การกล่าวหักทายนซึ่งกันและกัน อาจใช้คำว่า "สวัสดีจ๊ะ" "ไปไหนมาคะ" "ทานข้าวแล้วหรือ" ซึ่งเป็นการใช้ถ้อยคำ หรืออาจหักทายนด้วยการ "โห้ว" ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่ใช้ถ้อยคำ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การที่บุคคลหนึ่งเรียนภาษาต่างประเทศ บุคคลนั้นย่อมถ่ายโอนภาษาแม่ไปสู่ภาษาที่เรียนไม่ว่าจะเป็นด้านตัวภาษาหรือวัฒนธรรม เนื่องจากกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางด้านไวยากรณ์และทางสังคมแตกต่างกัน สภาพการณ์เช่นนี้ย่อมทำให้เกิด "การแทรกแซง" (Interference) ในการเรียนภาษาใหม่ วิธีหนึ่งในการแก้ปัญหานี้ คือ การเปรียบเทียบภาษาทั้งสองอย่างมีระบบเพื่อหาสาเหตุของการแทรกแซงนั้น และสามารถคาดคะเนปัญหาของการแทรกแซงนั้น ๆ ได้ วิธีการนี้เรียกว่า "การวิเคราะห์เชิงแย้ง" (Contrastive Analysis) (Suthinee Suktrakul, 1975 : 9 - 10 citing Stockwell, 1968 : 18 - 19)

จุดมุ่งหมายหลักของการวิเคราะห์เชิงแย้งเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา คือ การปรับปรุงการสอนภาษาต่างประเทศที่จะเรียน และเพื่อทำให้การเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ๆ สะดวกสบายขึ้นด้วยการนำความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาต่างประเทศที่จะเรียนมาใช้ในการเรียนการสอนและการเตรียมสื่อการสอน แต่หัวข้อที่ได้รับความสนใจน้อยที่สุดในการศึกษาวิเคราะห์เชิงแย้ง คือ เรื่อง คำศัพท์และวัฒนธรรม ส่วนหัวข้อที่ได้รับความสนใจมากที่สุดและมีผู้ศึกษาค้นคว้าไว้มาก คือ เรื่อง เสียง หน่วยคำ และโครงสร้างไวยากรณ์ ทั้ง ๆ ที่ความเข้าใจผิดพลาดและความล้มเหลวในการสื่อสารเป็นผลมาจากการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และการไม่คุ้นเคยกับรูปแบบวัฒนธรรมของภาษาที่เรียน (Dimitrijevic, 1977 : 133) ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยที่มีผู้ศึกษาไว้ทั้งที่ในประเทศไทยและในต่างประเทศ ส่วนมากจะเป็นการวิเคราะห์เชิงแย้งในเรื่องเสียงและโครงสร้างไวยากรณ์ ส่วนในเรื่องวัฒนธรรมมีงานวิจัยในต่างประเทศประมาณ 2 หรือ 3 เรื่อง จากงานวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์เชิงแย้งประมาณ 484 เรื่อง (Marquez, 1979 : 314) ในประเทศไทยยังไม่มีงานวิจัยในด้านการวิเคราะห์เชิงแย้งด้านวัฒนธรรมเลย แต่มีการศึกษาวัฒนธรรมในแง่อื่น เช่น เจริญศรี รักขวลี (เจริญศรี รักขวลี 2513 : 77) ได้ศึกษาในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ

และการสอบเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2513 โดยรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตจังหวัดพระนครและธนบุรี จำนวนทั้งสิ้น 225 คน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษและการสอบเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่สัมพันธ์กัน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนใหญ่ชอบเรียนภาษาอังกฤษค่อนข้างมาก
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนใหญ่มีความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษปานกลาง
4. ค่าเฉลี่ยของความชอบเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน
5. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจ วัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน

ปรียา อุรัตน (ปรียา อุรัตน 2514 : 101) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษและสัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยรวบรวมข้อมูลจากนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2514 ที่จบมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ และเป็นผู้ที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น (อ.112) จำนวน 200 คน ผลการวิจัยทำให้ทราบว่าคะแนนความสามารถในการอ่านที่ไม่มีเนื้อหาวัฒนธรรมแทรกอยู่มากของนิสิตส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนคะแนนความสามารถในการอ่านที่มีเนื้อหาวัฒนธรรมแทรกอยู่มากของนิสิตส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี แต่เมื่อพิจารณาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วนิสิตได้คะแนนกระจัดกระจายจากคะแนนเฉลี่ยมาก แสดงว่านิสิตมีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันมาก

การที่ผู้ให้ข้อมูลสนใจน้อยมากในการวิเคราะห์เชิงแย้งด้านวัฒนธรรม อาจเนื่องมาจากปัญหาในการให้คำจำกัดความของคำว่า "วัฒนธรรม" ถ้ายอมรับว่าวัฒนธรรม คือ บันทึกฐานต่าง ๆ ของพฤติกรรม ความเชื่อ แนวทางในการสื่อสาร และระบบค่านิยม นั่นคือ วัฒนธรรมในแต่ละสังคมย่อมแตกต่างกัน มีความเกี่ยวพัน เป็นรูปแบบที่สังเกตได้ และเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาวิชาภาษาในทุก ๆ หน่วยวิชา ซึ่งแน่นอนว่าจะต้องมีปัญหาในการสอนวัฒนธรรมในภาษาที่จะเรียนอันเนื่องมาจาก

การถ่ายโอนในทางลบ (Negative Transfer) ปัญหาของผู้เรียนก็คือ ต้องพยายามแก้ไขไม่ให้มีการถ่ายโอนในทางลบในขณะที่ใช้ภาษาต่างประเทศและพยายามใช้ให้ถูกต้องกับวัฒนธรรมตามที่เจ้าของภาษาคาทหัง (Dimitrijević. 1977 : 139 - 140) ดังนี้ ควรจะมีการสอนภาษาทั้งในด้านองค์ประกอบพื้นฐานของภาษา เช่น เสียง การเรียงลำดับคำ และความหมาย กับวัฒนธรรมของภาษาที่จะเรียนตั้งแต่ในระยะเริ่มต้นของการเรียน โดยอาจแยกเป็นคนละหัวข้อเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการตระหนักและรับรู้ในเรื่องธรรมชาติของการถ่ายโอนได้ดียิ่งขึ้น (Wilaiwan Kanittanan. 1983 : 73)

เมื่อมีการถ่ายโอนในแง่ลบ ผู้สอนควรที่จะกำหนดจุดมุ่งหมายของการสอนวัฒนธรรมในภาษาที่จะเรียนให้เฉพาะเจาะจงลงไป และควรจะต้องรู้ความคล้ายคลึงและความแตกต่างของวัฒนธรรมในภาษาของทั้งสองภาษาด้วยการวิเคราะห์เชิงแยกอย่างมีระบบ ซึ่งก่อนที่จะศึกษาวัฒนธรรมในภาษาของทั้งสองภาษาในเชิงแยก ควรจะอธิบายวัฒนธรรมในภาษาของแต่ละภาษาอย่างถูกต้องด้วยวิธีการเดียวกัน (Dimitrijević. 1977 : 140)

มีผู้เสนอแนะวิธีการวิเคราะห์เชิงแยกตามหลักภาษาคำศัพท์เชิงสังคมวิทยาด้วยการวิเคราะห์คำที่แสดงเครือญาติ (Kinship Terms) และพฤติกรรมทางเครือญาติ (Kinship Behavior) ที่มีใช้ในภาษาอังกฤษและตากาลอคเพื่อเป็นตัวอย่างประกอบการเสนอแนะ โดยการแยกประเภทสำหรับคำที่แสดงเครือญาติอันเนื่องมาจากสายโลหิตและอันเนื่องมาจากการแต่งงาน ทั้งคำที่เป็นการอ้างถึง (Reference) และคำที่เป็นคำเรียก (Address) หลังจากนั้นจึงอธิบายความสัมพันธ์ในเชิงสังคมวิทยาและวัฒนธรรมระหว่างคำที่แสดงเครือญาติในภาษาทั้งสอง (Marques. 1979 : 314 - 329) ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ คำที่เป็นการอ้างถึงที่แสดงเครือญาติอันเนื่องมาจากสายโลหิตในภาษาอังกฤษจะต่างจากในภาษาตากาลอคที่โครงสร้างของคำในภาษาอังกฤษ คำที่อ้างถึงที่ใช้กับบุพการี เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย และที่ใช้กับลูกหลานจะเป็นคำผสมที่มีคำสองคำผสมกันแต่ในภาษาตากาลอคจะเป็นคำโดด คำที่อ้างถึงที่ใช้กับ พ่อ แม่ ลูก ทั้งในภาษาอังกฤษและในภาษาตากาลอคจะเป็นคำโดด เช่น

ภาษาอังกฤษ	ภาษาตากาล็อก
grandparent	impó
grandfather	lóló
grandmother	lólá
father	tátay
mother	mánay
child	anák

ส่วนคำที่เป็นการอ้างอิงที่แสดงเครือญาติอันเนื่องมาจากการแต่งงานในภาษาอังกฤษจะต่างจากภาษาตากาล็อกที่จะเป็นคำผสมที่เกิดจากคำมากกว่าสองคำผสมกัน แต่ในภาษาตากาล็อกจะเป็นคำโดด เช่น

ภาษาอังกฤษ	ภาษาตากาล็อก
parent - in - law	biyenán
sister - in - law	hiṗag
brother - in - law	bayáw

ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การแต่งงานในวัฒนธรรมที่พูดภาษาตากาล็อก ความสัมพันธ์ในครอบครัวของคู่แต่งงานจะมีความใกล้ชิดและให้ความนับถือซึ่งกันและกันมาก ส่วนในวัฒนธรรมที่พูดภาษาอังกฤษจะเห็นการแยกเป็นครอบครัวใหม่ของคู่สมรสออกจากครอบครัวของทั้งสองฝ่าย โดยดูจากคำว่า "in - law" ที่อยู่ท้ายคำที่อ้างอิงที่แสดงเครือญาติอันเนื่องมาจากการแต่งงาน

องค์ประกอบสำคัญในการวิเคราะห์ลักษณะกฎเกณฑ์การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ผู้พูด ผู้ฟัง เวลา สถานที่ ซึ่งเรียกว่า "สถานการณ์การใช้ภาษา" (Speech Situation) (อ้างตาม ผลากรกุล 2523 : 2) อันจะเกี่ยวกับภาษาทั้งในลักษณะที่เป็นถ้อยคำและที่ไม่เป็นถ้อยคำในขณะที่มีการปฏิสัมพันธ์ นอกจากนี้ในทางปฏิบัติได้มีผู้ศึกษาวัฒนธรรมในการใช้ภาษาในลักษณะที่ต่างไปจากการวิเคราะห์ตามองค์ประกอบนี้หลายแนวทาง คือ

1. โดยการสรุปวัฒนธรรมในการใช้ภาษาในเชิงของการให้คำจำกัดความที่เป็นข้อมูลด้านตัวภาษาเท่านั้น ซึ่งคำจำกัดความนี้ได้มาจากการสังเกตการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงของเจ้าของภาษา รวมกับความรู้ของผู้สังเกตในฐานะที่เป็นเจ้าของภาษา ได้แก่ การศึกษาการให้ "Excuse me." และ "I'm sorry." โดยศึกษาว่าหลังจากให้คำจำกัดความของวลีทั้งสองแล้ว ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะใช้วลีทั้งสองอย่างไม่เหมาะสมหรือไม่ อย่างไร ซึ่งพบว่าข้อมูลเพียงคำจำกัดความนั้นไม่เพียงพอ จะต้องมียุทธศาสตร์วัฒนธรรมของเจ้าของภาษารวมอยู่ด้วยจึงจะทำให้ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษารวมอยู่ด้วยจึงจะทำให้ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาใช้วลีทั้งสองได้เหมาะสม (Borkin and Reinhart. 1978 : 57 - 69)

2. โดยการบรรยายวัฒนธรรมในการใช้ภาษา เช่น การสร้างบทเรียนในการใช้ "No" ในภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนระดับสูง ในประเทศอินโดนีเซียที่พูดภาษาอินโดนีเซีย ผู้สร้างบทเรียนนี้ได้บรรยายลักษณะวัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการตอบปฏิเสธของชาวอินโดนีเซียและของเจ้าของภาษาเป้าหมายไว้ในบทเรียน แล้วให้ผู้เรียนได้เห็นความคล้ายคลึงและความแตกต่างของวัฒนธรรมในการตอบปฏิเสธในภาษาทั้งสองด้วยการอภิปราย หลังจากได้ฟังบทสนทนาที่ใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาอินโดนีเซียที่มีสถานการณ์เดียวกันโดยลำดับ (Kana. 1982 : 29 - 50)

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะอธิบายวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทย ในการสนทนา อย่างเป็นทางการระหว่างครูกับนักเรียนในสถานการณ์ปกติ ขณะที่มีการเรียนการสอนในห้องเรียน และในลักษณะที่ไม่เป็นทางการระหว่างนักเรียนกับนักเรียนในสถานการณ์ปกติเมื่ออยู่นอกห้องเรียน

วัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยในการสนทนา

วัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาเป็นกฎเกณฑ์ทางสังคมในการใช้ภาษาสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องเพื่อให้สมาชิกในสังคมเป้าหมายยอมรับ วัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในการสนทนาจะแตกต่างกันตามสภาพทางสังคมของตน ผู้วิจัยจึงศึกษาวัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาของทั้งสองภาษาในลักษณะที่ใช้อย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยพิจารณาตามความเหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะตามลำดับหัวข้อ 28 หัวข้อ เพื่อที่จะนำมาเปรียบเทียบและทำนายความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นกับนักเรียนไทยที่ใช้ภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. วัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษ

1.1 Everyday Talk

1.1.1 Greetings

1.1.2 Introductions and self Introductions

1.1.3 After Introductions

1.1.4 Calling for Attention and Answering

1.1.5 Thanks and Answering Thanks

1.1.6 Apologies and Okays

1.1.7 Farewells

1.2 Reaching Out

1.2.1 Offers to Help

1.2.2 Need Help? Yes!

1.2.3 Borrowing and Lending

1.2.4 Invitations and Polite Refusals

1.2.5 Short and Polite: Agree and Disagree

1.2.6 Telling How You Feel, Then Asking

1.2.7 Polite Disagreement

1.3 Talking Together

- 1.3.1 Asking and Answering Yes/No Questions
- 1.3.2 Telephone Polite Talk
- 1.3.3 Asking and Giving Locations
- 1.3.4 Asking and Answering "When" Questions
- 1.3.5 Asking Interview Questions
- 1.3.6 Pausing and Answering Interview Questions
- 1.3.7 Thinking and Hoping

1.4 Friendship

- 1.4.1 Obligations
- 1.4.2 Preferences
- 1.4.3 Making Guesses
- 1.4.4 Comparing
- 1.4.5 Telling a Story
- 1.4.6 Describing the Past
- 1.4.7 Conditionals

2. วัฒนธรรมในการใช้ภาษาไทย

2.1 การสนทนาในชีวิตประจำวัน

- 2.1.1 การทักทาย
- 2.1.2 การแนะนำและการแนะนำตนเอง
- 2.1.3 หลังการแนะนำ
- 2.1.4 การเรียกความสนใจ
- 2.1.5 การขอบคุณและการตอบรับการขอบคุณ
- 2.1.6 การขอยืมและการให้ยืม
- 2.1.7 การอำลา

2.2 ข้อเสนอแนะและการตอบสนอง

2.2.1 การเสนอให้ความช่วยเหลือ

2.2.2 การขอความช่วยเหลือและการตอบรับคำขอ

2.2.3 การขอขมิ้มและการให้ขมิ้ม

2.2.4 การเชิญและการปฏิเสธคำเชิญ

2.2.5 การเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างสิ้นและคู่ภาพ

2.2.6 การบอกความรู้สึกของตนเองแล้วถามความรู้สึกของผู้อื่น

2.2.7 การไม่เห็นด้วยอย่างคู่ภาพ

2.3 การสนทนาวิสาสะ

2.3.1 การถามและตอบเพียงรับหรือปฏิเสธ

2.3.2 การพูดโทรศัพท์

2.3.3 การถามและการตอบเกี่ยวกับสถานที่

2.3.4 การถามและการตอบเกี่ยวกับเวลา

2.3.5 การสัมภาษณ์

2.3.6 การหยุดชะงักในการสนทนา

2.3.7 การคาดคิดและการคาดหมาย

2.4 สัมพันธภาพ

2.4.1 พันธะหน้าที่

2.4.2 การชอบมากกว่า

2.4.3 การคาดคะเน

2.4.4 การเปรียบเทียบ

2.4.5 การเล่าเรื่อง

2.4.6 อดีตกาล

2.4.7 เงื่อนไข

1. วัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษ

1.1 Everyday Talk

1.1.1 Greetings

เมื่อบุคคลพบกันครั้งแรกของแต่ละวันจะทักทายกันด้วยคำพูดและ/หรือกริยาท่าทาง ถ้าเป็นถ้อยคำรูปแบบที่สามารถใช้ในการทักทาย ทั้งที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ ได้แก่

Good morning ใช้ในช่วงเวลา 01.00 น. - 12.00 น.

Good afternoon ใช้ในช่วงเวลา 12.00 น. - 18.00 น.

Good evening ใช้ในช่วงเวลา 18.00 น. - 01.00 น.

ในกรณีที่ทักทายกันอย่างไม่เป็นทางการ ผู้ใช้อาจลดการเน้นเสียงหนักที่คำว่า "Good" หรืออาจตัดทิ้งไปเลยก็ได้

Hello, Hi ใช้ในการทักทายอย่างไม่เป็นทางการทุกช่วงเวลาที่เหมาะใช้ทักทายเพื่อน หรือผู้มีอาวุโสทักทายผู้น้อยที่มีความคุ้นเคยกัน

ในการใช้วลีเหล่านี้ในการทักทาย อาจใช้คู่กับคำเรียก เช่น ชื่อ ชื่อสกุล ชื่อเล่น หรือคำเรียกชื่ออื่น ๆ เช่น Sir, Teacher, Mama, Papa, etc. อันขึ้นอยู่กับระดับความคุ้นเคยระหว่างผู้ทักทายและผู้ได้รับคำทักทาย

การใช้วลีเหล่านี้ในการทักทายอาจใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน เช่น การพบกันครั้งแรกในแต่ละวัน เมื่อไปเยี่ยมเยียนหรือในการพูดโทรศัพท์

วลีที่ใช้แสดงการทักทายนั้นนอกจากจะอยู่ในรูปแบบที่ตายตัวแล้ว อาจอยู่ในรูปแบบอื่นที่ไม่ตายตัว แต่เป็นรูปแบบที่แสดงความหมายของการทักทายที่เพื่อนสนิททักทายกันหลังจากที่ไม่ได้พบกันมานานได้แก่

- Well, look who's here!
- Well, how did you get here?
- I never expected to meet you here.

1.1.2 Introductions and Self Introductions

1.1.3 After Introductions

การแนะนำนั้นอาจมีศูนย์กลางเป็นผู้แนะนำให้บุคคลสองฝ่ายได้รู้จักกัน หรืออาจไม่มีศูนย์กลาง โดยแนะนำให้ผู้บุคคลอาจแนะนำตนเองให้อีกฝ่ายได้รู้จัก ดังนั้นถ้อยคำที่ใช้ในการแนะนำจึงมีสองลักษณะ คือ ถ้อยคำที่เป็นการแนะนำ และถ้อยคำที่เป็นการโต้ตอบระหว่างบุคคลที่ได้รับการแนะนำให้รู้จักกันซึ่งจะเป็นรูปแบบที่ตายตัว ในการแนะนำนั้นผู้แนะนำจะต้องเอ่ยชื่อของบุคคลทั้งสองฝ่ายที่ตนต้องการแนะนำให้รู้จักกันโดยการกล่าวชื่อของฝ่ายหญิงหรือของผู้ที่มีอาวุโสกว่าก่อน ในกรณีที่แนะนำให้หญิง-ชายหรือผู้ที่มีอาวุโสต่างกันได้รู้จักกัน

I. รูปแบบของการกล่าวแนะนำและการโต้ตอบของบุคคลสองฝ่ายเมื่อได้รับการแนะนำให้รู้จักกันอย่างเป็นทางการ

1. รูปแบบของการแนะนำ

Miss Brown, I'd like you to be acquainted with Mr. Smith.

Miss Brown, I'd like you to meet Mr. Smith.

Miss Brown, I'd like to introduce you to Mr. Smith.

2. รูปแบบของการโต้ตอบ

Miss Brown

Mr. Smith

How do you do?

How do you do?

How do you do?

Pleased to meet you, Miss Brown

เช่น

Mr. Jackson : Miss Brown, I'd like you to meet Mr. Smith.

Mr. Smith, this is Miss Brown.

Miss Brown : How do you do?

Mr. Smith : How do you do?

นอกจากใช้ถ้อยคำในการทักทายหลังจากได้รับการแนะนำให้รู้จักกันแล้ว อาจมีการสับมือประกอบหรือไม่ก็ได้ ถ้าเป็นการแนะนำหญิง-ชายให้รู้จักกัน ฝ่ายหญิงจะเป็นผู้ยื่นมือให้สับก่อน

II. รูปแบบของการกล่าวแนะนำและการโต้ตอบของบุคคลสองฝ่าย เมื่อได้รับการแนะนำให้รู้จักกันอย่างไม่เป็นทางการ

1. รูปแบบของการแนะนำ

John, this is my friend, Peter.

John. Peter

2. รูปแบบของการโต้ตอบ

John Peter

Hello, Peter Hello, John

Hi, Peter. Hi, John.

เช่น

Dick : John, this is my friend, Peter, Peter, this is John.

John : Hello, Peter.

Peter : Hello, John.

การแนะนำตนเองให้ผู้อื่นรู้จัก อาจจะไม่ใช้ถ้อยคำโต้ตอบหลังจากที่ได้แนะนำตนเองพร้อมข้อมูลไปแล้ว เช่น

Lee : I'm Lee Ching from Singapore.

Sawat : I'm Sawat from Thailand.

1.1.4 Calling for Attention and Answering

การเรียกความสนใจจากผู้อื่นมีหลายวิธี ทั้งในรูปแบบที่ใช้ถ้อยคำและไม่ใช้ถ้อยคำ โดยจะขึ้นอยู่กับสถานการณ์และตัวบุคคล การตอบรับคำเรียกอาจใช้ถ้อยคำหรือไม่ก็ได้ เมื่อผู้เรียกพูดต่อโดยไม่รอฟังคำขานรับผู้ถูกเรียกอาจใช้การมองเป็นการตอบรับก็ได้

รูปแบบการเรียกความสนใจและการตอบรับ ได้แก่

I. การเรียกความสนใจอย่างเป็นทางการกับผู้ที่มีอาวุโสกว่าหรือกับผู้ที่ไม่คุ้นเคย

1. เมื่อบุคคลหนึ่งพาดำเอืตหน้าหล่น

- ผู้เรียก : Excuse me.

ผู้ตอบรับ : Yes?

ผู้เรียก : You've dropped your handkerchief.

- ผู้เรียก : Pardon me.

ผู้ตอบรับ : Yes?

ผู้เรียก : You've dropped your handkerchief.

ผู้เรียก { : I SAY - you've dropped your handkerchief.
: Excuse me, is this yours?
: I think this is yours.
: you dropped this, I think.

2. เมื่อบุคคลหนึ่งสุมกระเป๋าสตางค์ไว้บนที่นั่งในขณะที่ลงจากรถ

ผู้เรียก { : Sorry, but isn't that your purse?
: Sorry to trouble you, but isn't that your purse?

3. เมื่อตามไปค้นจดหมายที่ไม่ใช่ผู้รับแก่บุรุษไปรษณีย์

ผู้เรียก { : Excuse me, this isn't for us.
: Just a minute, this is for someone else.
: I SAY - this one isn't for this address.

4. เมื่อเรียกผู้ที่กำลังข้ามถนนในขณะที่มีรถแล่นมาด้วยความเร็ว

ผู้เรียก { : Mind!
: Be careful!
: Look out!
: Watch out!

5. เมื่อครูต้องการเรียกความสนใจจากนักเรียน

ผู้เรียก { : Look!
: Listen!
: Watch!

II. การเรียกความสนใจอย่างไม่เป็นทางการกับผู้คุ้นเคยอันมีรูปแบบที่ใช้ได้กับทุกสถานการณ์

- ผู้เรียก : Mr. Smith!

ผู้ตอบรับ : Yeah?

ผู้เรียก : Mr. Smith! You've dropped your glove.

- ผู้เรียก { : Hey!
: Hi!
: Hey Dick!
: Hi Jame!

ผู้ตอบรับ : What?

ในภาษาอังกฤษจะไม่ใช้ Hey you! เพราะถือว่าเป็นการไม่สุภาพ จะมีความหมายของการท้าทายแบบหาเรื่อง การใช้ถ้อยคำในการเรียกความสนใจอาจใช้ภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำประกอบด้วยก็ได้ ได้แก่ ใช้มือ นิ้วมือ สายตา หรืออาจใช้ภาษาที่ใช้ถ้อยคำเหล่านี้แต่เพียงสำหรับก็ได้ เช่น ในร้านอาหาร อาจใช้การชี้คิ้วมือ สายตา พยักหน้า กวักมือ ยกนิ้ว เพื่อเรียกพนักงานบริการ นอกจากนี้ ความเรียบก็เป็นอีกรูปหนึ่งในการเรียกความสนใจ ซึ่งจะทำให้ผู้ถูกเรียกหันมามอง

1.1.5 Thanks and Answering Thanks

การขอบคุณเป็นมารยาทอันดีที่บุคคลแสดงออกเพื่อตอบแทนในสิ่งที่ผู้อื่นกระทำต่อเรา โดยที่เราได้ขอหรือหรือไม่ก็ตาม ซึ่งจะเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน การขอบคุณอาจจะแสดงออกเป็นถ้อยคำ ประกอบกับภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำ หรือแสดงออกด้วยภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำแต่เพียงอย่างเดียว ส่วนมากตอบรับคำขอบคุณนั้นบางครั้งไม่จำเป็นต้องกระทำ เช่น ในกรณีของกระเป๋ารถเมล์ เมื่อผู้โดยสารกล่าวขอบคุณที่ส่งตัวให้ก็ไม่จำเป็นต้องตอบรับคำขอบคุณนั้น หรือพนักงานขายของเมื่อลูกค้ากล่าวขอบคุณที่ส่งถุงของให้ก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวตอบรับคำขอบคุณ อาจใช้เพียงการยิ้ม

I. รูปแบบของการกล่าวขอบคุณและการตอบรับคำกล่าวขอบคุณอย่างเป็นทางการ

1. การกล่าวขอบคุณ

- I'm most/very/extremely/tremendously/immensely/awfully/terribly grateful to you for taking so much trouble to explain the best way of getting somewhere.

- Thank you very much indeed.

- I can't tell you how grateful I am for having lent me £100 when I was in difficulties.

- I can't thank you enough.

- I shall/will be grateful/thankful to you all my life for having saved me from drowning.

- It's really very good of you to take our son out for the day.

- I'm most grateful to you for that loan.

- I really must thank you for going to so much trouble to find that book I need.

- We'd like to say how grateful we are to you for helping with the Christmas party for the old people.

- You've been very kind.

- I would like to take this opportunity of thanking you for all the hard work you have put in at the school during the past year.

- We are all very grateful/thankful to you for what you have done.

- I owe you a big debt of gratitude for making possible this heart transplant operation.

2. การตอบรับ

- Don't mention it.

- Not at all.

- You're welcome.

- It's no trouble at all.

- It's a pleasure. There's no need to thank us.

II. รูปแบบของการกล่าวขอบคุณและการตอบรับคำกล่าวขอบคุณอย่างไม่เป็นทางการ

1. การกล่าวขอบคุณ

- Many thanks.
- Thanks very much.
- thanks a lot.
- Thank God.
- Thank heaven.
- Thank the Lord.
- Thank goodness.

2. การตอบรับ

- That's all right.
- That's O.K.
- Any time.

นอกจากนี้ Thanks, Thank you อาจมีความหมายของการตอบรับของการต้องการอาหารเพิ่ม เช่น

Paul : Would you like to have some more coffee?

Peter : Yes, thanks.

หรือ ในความหมายของการปฏิเสธ เช่น

Paul : Would you like to have some more coffee?

Peter : No, thanks.

1.1.6 Apologies and Okays

การกล่าวคำขอโทษเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติเมื่อผู้หนึ่งรู้ว่าตนกระทำความผิด และเมื่อมีการกล่าวคำขอโทษอีกฝ่ายก็ควรต้องกล่าวโต้ตอบคำขอโทษนั้น ซึ่งคำกล่าวขอโทษและคำโต้ตอบคำกล่าวขอโทษจะมีรูปแบบที่ตายตัวที่บุคคลนำไปใช้ได้ ทั้งในโอกาสที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ตามหลักเกณฑ์ของแต่ละวลี

I. การกล่าวขอโทษ

1. Excuse me.

ใช้เมื่อผู้พูดตระหนักว่าตนก้าวกางสะเมิดกฎเกณฑ์ทางสังคมอยู่หรือได้ละเมิดไปแล้ว เช่น

- ในการเบียดฝืนเพื่อเดินผ่านไป ซึ่งอีกฝ่ายไม่จำเป็นต้องตอบ
- เมื่อถามบางสิ่งบางอย่างกับผู้ที่ไม่รู้จัก

Excuse me, can you tell me where the Lido theatre is?

- เมื่อขัดจังหวะในการสนทนาของผู้อื่น

Excuse me, I'm sorry to interrupt, but your taxi's waiting outside.

- เมื่อไม่เห็นด้วยกับคำพูดของผู้อื่น

Excuse me, you're quite wrong. He wasn't born in 1700.

- เมื่อแสดงการขอร้อง

Excuse, me, would you mind if I look at that book?

Excuse me. = May I push past you?

= May I ask you something?

2. I'm sorry.

ใช้เมื่อต้องการแสดงความเสียใจที่ทำให้ผู้อื่นเสียหรือไม่พอใจ เช่น

- เดินชน หรือเหยียบเท้า

Oh, sorry

I'm sorry.

Oh, I'm sorry.

I'm terribly sorry.

- ทำของมีค่าของผู้อื่นเสียหาย

I'm sorry.

I'm so sorry.

I can't say how sorry I' am.

- เมื่อมาสาย

I'm so sorry to be late.

- เมื่อเกิดความเข้าใจผิดในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือในบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

I'm sorry. I thought you said ten o'clock.

I'm sorry. I've bought the wrong tickets.

- เมื่อได้ยินไม่ชัดหรือคิดตามไม่ทัน

Sorry, I don't quite follow.

I'm sorry, I can't hear you.

- เมื่อผู้พูดพูดในสิ่งที่ไม่ชัดเจน ซึ่งทำให้ผู้ฟังคิดในแง่ที่ไม่ลุ่มลึก ผู้พูดอาจแก้ตัว

โดยพูดว่า

Sorry, I didn't mean to say that.

Sorry, I am probably not making myself clear.

- เมื่อต้องการให้อีกฝ่ายหนึ่งกล่าวซ้ำในเรื่องที่ได้ยินไม่ชัดหรือเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อถือ

เช่น

A : He's ninety-eight.

B : Sorry?

A : I said. "He is ninety-eight."

ซึ่งในการสนทนาอาจใช้ "I beg your pardon" หรือ "Pardon" แทน "Sorry"

ได้ ถ้าเน้นประโยค I \ BEG you ↗ pardon. แสดงว่าผู้พูดรู้สึกโกรธเมื่อได้ฟังคำพูดที่แสดงการ
อวด เช่น

Mary : My purse disappeared when you were in the room.

Jane : I \ BEG your ↗ pardon.

- แสดงการขอโทษที่ไปสัจุดความผิดหรือข้อบกพร่องของผู้อื่น

Sorry, that's my coat.

I'm sorry, but you don't know the facts.

Sorry, you were exceeding the speed limit.

3. รูปแบบประโยคที่มีคำว่า apologize, apology และ forgive แสดงการขอโทษ

- I would like to apologize for not coming last night.
- I would like to offer my apologies.
- I should like to apologize for the statement that was made about you at the meeting.
- I hope you'll forgive me for having forgotten your birthday.
- Do please forgive me for not writing sooner.
- I can't apologize enough.
- I must apologize for being so late.

II. การตอบรับ

1. การตอบรับคำกล่าวขอโทษเมื่อเดินชน หรือเหยียบเท้า

- Right.
- That's all right.
- Don't worry.
- Not to worry.

2. การตอบรับคำกล่าวขอโทษเมื่อทำของมีค่าของผู้อื่นเสียหาย

- It doesn't matter at all.
- It's of no importance at all.

3. การตอบรับคำกล่าวขอโทษเมื่อมาสาย

- It doesn't matter at all.
- There's no need to apologize.
- It's all right.
- Don't worry, I was late too.
- You're not really late.

4. การตอบรับคำขอโทษ เมื่อเกิดความเข้าใจผิด

- Don't worry.

1.1.7 Farewells

เมื่อลาจากกันจะมีวลีเฉพาะที่ใช้กล่าวลา คือ

1. ใช้กล่าวลาอย่างเป็นทางการ

- Goodbye. { See you soon.
 Write soon.
- Goodbye.

2. ใช้กล่าวลาอย่างไม่เป็นทางการ

- Bye-bye.
- Bye.
- See you soon
- See you on { Monday
 Tuesday.

- See you later.
- Take care.
- Cheerio.
- Have a nice day.
- Have a nice weekend.

3. บุคคลที่ขายของตามบ้านอาจกล่าวลาเจ้าของบ้านด้วยคำทักทาย คือ

- Good morning.
- Good afternoon.
- Good evening.

4. คำว่า Good night ใช้เมื่อกล่าวลาไปนอน

5. ในการกล่าวลาหลังจากเลี้ยงที่ไม่เป็นทางการ แยกที่โต๊ะรับเชิญต้องกล่าวขอบคุณ

เจ้าภาพก่อนกล่าวคำอำลา

- Thank you for a lovely/enjoyable evening.
- Thanks so much. Very nice to have seen you again.
- Thank you for having us.
- I've enjoyed this evening.

1.2 Reaching Out

1.2.1 Offers to Help.

การเล่นอดตัวเพื่อช่วยเหลือบุคคลอื่น นับเป็นการแสดงความมีน้ำใจที่ต้อย่างหนึ่ง ถ้อยคำที่ใช้มีหลายรูปแบบทั้งในลักษณะที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

1. การเล่นอดตัวเพื่อช่วยเหลือผู้มีอาวุโสกว่าหรือบุคคลที่ไม่คุ้นเคยจะมีลักษณะที่เป็นทางการ

- May I help you?
- May I be of assistance?
- Might I help at all?
- Perhaps I could assist in some way?
- Can I help you?
- Let me help you push it.
- Shall I help you push it?
- If you like I should help you push it.
- What can I do to help you?
- Would you like any help?
- Is there any thing I can do?

2. การเล่นอดตัวเพื่อช่วยเหลือผู้คุ้นเคยหรือเพื่อน

- Could I help you?
- Need some help?
- You look like you could do with some help.
- Want a hand?

1.2.2 Need Help? Yes!

การขอความช่วยเหลือเป็นการขอร้องบุคคลอื่นให้ทำบางสิ่งบางอย่างให้ตนได้ลักษณะ
ประโยคขอร้องโดยใช้ "help" เป็นคำกริยา การตอบรับเป็นคำตอบที่แสดงความยินดีที่จะช่วย

I. การขอความช่วยเหลือ

1. อย่างเป็นทางการ

- Do you mind helping me?
- Would you mind helping me?
- I wonder if you'd mind helping me?

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- Would you help me, please?
- Could you help me, please?
- Will you help me, please?
- Can you help me, please?
- How about helping me, please?

II. การตอบรับการขอความช่วยเหลือ

1. อย่างเป็นทางการ

- No, of course not.
- No, not at all.

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- Yes, of course.
- Certainly.
- Sure.
- All right.
- O.K.

1.2.3 Borrowing and Lending

การขอยืมเป็นทั้งการขออนุญาตครอบครองสิ่งของของบุคคลอื่น และการขอร้องให้บุคคลอื่นให้ตนยืมสิ่งของซึ่งเป็นการเคารพสิทธิของผู้อื่น

รูปแบบของการขอยืมจะใช้วลีที่มีความหมายของการขออนุญาตและการขอร้อง โดยใช้คำกริยา lend, loan และ borrow และรูปแบบอื่น ๆ ที่มีความหมายของการขออนุญาต

1. การขอยืมอย่างเป็นทางการที่ผู้มีอาวุโสหน่อยให้กับผู้มีอาวุโสกว่าหรือให้กับผู้ที่ไม่คุ้นเคย

- Would you mind lending me your money?
- Do you mind if I borrow your money?
- I wonder if you'd mind letting me borrow your money?
- Would you mind loaning your money?

2. การขอยืมอย่างไม่เป็นทางการที่เพื่อนใช้กับเพื่อนหรือใช้กับบุคคลที่คุ้นเคย

- Could you lend me your money?
- Would you lend me your money?
- Could I borrow your money?
- Can I borrow your money?
- May I borrow your money?
- How about

{	lending me loaning me letting me borrow	}	your money?
---	---	---	-------------

1.2.4 Invitations and Polite Refusals

ถ้อยคำที่ใช้ในการเชิญอาจอยู่ในรูปของประโยคคำถามหรือบอกเล่า ผู้ที่ได้รับเชิญควรจะตอบรับหรือปฏิเสธให้ผู้เชิญได้ทราบ ถ้าเป็นการตอบปฏิเสธผู้ตอบควรบอกเหตุผลของการปฏิเสธนั้น ด้วยจะถือว่าเป็นการลู่ภาพอย่างยิ่ง และถ้าตอบรับคำเชิญแล้วไม่ไปจะถือว่าเป็นการไม่ลู่ภาพ

I. การกล่าวเชิญ

1. อย่างเป็นทางการ

- Would you be free for lunch any time next week?
- Would you like to taste this brandy, sir?
- We should be very pleased if you could come and have dinner with us this evening.
- We should be delighted if you were able to come and have dinner with us this evening.

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- Why don't you come round and spend an evening with us?
- Come and join us at the practice on Saturday.
- Won't you have dinner with us tonight?
- What about coming to a party at my home tonight?
- How about coming to a party at my home tonight?

II. การตอบปฏิเสธคำเชิญ

1. อย่างเป็นทางการ

- That's very kind of you, but I'm afraid I'm booked up.
- Not today, thank you.
- I'm sorry, but my parents will come to have dinner with us this evening.
- I'm sorry I won't be able to. I already have an appointment for dinner that evening.

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- Sorry, I won't be free that evening.
- Unfortunately, I'm not free that evening.
- Sorry, but I have to do my homework.

1.2.5 Short and Polite: Agree and Disagree

ในการสนทนา ถ้าบุคคลหนึ่งเป็นเพียงผู้ฟังฝ่ายเดียวแล้วจะถือว่าเป็นการไม่สุภาพ บุคคลนั้นจึงควรจะแสดงความคิดเห็นในแง่ที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เพราะการที่บุคคลจะเห็นด้วยในทุกกรณีย่อมจะเป็นการแสดงซึ่งความไม่จริงใจ รูปแบบของถ้อยคำที่สั้น ๆ ในการแสดงความคิดเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยจะตายตัว ดังต่อไปนี้

I. แสดงการเห็นด้วย

1. เห็นด้วยกับประโยคที่เป็นบอกเล่า

1.1 I + $\begin{Bmatrix} \text{do} \\ \text{did} \\ \text{am} \end{Bmatrix}$ + too

1.2 So + $\begin{Bmatrix} \text{do} \\ \text{did} \\ \text{am} \end{Bmatrix}$ + I

2. เห็นด้วยกับประโยคที่เป็นปฏิเสธ

2.1 I + กริยาช่วย + not + either.

2.2 $\begin{Bmatrix} \text{Neither} \\ \text{Nor} \end{Bmatrix}$ + กริยาช่วย + I.

2.1		2.2	
I	don't	I.	do
	didn't		did
	can't		can
	couldn't		could
	won't		will
	wouldn't		would
	haven't		have
	shouldn't		should
	wasn't		was
	am not		am
} either. ; { Neither Nor }		}	

II. แสดงการไม่เห็นด้วย

1. ไม่เห็นด้วยกับประโยคบอกเล่า

(But) I + กริยาช่วย + not

(But) I	don't
	didn't
	can't
	couldn't
	won't
	wouldn't
	shouldn't
	haven't
	wasn't
	am not

2. ไม่เห็นด้วยกับประโยคปฏิเสธ

(But) I + กริยาช่วย

(But) I	do
	did
	can
	could
	will
	would
	should
	have
	was
	am

1.2.6 Telling How You Feel, Then Asking

การแสดงความรู้สึกทั้งในด้านความชอบ ไม่ชอบ รัก เกลียด สนุกสนาน นิยมไม่ชอบ
โดยใช้กริยา like/dislike, enjoy, love, hate, adore, loathe

I. การแสดงความรู้สึกในด้านต่าง ๆ

1. อย่างเป็นทางการ

- I think she is very nice.
- I don't think she is very nice.

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- I like her.
- I don't like her.
- I can't stand him.
- I can't put up with her.
- I can't take her.

II. การถามความรู้สึกซึ่งใช้ได้ทั้งในสถานการณ์ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

- What about you?

1.2.7 Polite Disagreement

การแสดงความคิดเห็นด้วยอาจใช้ถ้อยคำประกอบกับภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำ คือ การสั่นศีรษะ หรือโบกมือ ในวัฒนธรรมตะวันตก คู่สนทนาสามารถแสดงความคิดเห็นด้วยได้อย่างอิสระ แต่ต้องเป็นไปด้วยความสุภาพ ซึ่งมีรูปแบบให้เลือกใช้หลายรูปแบบ

I. การแสดงความคิดเห็นด้วย

1. อย่างเป็นทางการ

- With respect, I believe you're mistaken.
- I really can't accept that.
- I'm afraid I entirely disagree with you.
- I find that hard to believe.
- I oppose the motion.
- I feel I must disagree.

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- No, I disagree.
- I don't/can't agree.
- I don't think so.
- You're wrong.
- I can't go along with that.

1.3 Talking Together

1.3.1 Asking and Answering Yes/No Questions

ประโยคคำถามที่ต้องการการตอบรับหรือปฏิเสธ ลักษณะประโยคจะมีหลายลักษณะ คือ

1. รูปประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วยกริยาช่วย เช่น Verb to Be, Verb to Have, Verb to Do และ Modal Verbs และจะมีออกเสียงจะขึ้นเสียงสูงที่ท้ายประโยค แต่อาจจะลงเสียงต่ำที่ท้ายประโยคก็ได้ในความหมายที่ถามเพื่อย้ำความแน่ใจ

2. รูปประโยคที่มี Tag-questions

3. รูปประโยคบอกเล่าที่ขึ้นเสียงสูงที่ท้ายประโยค

ประโยคที่ต้องการการตอบรับหรือปฏิเสธ เช่น

- Are you a student?
- Have you ever been to London?
- Did he go to visit you last night?
- Can you ride a bicycle?
- That church is Norman, isn't it?
- That book isn't yours, is it?

การตอบคำถามของประโยคเหล่านี้อาจตอบได้หลายลักษณะ คือ

1. ตอบสั้น ๆ โดยไม่ต้องทวนทั้งประโยค เช่น Yes, it is. No, I haven't. Yes, I can. ซึ่งขึ้นอยู่กับตัวประธานและกริยาช่วยในประโยคคำถามนั้น ๆ
2. ตอบด้วยการเริ่มต้นประโยคด้วย Yes. หรือ No. แล้วต่อด้วยรายละเอียด
3. ในกรณีที่ไมทราบคำตอบจึงไม่สามารถตอบรับหรือปฏิเสธได้ อาจจะตอบว่า I'm afraid I don't know. หรือ I'm afraid I can't tell you.
4. ในกรณีที่ไม่แน่ใจ อาจตอบว่า I'm not sure.

1.3.2 Telephone Polite Talk

การโทรศัพท์เป็นการใช้ถ้อยคำและน้ำเสียงในการสื่อสาร เพราะเป็นการสนทนาที่ **ผู้สนทนาไม่เห็นหน้าและทำทางของกันและกัน**

การอ่านหมายเลขโทรศัพท์จะอ่านแยกตัวเลขทีละตัว เรียงลำดับเลข "0" อ่าน "Oh" หรือ "Zero" ส่วนตัวเลขที่ซ้ำกันล่องตัว เช่น "66" อ่าน six - six หรือ "Double six"

รูปแบบการพูดโทรศัพท์ที่เป็นส่วนตัวจะแตกต่างไปจากการพูดที่เป็นธุรกิจที่ผู้โทรเข้าไม่สามารถทบทวนหมายเลขตรงไปถึงผู้ที่ต้องการพูดโดยตรง ต้องผ่านเลขานุการหรือโอเปอเรเตอร์ให้ต่อให้อีกทีหนึ่ง รูปแบบในการพูดธุรกิจจึงมีบางอย่างที่เพิ่มไปจากการพูดที่เป็นส่วนตัว

รูปแบบประโยคในการพูดโทรศัพท์ในกรณีต่าง ๆ คือ

1. ในกรณีที่เป็นผู้รับโทรศัพท์ควรบอกหมายเลขของตน ชื่อสถานที่ ชื่อเจ้าของบ้าน เพื่อให้ผู้โทรเข้าไม่ต้องเริ่มต้นด้วยการถามให้เสียเวลาและในการบอกข้อมูลของตนก่อนถือว่าเป็นการตอบรับเสียงโทรศัพท์ ซึ่งทำให้การสนทนาดำเนินต่อไปในทันที เช่น

- Three - nine - one - oh - one - seven - one
- Imperial Apartments
- Good morning. Book Departments.
- Hello, Imperial Departments. etc.

2. ถ้าผู้โทรเข้าจำเสียงผู้รับได้ว่าเป็นผู้ที่ตนต้องการพูดด้วยก็จะทักทายและแนะนำตนเอง

- Hello Tom, I'm Dang.
- Hello, is that Tom? I'm Dang.
- Tom, this is Dang.
- Tom, Dang speaking. etc.

3. ผู้โทรเข้ารู้จักกับผู้รับแต่ไม่ใช่ผู้ที่ตนต้องการพูดด้วยก็จะเพียงแต่ทักทายและขอพูดกับผู้ที่ต้องการพูดด้วย เช่น

- Hello Tom, can I speak to Jane, please?
- Could I have a word with Jane, please?

- Is Jane in, please?

- Jane, please. etc.

4. เมื่อบุคคลที่ผู้โทรเข้าต้องการพูดด้วยไม่อยู่ผู้รับอาจแสดงความเสียใจ บอกเหตุของการที่ผู้โทรเข้าไม่อยู่และเสนอตัวช่วยเหลือรับฝากข้อความจากผู้โทรเข้า เพื่อบอกให้ผู้ไม่อยู่ทราบว่าใครโทรมา ว่าอย่างไร เช่น

- I'm sorry. He's just gone out. I'll tell him you rang.

- He isn't available at the moment. If you like to leave your number I'll get him to ring you back.

- I'm afraid he isn't in. Can I take a message or you'll ring later?

ถ้าผู้โทรเข้าต้องการฝากข้อความถึงผู้ที่ตนต้องการพูดด้วยก็อาจบอกชื่อ หมายเลขโทรศัพท์ และเวลาที่ตนจะอยู่ตอบรับโทรศัพท์ได้ เช่น

- Yes, when he comes in, ask him to call William Smith at Imperial Apartments, 3910171

ซึ่งผู้รับอาจทวนข้อความซ้ำเพื่อความถูกต้อง และถามย้ำว่า Is it right?

5. ในกรณีที่บุคคลที่ผู้โทรศัพท์เข้าต้องการพูดด้วยอยู่ในบริเวณนั้น ผู้รับอาจบอกว่า

- She's in the garden. I'll call her.

- Hang on, please. I'll call her.

- Hang on, please.

- Hang on a moment. etc.

6. ถ้าผู้รับสาร ลืมผู้โทรเข้าไม่ได้หรือไม่รู้สึก เมื่อผู้โทรเข้าถามถึงบุคคลที่เขาต้องการพูดด้วย ผู้รับอาจพูดว่า

- Who's that?

- Who's calling?

- Could I have your name, please?

- May I ask who is calling, please?

- Is that Jim?

7. ถ้าผู้โทรเข้าโทรไปผิดหมายเลข อาจพูดว่า

- I'm sorry I dialled the wrong number.
- Sorry wrong number.

8. ผู้โทรเข้าควรขอบคุณผู้รับทุกครั้งที่ได้ไปตามผู้ที่ตนต้องการพูดด้วยให้ หรือรับฝากข้อความ เพื่อบอกแก่ผู้ที่ตนต้องการพูดด้วย

9. หลังจากจบการสนทนาแล้ว กล่าวลาด้วย "Goodbye"

10. ในการพูดโทรศัพท์แบบธุรกิจ เมื่อผู้โทรเข้าบอกชื่อของผู้ที่ตนพูดด้วย ผู้รับพูดว่า

- Certainly Sir, I'll put you through.
- He's on the inside line.
- She's on the other line.
- Engaged. Will you hold on?

11. ในกรณีที่โอเปอเรเตอร์ต่อให้โดยไปเข้าอีกสายหนึ่ง ผู้โทรเข้าอาจขอให้ผู้รับคนนั้นต่อให้ใหม่ โดยพูดว่า

- Could you transfer me to extension 39, please?
- Would you transfer this call to Miss Green's extension,

please?

12. ในกรณีที่บุคคลที่ผู้โทรเข้าต้องการพูดด้วยไม่ว่าง บุคคลนั้นอาจบอกปิดได้ว่า

- Can I call you back? I've got someone with me.
- Could you ring again after three? I'm in a meeting.
- etc.

13. ในกรณีที่สายไม่ทำให้พูดแล้วไม่ได้ยิน ฝ่ายที่ไม่ได้ยินอาจพูดว่า

- You're very faint. I can hardly hear you.
- You're very faint. I can't hear you properly.
- This is a very bad line. I'll ring you back.

14. ถ้าสายพันกันโดยได้ยินเสียงจากสายอื่น อาจพูดว่า

- We've got a crossed line. I'll dial the number again.
- We've got a crossed line. I'll call back.

15. ถ้าสายหลุดผู้โทรเข้าติดต่อโอเปอเรเตอร์ให้ต่อให้ใหม่ อาจพูดว่า

- Hello, we were cut off. I was talking to Miss Green.
- Can you put me through to her extension again, please?

1.3.3 Asking and Giving Locations

ในการถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่ จุดสำคัญคือเรื่องของการใช้บุรพทที่เกี่ยวกับสถานที่ ในการตอบคำถามที่จะมีคำว่า "Where" ในประโยค ซึ่งจะใช้ขึ้นต้นประโยคคำถามที่เป็นคำถามตรง หรืออยู่กลางประโยคในกรณีที่เป็นประโยคคำถามอ้อม คำบุรพทเหล่านั้น ได้แก่ in, on, at, behind, in front of, near, etc.

I. รูปแบบของประโยคคำถามเกี่ยวกับสถานที่มีหลายลักษณะ คือ

1. ในกรณีที่ถามอย่างเป็นทางการ เช่น ถามบุคคลที่มีอาวุโสกว่าหรือบุคคลที่ไม่คุ้นเคย ควรใช้วลี "Excuse me" นำ เพื่อเรียกดึงความสนใจหรือเป็นการขัดสงหะเพื่อเป็นการขออนุญาต และตามด้วยรูปประโยคที่เป็นการขอร้อง

- Could you tell me where the book is?
- Can you tell me where the book is?
- Would you mind telling me where the book is?
- Do you mind telling me where the book is?
- May I ask where the book is?

2. ในกรณีที่ถามอย่างไม่เป็นทางการจะใช้ "where" ขึ้นต้นประโยคคำถามหรือ ใช้ในลักษณะของประโยคคำสั่ง

- Where is the book?
- Tell me where the book is, please.

II. ในการตอบอาจจะมีคำหรือวลี เช่น Yes; Sure; Certainly; No, of course not etc. รับคำของการขอร้องนั้นก่อนตอบหรือจะตอบเลยซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะของประโยคคำถาม เช่น ประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วย

- Could you tell me; Can you tell me; May I ask อาจตอบรับด้วย Yes; Sure; Certainly etc. แล้วจึงตอบหรือจะตอบเลยก็ได้

- Would you mind; Do you mind อาจตอบรับด้วย No, of course not; Not at all จึงตอบหรือจะตอบเลยก็ได้

- Where; Tell me จะตอบด้วยข้อความเลย

1.3.4 Asking and Answering "When" Questions

การถาม-ตอบประโยคคำถามเกี่ยวกับ "when" : จุดสำคัญอยู่ที่การใช้บุพบทที่บอกเวลา ได้แก่ in, on, at

คำคุณศัพท์ next, last, this, every นำหน้าคำถามที่บอกเวลา เช่น

in ใช้หน้า สัปดาห์ เดือน ปี ศตวรรษ ฤดู เวลาเช้า บ่าย เป็น

on ใช้หน้า วัน

at ใช้หน้า เวลาตามนาฬิกา และ noon midnight night

next, last, this, every นำหน้า วัน สัปดาห์ เดือน ปี ศตวรรษ ฤดู

เวลาเช้า เวลาบ่าย เวลาเย็น

ส่วนคำนามอื่น ๆ ที่บอกเวลาไม่ต้องมีบุพบทหน้า เช่น today, tonight, tomorrow, yesterday. เช่น

ถามว่า - When will he come?

อาจตอบว่า - He will come next month.

- He will come on Monday.

- He will come in June.

- He will come at midnight.

- Next Monday.

etc.

1.3.5 Asking Interview Questions

การสอบถามบุคคลอื่นเพื่อหาข้อมูลนั้นหัวข้อที่ไม่ควรถามที่ตัวบุคคลนั้นตรง ๆ คือ เรื่องเกี่ยวกับ อายุ อาชีพ รายได้ ความนิยมในสิทธิทางการเมือง คำล่ำนา ลัทธิครอบครัวย แต่ถ้าต้องการที่จะทราบจริง ๆ ควรใช้วิธีการถามจากบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง ส่วนเรื่องที่ควรถาม คือ เรื่องทุกข์ - สุขทั่ว ๆ ไปของบุคคลที่เรากำลังสอบถาม

แผนการถามตรง ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังอ้างตนว่าไม่ควรถามนั้น ถ้าจำเป็นเราอาจใช้คำถามต่อไปนี้แทนได้ เพราะคำตอบนั้นจะได้ตามความต้องการ

1. รายได้

- How much do you think he earns?
- She must be making quite a bit.
- She must be doing very well.
- John must be on his maximum.
- Judy must still be near the bottom of the scale.
- I wonder what they're making between them.
- A tidy sum, don't you think.
- He must have a fairly substantial income.

2. อาชีพ

- What's his occupation?
- What does he do?
- What does he do for a living?

3. อายุ

- How old is she?
- How old do you think he is?
- She must be getting on. On the shady side of forty

4. คำสั่งและการเมือง

- Isn't he a bit left/right-wing?
- He strikes me as being centre of the road.
- She is a Catholic, isn't she?
- Would you say he was a protestant?

5. ครอบครัว

- Has your wife/husband recovered from her/his illness?
- How's your wife/husband getting on with bookbinding?

แต่ในกรณีที่ผู้ถามเป็นเด็กเล็กสามารถเข้าใจคำถามตรงตามในเรื่องหัวข้อเหล่านี้ได้ เช่น

- How old are you?
- How much pocket money do you get?
- etc.

1.3.6 Pausing and Answering Interview Questions

ในการสนทนาบุคคลหนึ่งบุคคลใดไม่ควรเป็นเพียงผู้ฟังแต่เพียงฝ่ายเดียว ควรมีการโต้ตอบบ้าง การนั่งเงียบเป็นเพียงผู้ฟังถือว่าเป็นการไม่สุภาพ ในการโต้ตอบอาจจะเป็นในแง่ของการแสดงความคิดเห็นที่เป็นการเห็นด้วย-ไม่เห็นด้วย ดังได้กล่าวไปแล้วหรือในกรณีที่ไม่ว่าราว่าจะแสดงความคิดเห็นอย่างไร เนื่องจากไม่เข้าใจในคำถามนั้นหรือได้ยินไม่ชัดเจน ก็อาจจะโต้ตอบว่า

- I'm sorry I don't understand.
- I'm afraid I didn't hear.
- I'm sorry I didn't hear.

ในบางครั้งก่อนการเริ่มถ้อยคำที่จะตอบบุคคลจะกล่าวถ้อยคำที่มีความหมายเพียงเพื่อไม่ให้เกิดช่องว่างเป็นความเงียบเนื่องจากการหยุดคิดเพื่อเรียบเรียงถ้อยคำที่จะตอบต่อไป คำเหล่านี้ได้แก่ Well; you see; you know; I guess; Er; Um; Let me see; Let's see.

1.3.7 Thinking and Hoping

การแสดงความคิดเป็นถ้อยคำที่แสดงความคิดเห็นว่าถ้อยคำที่บุคคลแรกกล่าวนั้นเป็นจริงหรือไม่เป็นจริง ซึ่งจะมีรูปแบบประโยคที่สามารถนำไปใช้ได้ทั้งในสถานการณ์ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการดังนี้

- I think so. ใช้สำหรับโต้ตอบเพื่อเป็นการคาดคิดว่าถ้อยคำที่ตนได้ยินนั้นเป็นจริง เช่น อีกฝ่ายหนึ่งพูดว่า "I think it may rain."

- I don't think so. ใช้สำหรับโต้ตอบเพื่อเป็นการคาดคิดว่าถ้อยคำที่ตนได้ยินนั้นไม่เป็นจริง เช่น อีกฝ่ายหนึ่งพูดว่า "I think it may rain." เราจะต้องตอบว่า "I don't think so." และใช้โต้ตอบเพื่อเป็นการคาดคิดว่าถ้อยคำแรกที่เป็นรูปปฏิเสธเป็นจริง เช่น อีกฝ่ายพูดว่า "I don't think it's worth waiting for her." เราตอบว่า "I don't think so."

นอกจากนี้ยังใช้เป็นคำตอบที่มีความหมายคาดคิด เช่น ฝ่ายหนึ่งพูดว่า "Is Robin coming to the party?" เราจะต้องตอบว่า "I don't think so." หรือ "I think so."

การแสดงความคิดหมายเป็นความปรารถนาที่จะให้สิ่งที่บุคคลหนึ่งกล่าวนั้นเป็นจริงในปัจจุบันหรือในอนาคต รูปแบบประโยคที่นำไปใช้ได้ทั้งในสถานการณ์ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ได้แก่

- I hope so. ใช้โต้ตอบเพื่อแสดงความคิดเห็นที่เห็นด้วยว่า ศัพท์กล่าวนั้นเป็นจริง เช่น ฝ่ายตรงข้ามพูดว่า "I expect it will clear up later." และเราเห็นด้วยจึงพูดว่า "I hope so."

- I hope not. ใช้โต้ตอบเพื่อแสดงความคิดเห็นที่ไม่ต้องการให้ศัพท์กล่าวนั้นเป็นจริง เช่น อีกฝ่ายพูดว่า "I'm afraid the match will have to be cancelled." เราตอบว่า "I hope not."

1.4 Friendship

1.4.1 Obligations

รูปแบบที่แสดงความหมายของพันธะหน้าที่จะมีศักริยา "must;" "have to;" "need" และวลี "It's necessary_____". เจ้าของภาษาบางคนจะแยกความแตกต่างในการใช้ "must" และ "have to" ในประโยคที่ประธานเป็นบุรุษที่ 1 ว่า ถ้าใช้ "must" จะมีความหมายว่า

พันธะหน้าที่นั้นมาจากผู้พูด แต่ถ้าใช้ 'have to' พันธะหน้าที่นั้นจะมาจากสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ผู้พูด เช่น

- I must go to the hospital at once. = It seems to be necessary;
I feel it necessary to.

- I shall have to be at the station by ten fifteen. =
The necessity is imposed on the speaker by external circumstances.

ส่วน "need" นั้น จะเป็นที่ยอมรับในอังกฤษมากกว่าในอเมริกา เช่น

- Need I return this book immediately? = Do I have to return
this book immediately?

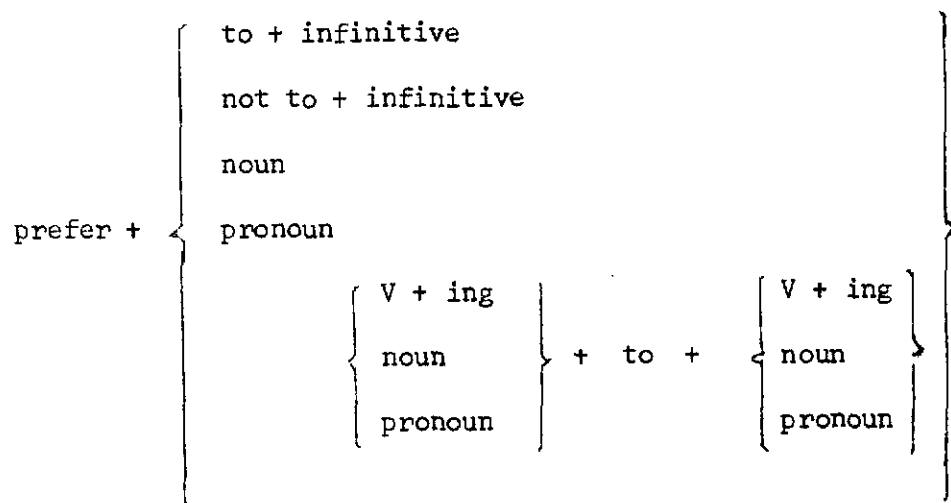
และ "It's necessary ---" จะใช้เพื่อแสดงพันธะหน้าที่ในกรณีที่เป็นทางการ เช่น

- It's necessary to make sure about the dates of the performance.

1.4.2 Preferences

สถานการณ์ที่แสดงการชอบสิ่งหนึ่งมากกว่าอีกสิ่งหนึ่งนั้นมิเป็นจำนวนมาก ซึ่งจะเป็นเรื่อง
ที่เกี่ยวกับ คน อาหาร และเครื่องดื่ม หนังสือและผู้แต่ง กีฬา สัตว์เลี้ยง การกระทำ เป็นต้น
รูปประโยคที่ใช้จะมีคำกริยา "prefer", would rather และ "like ... more than";

I. ถ้อยคำที่ใช้ "prefer" จะมีลักษณะเป็นทางการมากกว่าที่ใช้ "Would rather"
และเพื่อที่จะแสดงความหนักแน่นในการแสดงความชอบสิ่งหนึ่งมากกว่าอีกสิ่งหนึ่ง อาจใช้คำกริยา
วิเศษณ์ much, greatly ขยายคำ "prefer" ได้ รูปแบบของการใช้ "prefer" มีดังนี้

เช่น

- I prefer his brother.
- I prefer not to stay.
- I'd prefer to wait until the rain stops.
- I prefer cake to pie.
- I prefer walking to driving.

II. รูปแบบที่ใช้ "would rather" มีดังนี้ และอาจใช้ "much" ขยายเพื่อความหนักแน่น

$$\text{would rather} + \left\{ \begin{array}{l} \text{infinitive} \\ \text{not} + \text{infinitive} \end{array} \right\}$$

เช่น

- I would rather not do my homework.
- She'd rather go out any day.
- I'd rather you didn't if you don't mind.

III. รูปแบบของ "like ... more than";

$$\text{like} + \left\{ \begin{array}{l} \text{to} + \text{infinitive} \\ \text{noun} \\ \text{pronoun} \\ \text{noun phrase} \\ \text{Verb} + \text{ing.} \end{array} \right\} + \text{more than} + \left\{ \begin{array}{l} \text{to} + \text{infinitive} \\ \text{noun} \\ \text{pronoun} \\ \text{noun phrase} \\ \text{Verb} + \text{ing} \end{array} \right\}$$

เช่น

- I like you more than your brother.

1.4.3 Making Guesses

ในการเดาหรือการคิดว่าบางสิ่งบางอย่างอาจเป็นไปได้ จะใช้กริยาช่วย have to, ought to, should, may, might, must, can, to be bound to และ It's

possible, Perhaps, It's, It was, I would say, Can/Could it be, It looks as if, I suspect, I'm fairly sure/certain, I'm almost sure/certain, It appears to me.

ระดับของการเดาแบ่งออกเป็นสามระดับ คือ

1. แน่ใจ

รูปแบบที่ใช้ในการแสดงว่าแน่ใจ คือ must, have to; to be bound to

- The teacher's books and purse are on the desk
- so she

must
has to
is bound to

 be here, somewhere.

2. ค่อนข้างแน่ใจ

รูปแบบที่ใช้ คือ should, ought to, might, could, Perhaps, It looks as if., It's possible.

- She

ought to
might

 be here, somewhere
- Perhaps they are in the living-room.
- It looks as if it might rain later.
- It's possible to rain.

3. ไม่ค่อยแน่ใจ

รูปแบบที่ใช้ คือ should, may, could

- She

should
may
could

 be here, somewhere.

1.4.4 Comparing

การเปรียบเทียบมีสามระดับ คือ การเปรียบเทียบชั้นเท่ากัน ขึ้นกว่า และชั้นสูงสุด คำที่ใช้ในการเปรียบเทียบ คือ คำนาม คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ โดยรูปแบบของการเปรียบเทียบในระดับต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบชั้นเท่ากัน จะใช้ "as ... as" กับคำคุณศัพท์หรือคำกริยาวิเศษณ์ "The same ... as" กับคำนาม เช่น

- He is as tall as his brother.
- He runs as fast as his brother.
- He has the same age as his brother.

2. การเปรียบเทียบชั้นกว่า จะมีสองลักษณะ คือ

2.1 ด้วยการเติม -er- หลังคำคุณศัพท์หรือคำกริยาวิเศษณ์ที่เป็นคำที่มีตั้งแต่สองพยางค์ลงมา เช่น

- He is taller than his father.
- He runs faster than his brother.

2.2 ด้วยการใส่ $\left\{ \begin{array}{l} \text{less} \\ \text{more} \end{array} \right\}$ นำหน้าคำคุณศัพท์หรือคำกริยาวิเศษณ์ ที่เป็นคำที่มีตั้งแต่สามพยางค์ขึ้นไป เช่น

- She is more beautiful than her sister.
- She is less beautiful than her sister.

3. การเปรียบเทียบชั้นสูงสุด จะมีสองลักษณะ คือ

3.1 ด้วยการเติม -est- ข้างหลังคำคุณศัพท์หรือคำกริยาวิเศษณ์ที่เป็นคำที่มีตั้งแต่สองพยางค์ลงมา เช่น

- He is the tallest.

3.2 ด้วยการใส่ the most, the least นำหน้าคำคุณศัพท์หรือคำกริยาวิเศษณ์ที่เป็นคำที่มีตั้งแต่สามพยางค์ขึ้นไป เช่น

- She is the most beautiful girl in this class.

1.4.5 Telling a Story.

ในการเล่าเรื่องคำกริยาที่ใช้จะเป็นประเภท "พูด" หรือ "คิด" เช่น think, tell, inform, report, communicate, let it be known, make known, put about, mention, notify, declare, proclaim, announce, suppose, divulge, give out เป็นต้น เช่น

ในการพบปะกัน บุคคลหนึ่งเล่าให้อีกบุคคลหนึ่งฟัง

A : Joe said he would meet us here.

B : Did he?

A : Well, that's what he said.

บุคคลหนึ่งถามเพื่อนเกี่ยวกับภาพยนตร์ที่เพื่อนนั้นได้ไปดู

A : What did you think of the film?

B : We thought it was quite good.

บุคคลหนึ่งเล่าให้อีกบุคคลหนึ่งฟัง เกี่ยวกับเรื่องเพื่อนบ้าน

A : Somebody told me his wife has left him.

B : Who told you that?

A : The postman.

B : He should know.

เล่าข่าวการคุยกันเกี่ยวกับเจ้านาย

A : Somebody in the office seems to have divulged that the managing director was going to get married.

B : Oh, somebody let the cat out of the bag, did they?

1.4.6 Describing the Past

การกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตอาจใช้รูปของ Past Simple, Past Continuous, Past Perfect และ Past Perfect Continuous

Past Simple จะเปลี่ยนรูปกริยาเป็นช่องที่ 2 ด้วยการเติม -ed- หรือการเปลี่ยนรูปไป เช่น work - worked; eat - ate ซึ่งใช้ในความหมายที่เหตุการณ์นั้นได้เสร็จสิ้นแล้วในอดีต อาจมีคำบอกเวลาบ่งไว้หรือไม่ก็ได้ เช่น

- I met him yesterday.
- How did you get your present job?
- He always carried an umbrella.

Past Continuous จะมีรูปกริยาดังนี้ คือ $\left\{ \begin{array}{l} \text{was} \\ \text{were} \end{array} \right\} + V + \text{ing}$ ใช้เมื่อ เหตุการณ์หนึ่งกำลังดำเนินอยู่ในอดีต เช่น

- When I arrived Tom was talking on the telephone.

Past Perfect มีรูปกริยาดังนี้ has + been + present participle ใช้เมื่อ เหตุการณ์ในอดีตที่ เกิดก่อนอีกเหตุการณ์หนึ่งนั้นกำลังดำเนินอยู่หรือดำเนินเรื่อย ๆ จนกระทั่ง เหตุการณ์ในอดีตอันที่สองเกิดขึ้น เช่น

- It was now six and he was tired because he had been working since dawn.

1.4.7 Conditionals

รูปแบบของการแสดงเงื่อนไขมีสองส่วน คือ ส่วนที่เป็นเงื่อนไขและส่วนที่เป็นผลอันเกิดจากเงื่อนไขนั้น รูปแบบของประโยคเงื่อนไขมีสามชนิด คือ

1. เงื่อนไขที่เป็นไปได้ที่อาจเกิดขึ้นทั้งในปัจจุบันหรืออนาคต เช่น
 - If he runs all the way he'll get there in time.
 - If you annoy the cat she will scratch you.
2. เงื่อนไขที่อาจเป็นไปได้และอาจเป็นไปไม่ได้ที่อาจเกิดขึ้นในปัจจุบันหรืออนาคต

ใช้เมื่อ

- 2.1 เหตุการณ์ในเงื่อนไขตรงข้ามกับความเป็นจริง เช่น

- If I were you I should plant potatoes there.

2.2 เหตุการณ์ในเงื่อนไขอาจจะเกิดขึ้นหรือไม่ก็ได้ เช่น

- If he ran all the way he would get there in time.

จากประโยคนี้มีความหมายว่า เขาอาจจะวิ่งหรือไม่ก็ได้ ถ้าวิ่งก็ไปทันเวลา แต่ถ้าไม่วิ่งผลที่ตามมาก็คือ ไปไม่ทันเวลา ในการแก้ปัญหาคำความหมายกำกวมนี้อาจใช้ "were to" เข้าช่วยเพื่อชี้ให้ชัดเจนไปว่าไม่ได้วิ่ง เช่น

- If he were to run all the way he would get there in time.

3. เงื่อนไขที่ไม่อาจเป็นไปได้ เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในอดีต แตกต่างไปจากเหตุการณ์ในเงื่อนไข เช่น

- If John had worked hard he would have passed the examination.

ประโยคนี้มีความหมายว่า ความเป็นจริงแล้ว John ไม่ได้ตั้งใจเรียนจึงสอบตก

นอกจากรูปแบบที่ตายตัวแล้วยังมีอีกกวันในรูปประโยคเหล่านี้บ้าง เช่น

1. ถ้าใช้ will/would ในส่วนที่เป็นเงื่อนไขด้วย จะมีความหมายว่า "เต็มใจ" เช่น

- If you will kindly wait a moment I'll ask the manager to speak to you.

= If you are willing to wait a moment

= If you don't mind waiting

= Please wait and I'll ask the manager to speak to you.

2. ถ้าใช้ should ในส่วนที่เป็นเงื่อนไข จะมีความหมายว่า "บังเอิญ เช่น

- If anyone should ring up, say that I'll be back at eight.

3. ในส่วนที่เป็นเงื่อนไขสามารถตัด "if" ออกแล้วเรียงลำดับใหม่ด้วยการเอากริยาช่วยขึ้นต้นประโยค เช่น

- Were he to run all the way he would get there in time.

- Would you kindly wait a moment I'll ask the manager to speak to you.

- Should anyone ring up, say that I'll be back at eight.
- Had John worked hard he would have passed the examination.

2. วัฒนธรรมในการใช้ภาษาไทย

2.1 การสนทนาในชีวิตประจำวัน

2.1.1 การทักทาย

การทักทายในภาษาไทยอาจใช้อาการหรือท่าทางแทนถ้อยคำ เช่น การไหว้ ยิ้ม พยักหน้า หรือใช้ท่าทางประกอบกับถ้อยคำ

รูปแบบของการทักทายที่สุภาพและเป็นทางการ ซึ่งใช้ได้ในทุกช่วงเวลาและกับทุก ๆ คน คือ "สวัสดี" โดยอาจมีคำลงท้าย เช่น ค่ะ ครับ จ๊ะ และชื่อของผู้ที่ถูกทักทาย เช่น

- สวัสดีค่ะแป๋ว
- สวัสดีค่ะอาจารย์

ในกรณีที่เป็นการทักทายที่ไม่เป็นทางการระหว่างเพื่อนหรือเป็นการทักทายของผู้ใหญ่ที่มีต่อเด็กหรือผู้มีอาวุโสน้อยกว่า อาจใช้ถ้อยคำอื่นนอกเหนือไปจาก "สวัสดี" ซึ่งถ้อยคำเหล่านี้จะไม่มีรูปแบบตายตัว ผู้ทักทายจะใช้รูปแบบอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เผชิญหน้ากัน แต่ที่เป็นถ้อยคำที่นิยมกันมาก ได้แก่ "ไปไหนมา" ถ้อยคำที่มีความหมายของการทักทาย เช่น

- ไปไหนมา
- ไปทานข้าวหรือ
- ทานข้าวแล้วหรือ
- เป็นไงสบายดีหรือ

2.1.2 การแนะนำและการแนะนำตนเอง

2.1.3 หลังการแนะนำ

ในการแนะนำผู้แนะนำต้องตระหนักถึงการที่ถูกแนะนำจะมีความสุข มีความเป็นกันเอง และสามารถสนทนากันต่อไปได้โดยการบอกข้อมูลของผู้ถูกแนะนำนั้นแก่กัน โดยเฉพาะในเหตุการณ์

ที่เป็นทางการ เช่น การสังสรรค์ การประชุม ' แต่ในกรณีที่ไม่เป็นทางการ ผู้แนะนำอาจไม่ต้องบอกข้อมูลของผู้แนะนำให้แก่แต่ละฝ่ายทราบ เพราะตนเป็นผู้สนทนากับอีกฝ่ายเอง

I. รูปแบบของการกล่าวแนะนำและการโต้ตอบของบุคคลสองฝ่ายเมื่อได้รับการแนะนำให้รู้จักกันอย่างเป็นทางการ

1. รูปแบบของการแนะนำ

- คุณนายมาลีคะ ดิฉันขอแนะนำคุณชาญค่ะ
- คุณนายมาลีคะ ดิฉันอยากแนะนำคุณชาญค่ะ

2. รูปแบบของการโต้ตอบ

- สวัสดีค่ะ
- ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ

เช่น

คุณนายพร : คุณนายมาลีคะ ดิฉันขอแนะนำคุณชาญค่ะ คุณชาญคะนี่คุณนายมาลีคะ

คุณชาญ : สวัสดีครับ (พร้อมกับไหว้)

คุณนายมาลี : สวัสดีค่ะ (พร้อมกับรับไหว้)

II. รูปแบบของการกล่าวแนะนำและการโต้ตอบของบุคคลสองฝ่าย เมื่อได้รับการแนะนำให้รู้จักกันอย่างไม่เป็นทางการ

1. รูปแบบของการแนะนำ

- คุณนายมาลีคะ นี่คุณชาญค่ะ
- แดงจ๊ะ นี่พี่แป้วเพื่อนพี่จ๊ะ

2. รูปแบบของการโต้ตอบ

- สวัสดีค่ะ
- สวัสดีครับ

เช่น

โสภา : แดงนี่แป้วเพื่อนพี่ น้องที่ทำงานอยู่ด้วยกัน (หันไปบอกแป้ว)

แดง : สวัสดีค่ะ (พร้อมกับไหว้)

แป้ว : ค่ะ (พร้อมกับรับไหว้)

คนไทยไม่นิยมแนะนำตนเอง แก่ผู้ล้นหนาที่ยังไม่รู้จักกัน คนล่อนคนที่ไม่รู้จักกันอาจล้นหนากัน
ได้ในเรื่องทั่ว ๆ ไปที่มีความล้นใจตรงกัน เมื่อคุยไปได้สักกระยะหนึ่งซึ่งมีความรู้สีกว่าคุ้นเคยกัน
พอสมควรทั้งคู่อาจจะถามชื่อ อาชีพ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับแต่ละคน ดังนั้นรูปแบบของการแนะนำ
ตนเองจึงไม่มี

2.1.4 การเรียกความล้นใจ

การเรียกความล้นใจจากผู้ล้นอาจจะใช้ถ้อยคำหรือภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำโดยขึ้นอยู่กับสถานการณ์
และบุคคล การตอบรับคำเรียกก็เช่นกันอาจใช้ถ้อยคำหรือภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำ

I. รูปแบบของถ้อยคำที่ใช้เรียกความล้นใจ

1. อย่างเป็นทางการ

- คุณคะ ขอโทษนะคะ
- ประธานโทษนะคะ
- ขอโทษนะคะ

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- ดิว
- ณี ณี
- คุณ ๆ
- เธอ ๆ

ส่วนภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำมักใช้ในกรณีที่ไม่เป็นทางการ เช่น ใช้ระหว่างเพื่อน ผู้ที่อาวุโส
มากกว่าใช้กับผู้ที่อาวุโสน้อยกว่า หรือใช้ระหว่างคนที่คุ้นเคยกัน สิ่งเหล่านี้ได้แก่ ความเจ็บ
ล่ายตา การพยักหน้า การกวักมือ การดีดนิ้ว การสะกิด

II. รูปแบบของการตอบรับ

1. อย่างเป็นทางการ

- ค่ะ

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- อืม (ทำเสียงในลำคอ)

- ว่าไง
- อะไร

การตอบรับการเรียกที่ไม่ใช่ถ้อยคำที่ใช้ได้ทั้งในกรณีที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ คือ การหันมามอง

2.1.5 การขอบคุณและการตอบรับการขอบคุณ

การขอบคุณในภาษาไทยใช้ถ้อยคำ ท้าทางหรืออาการแทนถ้อยคำ เช่น การไหว้ การยิ้ม หรืออาการหรือท่าทางประกอบกับถ้อยคำ โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้มีอาวุโสน้อยขอบคุณผู้มีอาวุโสมากกว่า

I. รูปแบบในการขอบคุณ

1. อย่างเป็นทางการ

- ขอพระคุณมากค่ะ
- ขอพระคุณค่ะ
- เป็นพระคุณอย่างยิ่งค่ะ
- เป็นพระคุณอย่างสูงค่ะ

2. อย่างไม่เป็นทางการ

2.1 ผู้ใหญ่พูดกับเด็ก

- ขอใบนะ
- ขอใบนะจ๊ะ
- ขอใบจ๊ะ

2.2 บุคคลที่เสมอกัน เช่น เพื่อนกับเพื่อน

- ขอใจ
- ขอใจนะ
- ขอขอบคุณมาก

II. รูปแบบของการตอบรับคำขอบคุณ

1. อย่างเป็นทางการ

- ยินดีค่ะ

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- ไม่เป็นไรจ๊ะ
- ไม่เป็นไร
- อื้อ

ในกรณีที่ผู้ได้รับการขอบคุณเป็นผู้มีอาวุโสมากกว่ามักจะไม่วินิจฉัยตอบรับคำขอบคุณนั้นด้วยถ้อยคำ แต่จะตอบรับด้วยอาการ เช่น การยิ้มรับ หรือพยักหน้า

2.1.6 การขอโทษและการให้อภัย

การขอโทษในภาษาไทยมีรูปแบบตายตัวที่ใช้ได้กับทุกเหตุการณ์ คือ "ขอโทษ" แต่จะแปรเปลี่ยนไปตามระดับความสุภาพที่ใช้กับแต่ละบุคคล การกล่าวคำขอโทษต่อผู้มีอาวุโสกว่าอาจใช้อาการ "การไหว้" ประกอบด้วย

I. รูปแบบของการขอโทษ

1. อย่างเป็นทางการ

- ขอประทานโทษนะคะ - ขอประทานโทษค่ะ - ขอโทษนะคะ - ขอโทษค่ะ	}	พร้อมกับการไหว้

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- ขอโทษนะ
- ขอโทษจ๊ะ

II. รูปแบบของการให้อภัย

1. อย่างเป็นทางการ

- จะไม่เป็นไร
- ยิ้มรับคำกล่าวขอโทษ

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- ชื่อ (ทำเสียงในลำคอ)
- ไม่เป็นไรรอก

2.1.7 การฮาลา

การกล่าววลาไยหลังจากจบการสนทนาแล้ว โดยทั้งสองฝ่ายจะกล่าววลาไยซึ่งกันและกัน โดยรูปแบบของฝ่ายที่กล่าววลาไยจะไม่เหมือนกับรูปแบบของฝ่ายที่กล่าววก่อน คือ จะมีรูปแบบที่เหมือนกับเป็นการตอบประโยคการฮาลาของบุคคลแรก

I. รูปแบบของการกล่าววลาไยของบุคคลแรก

1. อย่างเป็นทางการ

- ล่วลิต๊ะ ดิฉินหวังว่าเราคงได้พบกันอีกนะคะ
- ล่วลิต๊ะ หวังว่าคราวหลังดิฉินคงได้เลี้ยงคุณตอบแทนบ้างนะคะ

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- กลับก่อนนะ
- ไปก่อนนะ
- แล้วพบกัน

II. รูปแบบของการกล่าววลาไยของบุคคลที่สอง

1. อย่างเป็นทางการ

- ล่วลิต๊ะ ดิฉินก็หวังเช่นเดียวกันค่ะ
- ล่วลิต๊ะ แล้วพบกันใหม่นะคะ

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- ชื่อ แล้วพบกัน
- จ๊ะ โชคดีนะ

2.2 ข้อเสนอและการตอบสนอง

2.2.1 การให้ความช่วยเหลือ

การเล่นให้ความช่วยเหลือเป็นการแสดงออกทางด้านน้ำใจ ซึ่งควรใช้ถ้อยคำที่แสดงความจริงใจและซื่อสัตย์

1. รูปแบบของการเล่นให้ความช่วยเหลืออย่างเป็นทางการ ที่ผู้มีอาวุโสน้อยกว่า ใช้พูดกับผู้มีอาวุโสมากกว่า หรือใช้กับบุคคลที่ไม่คุ้นเคย

- คุณครับผมจะช่วยเหลืออะไรคุณได้บ้างครับ
- อาจารย์คะมีอะไรให้หนูช่วยบ้างคะ
- คุณคะให้ดิฉันช่วยเหลืออะไรบ้างไหมคะ

2. รูปแบบของการเล่นให้ความช่วยเหลืออย่างไม่เป็นทางการ

- จะให้ช่วยเหลืออะไรบ้าง
- ส่งมาซิจะช่วย
- มา ... จะช่วย
- ให้ช่วยม๊าย

2.2.2 การขอความช่วยเหลือและการตอบรับคำขอ

I. การขอความช่วยเหลือให้บุคคลหนึ่งทำบางสิ่งบางอย่างให้ส่วนมากจะใช้ถ้อยคำที่มีคำกริยาอาการของการกระทำนั้น เช่น

- ช่วยยกโต๊ะหน่อยซิ
- ช่วยเก็บของหน่อย

หรืออาจใช้เพียงคำว่า "ช่วย" โดยไม่มีคำกริยาของการกระทำก็ได้ ซึ่งเป็นการละไว้เมื่อการกระทำนั้นดำเนินอยู่ เช่น "ช่วยหน่อยเร็ว"

รูปแบบของการขอความช่วยเหลือจะขึ้นอยู่กับระดับของความสุภาพที่เหมาะสมกับกาลเทศะ

1. ในกรณีที่พูดอย่างเป็นทางการกับผู้ที่มีอาวุโสกว่าหรือกับผู้ที่ไม่คุ้นเคย

- ขอความกรุณาช่วยยกโต๊ะเก็บเข้าที่ด้วยนะคะ
- กรุณาช่วยกันคนละเล็กละน้อยนะคะ

2. ในกรณีที่ไม่เป็นทางการระหว่างเพื่อนหรือผู้คุ้นเคย

- ช่วยหน่อยสิ
- ช่วยทำให้ด้วย

II. การตอบรับคำขอความช่วยเหลือหรือลืมนึกจะไม่ตอบออกมาเป็นถ้อยคำ ในกรณีที่สิ่งที่ขออนุญาตต่อหน้าผู้ที่ได้รับคำขอ ก็จะเข้าช่วยทันที ส่วนในกรณีที่การกระทำนั้นยังไม่เกิดก็อาจใช้ถ้อยคำตอบรับได้ เช่น

1. อย่างเป็นทางการ

- ยินดีค่ะ
- ได้เลยค่ะ

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- เอาจิ
- ได้
- เอาจมาสิ

2.2.3 การขอยืมและการให้ยืม

การขอยืมเป็นการขออนุญาตเพื่อครอบครองสิ่งของของผู้อื่น แม้จะเป็นบุคคลในครอบครัวเดียวกันก็จำเป็นต้องเอ่ยปากขอยืม อันแสดงออกของการเคารพสิทธิของผู้อื่น

รูปแบบของการขอยืม

1. อย่างเป็นทางการ รูปประโยคจะสมบูรณ์ครบถ้วนประกอบด้วยนามของผู้ให้ยืม ผู้ขอยืมและสิ่งของที่ยืม หรือบางครั้งจะละนามผู้ให้ยืมก็ได้ เช่น

- อาจารย์คะหนูขอยืมหนังสือ "Linguistics" ค่ะ
- ขอโทษนะคะขอยืมไฟแช็กหน่อยได้ไหมคะ

2. อย่างไม่เป็นทางการ รูปประโยคจะมีการละคำจนกระทั่งบางครั้งเหลือเฉพาะคำที่มีความหมายของการขี้น เช่น

- แต่งมีอย่างสบาย ขอยืมมั่งซี
- ขอยืมอย่างสบายประเดี๋ยวนะ
- ขอยืมคืนนะ

2.2.4 การขี้นและการปฏิเสธคำขี้น

การขี้นอาจจะเป็นลายลักษณ์อักษรหรือปากเปล่าก็ได้ และผู้ได้รับขี้นนั้นก็ไม่จำเป็นต้องตอบรับหรือปฏิเสธเมื่อได้รับคำขี้น

I. รูปแบบของการกล่าวขี้น

1. อย่างเป็นทางการ

- ขอเรียนขี้นท่านเพื่อเป็นเกียรติแก่งานของเราด้วยค่ะ
- ขอกราบเรียนขี้นท่านไปเป็นเกียรติในงานของเราด้วยค่ะ

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- คืนวันที่ 31 นี้ เราจะจัดงานวันเกิดตัวไปด้วยนะ
- ไปทานข้าวด้วยกันเถอะ
- ไปเที่ยวเมืองกาญจน์ฯ ด้วยกันมัย

II. รูปแบบของการตอบปฏิเสธคำขี้น

1. อย่างเป็นทางการ ส่วนมากผู้ได้รับขี้นจะไม่ตอบปฏิเสธ แต่ผู้นั้นอาจจะไม่ไปงานนั้นก็ได้แล้วจึงกล่าวขอโทษพร้อมด้วยบอกเหตุผลของการไปไม่ได้ เมื่อพบกันคราวหลัง

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- ตัวไปก่อนเถอะ แค่นี้พียงทานเมื่อไหร่เอง
- หน่น่าไปนะ แต่เค้านัดกันจะไปอยุธยาพอดีเลย

2.2.5 การเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างสิ้นเชิงและสุภาพ

ในการสนทนา ผู้ฟังอาจจะนั่งฟังอย่างสงบโดยไม่แสดงความคิดเห็นหรือมีเพียงรับคำว่า "ค่ะ" หรือ "ครับ" โดยเฉพาะเมื่อผู้พูดเป็นผู้มีอาวุโสสูงกว่า แต่ถ้าคู่สนทนามีอาวุโสเท่ากัน ผู้ฟังอาจแสดงความคิดเห็นได้ทั้งในแง่ที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ซึ่งมีรูปแบบของถ้อยคำชนิดสั้น ๆ ดังต่อไปนี้

1. เห็นด้วยกับประโยคบอกเล่า
 - แค่นี้ก็ดี
 - สั้นก็เยี่ยมทีเดียว
2. เห็นด้วยกับประโยคปฏิเสธ
 - ผมก็ยังเหมือนกัน
3. ไม่เห็นด้วยกับประโยคบอกเล่า
 - ผิดกับพี่ พี่ชอบแต่งโมกับมะละกอ
 - ไม่เห็นสนุกเลย
 - ไม่เข้าท่าเลย
4. ไม่เห็นด้วยกับประโยคปฏิเสธ
 - แต่ฉันชอบแะ สนุกดี
 - ใครว่า สนุกดีออก

2.2.6 การบอกความรู้สึกของตนเองแล้วถามความรู้สึกของผู้อื่น

ในการถามความรู้สึกของผู้อื่นในด้านความชอบ ไม่ชอบ รัก เกลียด หรือสนุก จะใช้คำเหล่านี้ถามซ้ำด้วยรูปประโยคที่ต้องการคำตอบรับหรือปฏิเสธ หรือละคำเหล่านี้ไว้ใช้เพียงคำ "ว่า" แทนในกรณีที่สนทนากันอย่างไม่เป็นทางการ แต่ในการสนทนาที่เป็นทางการผู้ถามจะไม่ถามโดยตรง แต่จะแค่บอกความรู้สึกของตนเองเท่านั้น

รูปแบบที่บอกความรู้สึกแล้วถามความรู้สึกของผู้อื่น

1. อย่างเป็นทางการ

- ปาฐกถาในวันนี้ได้สาระดีนะค่ะ
- โต้วาทีวันนี้สนุกดีนะค่ะ

2. อย่างไม่เป็นทางการ

- หนึ่งเรื่องนี้สนุกจังเลย เธอว่ามัย
- เลือตัวนี้ด้วยดิฉัน ว่ามัย

2.2.7 การไม่เห็นด้วยอย่างสุภาพ

ผู้ที่มีมารยาทดีนั้นต้องพยายามหลีกเลี่ยงการมีความเห็นขัดแย้งและพูดขัดคอผู้อื่น ถ้าไม่เห็นด้วย ก็ไม่ควรให้ความเห็นขัดแย้งโดยตรง แต่ควรหาวิธีพูดชี้แจงโดยการยกย่องความคิดเห็นของเขา ให้เขาเกิดความภาคภูมิใจก่อนแล้วจึงแทรกความคิดเห็นของเราลงไป

ในการสนทนาที่เป็นทางการ

- บทความนี้เนื้อความดีแล้วค่ะ แต่ควรจะเรียบเรียงข้อความบางข้อความเสียใหม่ดีไหมคะ

ส่วนในกรณีที่ไม่เป็นทางการ เช่น

- อี้อ่ล้วยดี แต่สีมันแดงไปหน่อยนะ
- อี้อ่ล่นุกดี แต่พระเอกไม่น่าตายเลย

2.3 การสนทนาวิสาละ

2.3.1 การถามและการตอบเพียงรับหรือปฏิเสธ

ประโยคคำถามที่ตอบรับหรือปฏิเสธจะมีคำที่มีความหมายของการถามอยู่ท้ายประโยค เช่น คำว่า "หรือ" "ไหม"

"หรือ" จะใช้ได้ทั้งประโยคที่เป็นปฏิเสธและบอกเล่าหรือใช้ในกรณีประโยคคำถามให้ เลือกตอบ เช่น

- เธอไม่ไปหรือ
- คุณไปไหนหรือคะ

- เธอจะไปหรือไม่ไป

"ไหม" จะใช้ในประโยคบอกเล่า เช่น

- หนังสือไหม

การตอบประโยคคำถามที่ต้องการเพียงรับหรือปฏิเสธนี้บางครั้งสามารถตอบในเชิง
ไม่แน่ใจได้ นั่นคือ ไม่ใช่ทั้งการรับหรือปฏิเสธ ดังนั้น การตอบจึงมีสามลักษณะ คือ

I. การตอบประโยคคำถามที่เป็นประโยคบอกเล่า

1. การตอบรับ ใช้ถ้อยคำพร้อมด้วยการพยักหน้ารับในกรณีที่ถูกกับบุคคลที่อาวุโส
เท่ากันหรือมีอาวุโสน้อยกว่า แต่ถ้าพูดกับผู้ที่อาวุโสกว่าจะใช้เพียงถ้อยคำ

2. การตอบปฏิเสธ ใช้ถ้อยคำพร้อมด้วยการส่ายศีรษะ เมื่อพูดกับผู้ที่อาวุโสเท่ากัน
หรือมีอาวุโสน้อยกว่า และใช้ถ้อยคำเท่านั้น เมื่อพูดกับผู้ที่มีอาวุโสกว่า เช่น

ก : ผลการสอบออกหรือยัง

ข : ออกแล้ว

ก : ออกแล้วค่ะ

ข : ยังไม่ออกเลย

ก : ยังค่ะ

II. การตอบรับประโยคคำถามที่เป็นประโยคปฏิเสธ

1. การตอบรับ ตามความเป็นจริงของประโยคคำถาม โดยใช้รูปประโยคปฏิเสธ
ซึ่งอาจมีคำว่า "ค่ะ" "ครับ" "ล่ะ" ในต้นประโยคหรือไม่ก็ได้ เช่น

ก : ไม่ไปเที่ยวงานลอยกระทงที่ลุ่มห้วยหรือคะ

ข : ไม่ได้ไปค่ะ

ก : ยังไม่ไปทานข้าวหรือคะ

ข : ค่ะยังค่ะ จะดื่มพวงนี้ให้เสร็จก่อน

2. การตอบปฏิเสธ ใช้ประโยคบอกเล่าอาจประกอบด้วยการพยักหน้าหรือไม่ก็ได้ เช่น

ก : ทำงานยังไม่เสร็จหรือคะ

ข : เสร็จแล้วค่ะ

III. การตอบด้วยความไม่แน่ใจจึงไม่ใช่การตอบรับหรือปฏิเสธ เช่น

- ก : แล้วไม่มีใครพบเห็นบ้างอีกเลยหรือคะ
- ข : แม่ก็ไม่ทราบ ที่น้องเขาก็อาจได้พบกับบ้าง
- ก : แล้วเขาเป็นลูกคุณอย่างที่คุณบอกว่าหรือเปล่าคะ
- ข : แม่ก็ไม่ทราบ อาจเป็นได้

2.3.2 การพูดโทรศัพท์

การพูดโทรศัพท์นั้นน้ำเสียงจะช่วยเป็นสื่อในการสื่อสาร นอกเหนือไปจากถ้อยคำ เพราะน้ำเสียงที่นุ่มนวลหรือแข็งกระด้างจะช่วยให้ผู้ฟังเห็นภาพพจน์ของผู้พูดว่าอยู่ในอารมณ์ใด

การอ่านหมายเลขโทรศัพท์ควรอ่านเรียงทีละตัว แม้จะมีเลขที่ซ้ำ เช่น "66" อ่าน "หก-หก" ส่วนหมายเลข "2" อ่าน "โท"

รูปแบบในการพูดโทรศัพท์ในกรณีต่าง ๆ

1. เมื่อเป็นผู้รับควรบอกหมายเลข ชื่อสถานที่ หรือชื่อเจ้าของบ้านเพื่อเป็นการตอบรับเสียงกริ่งโทรศัพท์ เช่น

- สวัสดีค่ะ ที่นี่ 3910171 ค่ะ
- 3910171 ค่ะ
- หอพักเทา-แดง ค่ะ
- ฮัลโหล หอพักเทา-แดง ค่ะ

ฯลฯ

2. เมื่อผู้รับไม่ใช่บุคคลที่ผู้โทรเข้าต้องการพูดด้วย ผู้โทรเข้าขอพูดกับผู้ที่ต้องการพูดด้วย

- ขอพูดกับคุณด้วยครับ
- ขอเรียนสายกับผู้จัดการค่ะ

3. เมื่อผู้โทรเข้าต้องการพูดกับบุคคลอื่น ผู้รับควรบอกให้ผู้โทรเข้าคอย และผู้โทรเข้า

ควรกล่าว "ขอบคุณ"

- กรุณา รอสักครู่ นะครับ
- รอนานหน่อย นะคะ เพราะว่าต้องไปตาม โกลด์
- ขอโทษค่ะ โทรมาจากไหนคะ
- ขอโทษครับ จะให้เรียนทำว่าใครโทรมาครับ

4. เมื่อบุคคลที่ผู้โทร เข้าต้องการจะพูดด้วยไม่สามารถมาพูดได้หรือไม่อยู่ ผู้รับควรบอก

เหตุผลด้วยความสุภาพ

- ท่านหัวหน้ากำลังประชุมอยู่ครับ กรุณาโทรมาใหม่ นะครับ
- ผู้จัดการกำลังมีแขกค่ะ กรุณาโทรมาใหม่ได้ไหมคะ
- อาจารย์ลืมเครื่องกำลังสอนค่ะ จะให้เรียนว่าใครโทรมาคะ
- คุณใหญ่ลย์ไปต่างจังหวัดค่ะ มีอะไรที่ดิฉันพอจะช่วยได้บ้างไหมคะ
- คุณแดงไม่อยู่ค่ะ จะให้บอกว่าใครโทรมาคะ
- แดงไม่อยู่ค่ะ จะส่งอะไรไปไหมคะ

5. เมื่อผู้โทรเข้าโทรผิดเบอร์ ผู้รับควรบอกด้วยความสุภาพ

- ดิฉันคิดว่าคุณคงโทรผิดนะคะ เพราะว่าที่นี่ไม่มีคนชื่อแดง เลยค่ะ
- โทรมาผิดเบอร์หรือเปล่าคะ ที่นี่ไม่มีคนชื่อแดงค่ะ
- ผิดเบอร์หรือเปล่าคะ ที่นี่ไม่มีคนชื่อแดงค่ะ

6. เมื่อโทรไปผิด ผู้โทรควรกล่าว "ขอโทษ"

- หรือครับ ขอโทษนะครับ
- ขอโทษนะคะที่ดิฉันโทรมาผิดค่ะ

7. เมื่อจบการสนทนาควรกล่าวลา

- เท่านี้ค่ะ ล่วงดีค่ะ
- แค่นี้จะดี ล่วงดีจะ
- เลิกกันนะ ล่วงดีจะ

2.3.3 การถามและการตอบเกี่ยวกับสถานที่

การตอบคำถามเกี่ยวกับสถานที่จะมีคำพบหน้าคำนาม เช่น บน ใน ใต้ ข้าง ใกล้ รูปแบบประโยคคำถามเกี่ยวกับสถานที่จะมีคำลงท้ายว่า "ไหน" หรือ "ที่ไหน"

1. ในการถามที่เป็นทางการที่ผู้ถามมีอาวุโสกว่า รูปแบบถ้อยคำที่ใช้จะสมบูรณ์ และมีคำลงท้าย เช่น

- อาจารย์คะ หนังสืออยู่ที่ไหนคะ
อยู่บนชั้นจะ

2. ในการถามที่ไม่เป็นทางการระหว่างเพื่อนหรือผู้ใหญ่ถามเด็ก คำลงท้ายคำถาม "ที่ไหน" อาจลดเหลือเพียง "ไหน"

- แดง หนังสืออยู่ไหนนะ
อยู่บนเก้าอี้ในห้อง

2.3.4 การถามและการตอบเกี่ยวกับเวลา

ประโยคคำถามจะลงท้ายด้วยคำว่า "เมื่อไหร่" "เมื่อไร" "วันไหน" หรือ "ตอนไหน" ส่วนคำตอบจะไม่ใช้คำพบหน้าคำบอกเวลา เช่น

ประโยคคำถาม

- จะกลับบ้านเมื่อไร'
- จะไปตอนไหน
- จะกลับมาวันไหน

ประโยคคำตอบ

- พรุ่งนี้
- ตอนเที่ยง
- วันที่ 19

2.3.5 การสัมภาษณ์

ในการสนทนากับบุคคลที่เพิ่งรู้จักหรือยังไม่คุ้นเคย หัวข้อในการสนทนาจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรก็ได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง สุข ทุกข์ ครอบครัว ส่วนตัว ชื่อ เพราะคนไทยไม่นิยมแนะนำตน และจะถามชื่อเมื่อได้คุยจนกระทั่งคิดว่าคุ้นเคยพอสมควรแล้ว ส่วนเรื่องรายได้จะไม่นิยมนำมาเป็นหัวข้อสนทนา และบางเรื่องก็จะใช้ถามโดยอ้อม เช่น เรื่องของอายุ เพื่อจะวางตัวได้ถูกกว่าเป็นพี่หรือน้อง เช่น ถามว่า

- จบการศึกษาปีไหน
 - จบรุ่นไหน
 - เกิดปีไหน
- ฯลฯ

2.3.6 การหยุดยั้งในการสนทนา

ก่อนการโต้ตอบ ผู้พูดอาจหยุดยั้งหรือไม่โต้ตอบในที่นี้ ทำให้เกิดความเจ็บยั้งระยะหนึ่ง หรือใช้เสียง "เอ้อ" "อ้อ" "ก็" "คือ" "คือว่า" เป็นการนำถ้อยคำ หรือเมื่อเริ่มประโยคไปแล้ว แต่สิ่งเลที่จะพูดต่อไปอาจใช้คำเหล่านี้เพื่อเรียบเรียงคำพูดก็ได้ เช่น

- ผมก็ ... ยังไม่แน่หรอกครับ
- เอ้อ ... อ้อ ... เอ้อ ... ครับ

นอกจากนี้อาจใช้การทวนคำถามของอีกฝ่ายก็ได้ แต่ถ้าถามว่า

- ขอโทษนะคะคุณ พูดแบบนี้หมายความว่าอย่างไรคะ
- ที่คุณพูดนี้หมายความว่าอย่างไร

มีความหมายว่าผู้ถามรู้สึกไม่พอใจในคำพูดของอีกฝ่าย

2.3.7 การคาดคิดและการคาดหมาย

การแสดงความคาดคิดเป็นการแสดงความคิดเห็นว่าสักล่าวที่บุคคลหนึ่งกล่าวว่านั้นจะเป็นจริงหรือไม่เป็นจริง ซึ่งรูปแบบที่ใช้จะไม่ตายตัวอย่างในภาษาอังกฤษ และอาจใช้ภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำ

คือ การพยักหน้าประกอบถ้อยคำในกรณีที่ไม่เห็นด้วย ว่า ศำกล่ำวนั้นเป็นจริง เช่น

ศำกล่ำวแรก

ศำโต้ตอบ

วันนี้ร้อนอบอ้าวยิ่งกับฝนจะตกนะ

ฮือ อ้าวจริง ๆ

หนังสือเรื่องนี้ น่าจะสนุกนะ

ฮือ เห็นว่าได้อีกตาทองหลายตัวนี่

ส่วนในกรณีที่เห็นด้วยว่าจะเป็นอย่างจริงจะกล่าวคำว่า "ฮือ" พร้อมกับถ้อยคำที่แสดงการไม่เห็นด้วย เช่น

อาทิตย์นี้ศูนย์การค้าคงจะแน่นนะ

ฮือ ไม่แน่หรอกคนอาจจะไปเที่ยว

เพราะหยุดหลายวัน

ต่างจังหวัดก็ได้

การแสดงความคาดหมายเป็นความปรารถนาที่จะให้สิ่งใดบุคคลหนึ่งกล่าวเป็นความจริงหรือไม่เป็นความจริงในปัจจุบันหรือในอนาคต ซึ่งถ้อยคำที่ใช้ในภาษาไทยจะไม่มีรูปแบบที่ตายตัว และในกรณีที่กล่าวแสดงความคาดหมายว่าเป็นจริงตามศำกล่ำวแรก จะใช้ภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำ คือ การพยักหน้าประกอบด้วย เช่น

ศำกล่ำวแรก

ศำโต้ตอบ

ฝนอย่าตกเลยนะวันนี้

ฮือ ชกผ้าห่มไว้ด้วย

หวังว่าคงไม่ไปตกกลางทางนะ

ฮือ ไม่หรอกเพราะมดแน่นแล้ว

ขอให้โชคดี "A" นะ

ขอบคุณ

ในกรณีที่แสดงความคาดหมายที่ไม่ปรารถนาให้เป็นจริงตามศำกล่ำวแรกจะกล่าวคำว่า "ฮือ" พร้อมกับถ้อยคำที่แสดงความไม่ปรารถนาจะให้เป็นอย่างจริง เช่น

วันนี้ขอให้อาจารย์บอกคะแนนที่เยอะ

ฮือ อย่างบอกเลย

2.4 สัมพันธภาพ

2.4.1 พันธะหน้าที่

การแสดง ความหมายของพันธะหน้าที่จะมีคำว่า "ต้อง" อยู่ในประโยค เช่น

- หนูต้องทำการบ้านให้เสร็จก่อนนะ แล้วค่อยดูโทรทัศน์
- เราต้องจองตั๋วก่อนเดี๋ยวหมด

2.4.2 การชอบมากกว่า

ถ้อยคำที่แสดงว่าชอบสิ่งหนึ่งมากกว่าอีกสิ่งหนึ่งนั้น คือ

ชอบ ... มากกว่า ... หรือ ชอบ ... มากกว่า เช่น

- ฉันชอบจารุณีมากกว่า แสดงเป็นธรรมชาติดี
- ฉันชอบเที่ยวมากกว่าทำงาน
- หนูยอมตายดีกว่าที่จะแต่งงานกับนายคนนี้

2.4.3 การคาดคะเน

ในการคาดคะเนจะมีคำว่า "เกือบ" "อาจจะ" "ฉวน" "คงจะ" "ดูเหมือน" "สงสัย" "คง" "ประมาณ" หรือมีวลี "คิดว่า" นำหน้าประโยคที่เป็นการคาดคะเนก็ได้ ระดับของการคาดคะเนมีสองระดับ คือ ระดับแน่ใจและไม่แน่ใจ ระดับแน่ใจจะมีคำว่า "แน่ ๆ" "แน่ใจว่า"

ระดับไม่แน่ใจ จะมีวลี "คิดว่า" นำหน้าประโยค

ตัวอย่างประโยคที่เป็นการคาดคะเน

1. ระดับแน่ใจ

- วันนี้เขาคงอยู่บ้านแน่ ๆ เลย
- แน่ใจได้เลยว่าเธอต้องสอบได้
- เขาคงโกรธเธอแน่
- ฉันแน่ใจว่าตอนนี้อยู่เรียนยังคงแพงอยู่

2. ระดับไม่แน่ใจ

- แต่งไม่อยู่หรือกะ คงออกไปดูหนัง
- คงไม่ตกกระมังคะ อากาศอย่างนี้มาตั้งแต่เช้า
- ดูเหมือนจะเหลืออีกตั้งครึ่งก็ไกลกว่าจะถึงบ้านคุณยาย
- แต่ฉันอาจจะไม่ได้ไป
- ฉันคิดว่า เขาคงไม่อยู่บ้านหรอก

2.4.4 การเปรียบเทียบ

การเปรียบเทียบมีสามระดับ คือ ขึ้นเท่ากัน ขึ้นกว่า และขึ้นสูงสุด โดยคำที่แสดงความหมายเปรียบเทียบจะอยู่หลังคำที่นำมาเปรียบเทียบ

1. การเปรียบเทียบขึ้นเท่า จะมีคำว่า "เท่า" "เหมือนกัน" "เดียวกัน" ในประโยค เช่น

- แหมพี่กับน้องสูงเท่ากันแล้วนะ
- วันนี้นัดแต่งสีเดียวกันหรือ
- เธอไล่เสือเบอร์เดียวกับฉันหรือเปล่า

2. การเปรียบเทียบขึ้นกว่า จะมีคำว่า "กว่า" อยู่หลังคำที่นำมาเปรียบเทียบหรือละ "กว่า" ไว้ เช่น

- แหมลูกชายโตเร็วจัง สูงกว่าคุณพ่อแล้ว
- ช่วยเลือกหน่อยสิ ตัวไหนดี

3. การเปรียบเทียบขึ้นสูงสุด จะมีคำว่า "ที่สุด" อยู่หลังคำที่นำมาเปรียบเทียบ เช่น

- เป๋ป๊อดีที่สุด
- ฉันจะต้องพยายามทำให้ดีที่สุด

2.4.5 การเล่าเรื่อง

ในการเล่าเรื่องจะใช้คำกริยาที่เกี่ยวข้องกับการพูด การบอก เช่น "บอก" "เล่า" "แจ้งให้ทราบ" "เล่าขานสู่กันฟัง" โดย "แจ้งให้ทราบ" จะใช้ในกรณีที่ไม่เป็นทางการ เช่น

- วันนี้ข่าวดีจะแจ้งให้ทราบทั่วกันว่า โรงเรียนหยุดครึ่งวัน

ส่วนคำอื่น ๆ ใช้ในกรณีที่ไม่เป็นทางการ และบางครั้งอาจจะเล่าเรื่องโดยไม่ใช้คำเหล่านี้ก็ได้ เช่น

- เร็ว! เร็ว! ฟังทางนี้ ฟังนี่โรงเรียนปิดละ
- ฟี! ฟี! มีข่าวหนุมมาขอพบมาสิละ
- เมื่อวานนี้เพื่อนเล่าให้ฟังว่า เจอเงาะอยู่หลังบ้านนะ
- วันนี้ไปดูหนังมา เจอเรื่องประหลาดเข้าเรื่องหนึ่งละ อยากฟังไหม

2.4.6 อดีตกาล

ในภาษาไทย การที่จะกล่าวถึงอดีตนั้นจะไม่มีการเปลี่ยนรูปคำกริยา แต่จะใช้คำซึ่งมีความหมายของอดีตกาลบ่งบอกแทน และการแบ่งกาลในอดีตจะไม่มีการแบ่งย่อย จะถือเพียงว่าเป็นเหตุการณ์ในอดีตเท่านั้น

คำที่บ่งบอกอดีตกาลจะเป็นคำบอกเวลา เช่น "เมื่อวานนี้" "ครั้งที่แล้ว" "ปีที่แล้ว" หรือจะใช้คำว่า "แล้ว" ประกอบหลังคำกริยาเพื่อบอกให้ทราบว่าเหตุการณ์นั้นผ่านไปแล้ว ตัวอย่างเช่น

- ฉันกินข้าวเย็นแล้ว
- เราดูหนังเรื่องนี้แล้ว
- เมื่อวานนี้เราไปต่างจังหวัด

2.4.7 เงื่อนไข

การแสดงเงื่อนไขจะมีคำว่า "ถ้า" ในประโยคที่เป็นเงื่อนไข และอาจจะมี "ก็" หรือไม่ก็ได้ในประโยคผลที่เกิดจากเงื่อนไขนั้น

เหตุการณ์ในประโยคเงื่อนไขมีสามกรณี คือ

1. เป็นเหตุการณ์ที่อาจจะเป็นไปได้ หรือไม่ก็ได้ในปัจจุบันจนถึงอนาคตโดยขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ในประโยคเงื่อนไข และจะมีคำว่า "จะ" ในประโยคผล เช่น

- ถ้าเขาดองฝรั่งเป็น หูก็จะรับเขาไว้พิจารณา
- ถ้ามันเอายศพนตรามาแบ่งกับ ปู่ ย่า ตา ยาย ปู่ก็จะไล่หว่ามันออกจากบ้านนี้

2. เป็นเหตุการณ์ที่ไม่อาจจะเป็นไปได้ในปัจจุบันจนถึงอนาคต และจะมีคำว่า "จะ" ในประโยคผล เช่น

- ถ้าฉันเป็นเรอนะนะ ฉันจะเที่ยวให้สนุกไปเลย

3. เป็นเหตุการณ์ที่เป็นไปไม่ได้ในอดีต เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ นั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง เช่น

- ถ้ารู้ว่างานไม่สนุกแบบนี้ เราไม่มาเด็ดขาด
- ถ้ารู้ว่าเขาไม่อยากมา เราก็คงไม่ชวนเขามาด้วยหรอก

คำว่า "จะ" ถ้าใช้ในประโยคเงื่อนไขจะมีความหมายว่า "ต้องการ" เช่น ถ้าเขา
จะมา เขาก็มาเองแหละ = ถ้าเขาต้องการมา เขาก็มาเองแหละ

บทที่ 4

เปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างของวัฒนธรรม

ในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในการสนทนา

และทำนายปัญหาของนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษ

จากลักษณะวัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาของทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย ผู้วิจัย
จะเปรียบเทียบลักษณะความคล้ายคลึงและความแตกต่างกันตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ความคล้ายคลึงกัน

เป็นที่ทราบกันดีว่า วัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนายระหว่างภาษาทั้งสอง มีความ
คล้ายคลึงกันน้อยมาก หัวข้อในการสนทนาที่ไม่มีความคล้ายคลึงกันเลย ได้แก่ การขอความช่วยเหลือ
และการตอบรับคำขอ การเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างสิ้นและสุภาพ การบอกความรู้สึกของตนเองแล้ว
ถามความรู้สึกของผู้อื่น การไม่เห็นด้วยอย่างสุภาพ การถามและตอบเพียงรับหรือปฏิเสธ การสัมภาษณ์
การคาดคิดและการคาดหมาย และอดีตกาล เมื่อพิจารณาโดยละเอียดพอจะกล่าวได้ว่า ต่อไปนี้เป็น
หัวข้อในการสนทนาที่มีบางส่วนด้านวัฒนธรรมในการใช้ภาษาที่คล้ายคลึงกัน

1.1 การสนทนาในชีวิตประจำวัน

1.1.1 การทักทาย

บุคคลจะทักทายกันทุกครั้งที่พบหน้ากัน ในอังกฤษจะทักทายกันด้วยถ้อยคำ เช่น "Good
morning" แต่คนไทยอาจจะใช้ถ้อยคำหรือไม่ก็ได้ เช่น "สวัสดีค่ะ" "ไปไหนมา" หรือ ไม่ใช้
ถ้อยคำ นอกจาก "การอับทักทาย"

1.1.2 การแนะนำและการแนะนำตนเอง

ถ้อยคำที่ใช้ในการกล่าวแนะนำทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะมีรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน

คือ

อย่างเป็นทางการ	{ ... ชื่อ, I'd like you to meet
	{ ... ชื่อ, ดิฉันขอแนะนำให้รู้จักกับคุณ
อย่างไม่เป็นทางการ	{ ... ชื่อ, This is my friend, ... ชื่อ ...
	{ ...แดง, นี่ ... ชื่อ ... เพื่อน

และคำบางคำที่ใช้ในคำกล่าวแนะนำจะมีความหมายคล้ายคลึงกัน ได้แก่

I'd like = ฉันอยาก

May I = ฉันขอ

introduce = แนะนำ

1.1.3 หลังการแนะนำ

บุคคลที่ได้รับการแนะนำให้รู้จักกันจะทักทายกันซึ่งในภาษาอังกฤษจะใช้ถ้อยคำพร้อมกับการสับมือ แต่ในภาษาไทยอาจจะใช้ถ้อยคำประกอบท่าทางหรือเพียงแค่ไหว้ทางโดยไม่กล่าวอะไรก็ได้

ตัวอย่าง

ภาษาอังกฤษ คนที่ 1 : "How do you do?"

คนที่ 2 : กล่าวซ้ำพร้อมทั้งสับมือของคนที่ 1 ที่ยื่นมาให้

ภาษาไทย : "สวัสดี" หรือ "ไหว้" "อืม"

1.1.4 การเรียกความสนใจ

ในการเรียกความสนใจมีส่วนที่คล้ายคลึงกันคือต่างก็ใช้ภาษาที่เป็นถ้อยคำหรือภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำ ถ้อยคำที่ใช้จะมีความหมายคล้ายคลึงกัน ได้แก่ "ขอโทษ" "ขอประทานโทษ" = "Excuse me." "Pardon me." ภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำ ได้แก่ "การตบมือ" "การพยักหน้า" "การกรำมือ" "การยกนิ้ว" ซึ่งภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำเหล่านี้จะใช้ในกรณีที่ต้องการเรียกความสนใจอย่างไม่เป็นทางการและมีขีดจำกัดในการใช้ค่อนข้างมาก เช่น ไม่ใช้กับบุคคลที่อาวุโสกว่า

การตอบรับการเรียกความสนใจจะใช้ถ้อยคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน ได้แก่ "Yes"

"Yeah" = "คะ" ; "What" = "อะไร" "อะไรเหรอ"

1.1.5 การขอบคุณและการตอบรับการขอบคุณ

การขอบคุณจะใช้กล่าวเมื่อมีบุคคลใดบุคคลหนึ่งกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ ถ้อยคำที่ใช้บางรูปแบบจะมีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น "ขอบคุณ" "ขอบพระคุณ" = "Thank you." "Thank you very much." "Thanks a lot."

1.1.6 การขอโทษและการยกโทษให้

ในการกล่าวคำขอโทษต่างก็มีถ้อยคำที่ตายตัว คือในภาษาอังกฤษจะใช้คำว่า "Excuse me." "I'm sorry." ส่วนในภาษาไทยจะใช้คำว่า "ขอโทษ" "ขอประทานโทษ"

1.1.7 การอำลา

เป็นการแสดงให้เห็นว่าเมื่อจะแยกจากกันไปจะต้องมีการกล่าวคำอำลา ซึ่งลักษณะของถ้อยคำที่ใช้จะแตกต่างกัน

1.2 ข้อเสนอลและการตอบสนอง

1.2.1 การเสนอให้ความช่วยเหลือ

ถ้อยคำที่ใช้จะมีคำกริยาที่มีความหมายตรงกันตามพจนานุกรม ได้แก่ "Help" = "ช่วย" และบางรูปแบบของถ้อยคำที่ใช้อย่างไม่เป็นทางการจะมีลักษณะประโยคที่ไม่สมบูรณ์คล้าย ๆ กัน นั่นคือจะมีการละคำนามหรือคำสรรพนามบุรุษที่ 2 เช่น

"Need some help?"	"สั่งมาซิ จะช่วย"
"Want a hand?"	"ช่วยถือนะ"

1.2.3 การขอยืมและการให้ยืม

การกล่าวคำขอยืมต่างก็เป็นการแสดงความเคารพพิทักษ์ส่วนบุคคลคล้าย ๆ กัน และในถ้อยคำที่ใช้จะมีคำกริยาที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ได้แก่

borrow = ขอยืม

loan, lend = ให้ยืม

1.2.4 การเชิญและการปฏิเสธคำเชิญ

ส่วนที่คล้ายคลึงกันคือเมื่อผู้ที่ได้รับเชิญจะตอบปฏิเสธคำเชิญจะต้องบอกเหตุผลในการที่ปฏิเสธนั้นด้วย ถ้อยคำในภาษาอังกฤษ เช่น "Sorry, I'd not be free that evening," "That's very kind of you, but I'm afraid I'm booked up." และถ้อยคำในภาษาไทย เช่น "ตัวไปก่อนเถอะ เค้าเพิ่งทานมาเมื่อคืนนี่เอง"

1.3 การสนทนาวิสาละ

1.3.1 การพูดโทรศัพท์

ในการพูดโทรศัพท์ ผู้รับควรจะเป็นฝ่ายกล่าวก่อนด้วยการบอกชื่อสถานที่ หมายเลขโทรศัพท์ ชื่อเจ้าของบ้านหรือด้วยการกล่าวคำทักทาย

1.3.2 การถามและการตอบเกี่ยวกับสถานที่

จะใช้คำที่แสดงการถามที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน ได้แก่ where = ที่ไหน และจะมีคำบุพบทหน้าคำบอกสถานที่

1.3.3 การถามและการตอบเกี่ยวกับเวลา

จะใช้คำที่แสดงการถามที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน ได้แก่ when = เมื่อไร

1.4 สัมพันธภาพ

1.4.1 พันธะหน้าที่

จะมีคำที่แสดงความหมายของพันธะหน้าที่ที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน ได้แก่ must = ต้อง

1.4.2 การชอบมากกว่า

โครงสร้างของถ้อยคำบางถ้อยคำจะคล้ายคลึงกันคือในภาษาไทยประกอบด้วย ประธาน + คำกริยา + คำนาม (คำสรรพนาม) + มากกว่า + คำนาม (คำสรรพนาม) และในภาษาอังกฤษประกอบด้วย Subject + Verb + Noun (Pronoun) + to + Noun (Pronoun) ตัวอย่าง

ฉันชอบทุเรียนมากกว่ามะม่วง

I prefer durians to mangoes.

1.4.3 การคาดคะเน

ต่างก็มีระดับของการคาดคะเนและมีคำที่แสดงความหมายของการคาดคะเนที่เป็นกริยาช่วย ได้แก่ "คง" "คงจะ" "may" "might" "could" "should" "ought to" "have to" "must" "to be bound to"

1.4.4 การเปรียบเทียบ

ต่างก็มีระดับการเปรียบเทียบสามระดับ ได้แก่ ยืนยัน ยืนยันกว่า และยืนยันสูงสุด

1.4.5 การเล่าเรื่อง

ในภาษาอังกฤษมีการใช้คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับ "พูด" หรือ "คิด" คล้ายคลึงกัน ได้แก่ think, tell, inform, report, communicate, let it be known, make known, put about, mention, notify, declare, proclaim, announce, suppose, divulge, give out, etc. คำในภาษาไทยได้แก่ บอก เล่า แจ้งให้ทราบ เล่าขานรู้กันฟัง เป็นต้น

1.4.6 เงื่อนไข

ใช้คำที่มีความหมาย "เงื่อนไข" คล้ายคลึงกันได้แก่ "if" = "ถ้า" และในส่วนประโยคที่เป็นผลอันเกิดจากเงื่อนไขซึ่งอาจเป็นไปได้ในปัจจุบันถึงอนาคต จะมีคำว่า "Will" "Shall" = จะ

2. ความแตกต่างกัน และปัญหาที่อาจเกิดขึ้น

2.1 การสนทนาในชีวิตประจำวัน

2.1.1 การทักทาย

การทักทายในภาษาอังกฤษนิยมทักทายกันด้วยถ้อยคำซึ่งจะมีรูปแบบที่ตายตัวหลายรูปแบบ บางรูปแบบจะนำไปใช้ได้ในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน ได้แก่

"Good morning." ใช้ทักทายในตอนเช้า ช่วงเวลา 01.00 น. - 12.00 น.

"Good afternoon." ใช้ทักทายในตอนบ่าย ช่วงเวลา 12.00 น. - 18.00 น.

"Good evening." ใช้ทักทายในตอนเย็น ช่วงเวลา 18.00 น. - 01.00 น.

การทักทายในภาษาไทยไม่มีรูปแบบที่ตายตัว บุคคลจะทักทายกันอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เจอกัน แต่ถ้อยคำที่นิยม คือ การทักด้วยการถามว่า "ไปไหนมา" นอกจากนี้ อาจทักทายกันด้วยการยิ้ม การไหว้ หรือการพยักหน้า โดยไม่ใช้ถ้อยคำก็ได้

ดังนั้น เมื่อนักเรียนไทยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารอาจนำถ้อยคำที่เป็นที่นิยมใช้กันในภาษาไทยไปใช้ นั่นคือ การทักด้วย "Where are you going?" ซึ่งอาจทำให้เจ้าของภาษาไม่เข้าใจและเกิดความเข้าใจผิดขึ้นได้

2.1.2 การแนะนำและการแนะนำตนเอง

2.1.3 หลังการแนะนำ

ในภาษาอังกฤษถ้อยคำที่ใช้ในการแนะนำและโต้ตอบหลังจากได้รับการแนะนำให้รู้จักกัน จะมีรูปแบบที่ตายตัว ดังนี้

คำแนะนำ ... ชื่อ ..., I'd like you to meet

คำโต้ตอบ How do you do? How do you do?

คำแนะนำและคำโต้ตอบหลังจากได้รับการแนะนำในภาษาไทยก็เช่นเดียวกัน จะมีรูปแบบที่ตายตัว ดังนี้

คำแนะนำ ... ชื่อ ... ดิฉันขอแนะนำให้รู้จักกับคุณ

คำโต้ตอบจะใช้คำว่า "สวัสดีค่ะ" "สวัสดีครับ" หรือเพียงน้อมกายอ้อมหัวทักทายกัน "ซึ่งธรรมเนียมการแนะนำคนนี้ให้รู้จักกับคนนั้นเป็นของฝรั่ง พวกเราไม่มีศัพทไวยากรณ์นั้นมาก่อนจึงต้องแปลคำพูดอย่างฝรั่ง" (เล่มศรี ลุ่มลนันทน์ 2524 : 40 - 43)

ดังนั้นนักเรียนไทยหรือคนไทยมักจะกระตือรือร้นในการที่จะพูดแนะนำตนเองว่าชื่อนั้น ๆ หรือพูดแนะนำว่า "ดิฉันขอแนะนำคุณ ก. ให้รู้จักกับคุณ ข." ซึ่งมักจะเสียงไปถามคนอื่นว่า ผู้ที่เราคุยด้วยเป็นใคร หรือบางครั้งอาจจะถามหลังจากที่คุยกันแล้วคิดว่าสนิทกันพอสมควรแล้ว เมื่อนักเรียนไทยจะแนะนำเป็นภาษาอังกฤษจึงอาจจะใช้ถ้อยคำที่ไม่เป็นทางการ คือ ... ชื่อ ..., This is my friend, ... ชื่อ ... ส่วนในการกล่าวโต้ตอบคำแนะนำ นักเรียนไทยอาจใช้

Good	$\left\{ \begin{array}{l} \text{morning} \\ \text{afternoon} \\ \text{evening} \end{array} \right\}$	ในเมื่อมีความหมายเหมือนคำว่า "สวัสดี" ของไทยที่ใช้ได้
------	--	---

ทั้งสอง การทักทายและการโต้ตอบหลังการแนะนำ

2.1.4 การเรียกความสนใจ

การเรียกความสนใจทั้งในภาษาอังกฤษและในภาษาไทยจะมีลักษณะคล้ายกันมาก นั่นคือ การกล่าว "ขอโทษ" = Excuse me." "Pardon me." เป็นการเรียกความสนใจ แต่จะต่างกันที่บางครั้งการเรียกความสนใจในภาษาไทยจะใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 2 "คุณ" "เธอ" ในกรณีที่ไม่รู้จักชื่อของบุคคลนั้น เช่น "นี่คุณ" "นี่เธอ" ซึ่งในภาษาอังกฤษจะไม่ใช้ ถ้าใช้จะถือว่าเป็นการไม่สุภาพอย่างยิ่ง ดังนั้นนักเรียนไทยอาจนำถ้อยคำนี้ไปใช้ในภาษาอังกฤษเป็น "Hey you!" ซึ่งชาวตะวันตกถือว่าเป็นการเรียกอย่างดูถูก อาจทำให้เกิดความไม่เข้าใจกันได้

2.1.5 การขอบคุณและการตอบรับการขอบคุณ

การกล่าวขอบคุณในภาษาอังกฤษมีรูปแบบมากมาย แต่ในภาษาไทยมีเพียง 2 - 3 รูปแบบ ที่ความหมายและคำที่ใช้ในแต่ละรูปแบบมีความใกล้เคียงกัน ซึ่งรูปแบบของการกล่าวขอบคุณในภาษาไทยนี้จะตรงกับภาษาอังกฤษว่า "Thank you. (very much.)" "Thanks." "Thanks a lot." ทำให้นักเรียนไทยเมื่อพูดภาษาอังกฤษจะกล่าวขอบคุณด้วยถ้อยคำเพียงไม่กี่รูปแบบเท่านั้น

ส่วนการกล่าวตอบรับคำกล่าวขอบคุณในภาษาไทยที่นิยมใช้กันมาก คือ คำว่า "ไม่เป็นไร" ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า "Never mind." ที่ใช้ตอบรับคำกล่าวขอโทษ โดยไม่ใช้ตอบรับคำกล่าวขอบคุณ ดังนั้นเมื่อนักเรียนไทยนำ "Never mind." ไปใช้ในการตอบรับคำขอบคุณ อาจทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจผิดได้และการสื่อสารนั้นล้มเหลว

2.1.6 การขอโทษและการยกโทษให้

การกล่าวขอโทษในภาษาไทย คือ "ขอโทษ" ซึ่งจะมีรูปแบบแปรไปตามฐานะของผู้พูดด้วย เช่น "ขอประทานโทษค่ะ" "ขอโทษค่ะ" และ "ขอโทษ" รูปแบบเหล่านี้สามารถนำไปใช้ได้ในทุกเหตุการณ์ แต่การกล่าวขอโทษในภาษาอังกฤษที่เป็นที่นิยมกันนั้นมีสองรูปแบบ คือ "Excuse me." และ "I'm sorry." ซึ่งทั้งสองรูปแบบนี้ไม่สามารถใช้แทนกันได้ในทุกสถานการณ์

คำว่า "Excuse me." จะมีความหมายตรงกับคำในภาษาไทยว่า "ขอโทษ" ซึ่งทำให้ไม่มีปัญหาในการใช้ แต่ "I'm sorry." จะมีความหมายตรงกันในภาษาไทยว่า "สำนึกผิด" ซึ่งเป็นการแสดงความเสียใจไป ดังนั้นรูปแบบนี้จึงอาจไม่เป็นที่นิยมของนักเรียนไทย นอกจากนี้ นักเรียนไทยไม่สามารถจะแยกสถานการณ์ว่าเมื่อไรจึงจะใช้กับ "Excuse me." และเมื่อไรใช้ "I'm sorry." เมื่อใช้อย่างสับสนจึงทำให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสารได้

ส่วนการกล่าวให้อภัยในภาษาไทยส่วนมากจะใช้ "ไม่เป็นไร" ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า "Never mind." แต่การกล่าวให้อภัยในภาษาอังกฤษมีหลายรูปแบบ เช่น "Right." "It doesn't matter at all." etc. ซึ่งนักเรียนไทยอาจไม่ถนัดในการใช้จึงใช้เพียงรูปแบบเดียว คือ "Never mind."

2.1.7 การอำลา

การกล่าวลาในภาษาอังกฤษมีทั้งรูปแบบที่ตายตัว เช่น "Goodbye." และ "Bye-bye." และรูปแบบที่ไม่ตายตัวที่ลักษณะประโยคเป็นประโยคคำสั่ง เช่น "See you tomorrow." "Have a nice day." ซึ่งรูปแบบที่เป็นประโยคคำสั่งนี้ถ้าบุคคลใดไม่เข้าใจอาจคิดว่าเป็นการสั่งและอาจทำตามคำสั่งนั้นทำให้เกิดความเข้าใจผิดเกิดขึ้น

ส่วนในภาษาไทย การกล่าวลาหลายรูปแบบที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น "กลับก่อนนะ" "ไปก่อนนะ" ซึ่งเทียบความหมายในภาษาอังกฤษเท่ากับคำว่า "Goodbye." "Bye-bye." ดังนั้นเมื่อประโยคการอำลาที่เป็นเสมือนการสั่ง นักเรียนไทยอาจไม่นิยม จึงใช้รูปแบบที่ใกล้เคียงกับในภาษาไทย คือ "Goodbye." หรือ "Bye-bye." เท่านั้น

2.2 ข้อเสนอและการตอบสนอง

2.2.1 การเล่นขอให้ความช่วยเหลือ

รูปแบบของถ้อยคำที่ใช้เสนอความช่วยเหลือในภาษาอังกฤษจะใช้กริยาช่วย Can, Shall, May, Might, Could, Would มาช่วย นอกจากนี้ยังมีรูปแบบอื่น ๆ ซึ่งเสมือนเป็นการกล่าวขออนุญาตให้ผู้พูดได้ช่วยเหลือ อันแสดงให้เห็นถึงความไม่ก้ำก๋ายซึ่งกันและกัน หรือแสดงให้เห็นซึ่งความเป็นส่วนตัวของแต่ละบุคคล แต่ในภาษาไทยรูปแบบประโยคมีทั้งในแง่ของการถาม การสั่ง การบอก เช่น

- จะให้ช่วยอะไรบ้าง
- ส่งมาซิจะช่วย
- ช่วยถือให้นะ
- มา ... จะช่วย

โดยจะไม่มีคำกริยาช่วยที่ซับซ้อนนอกจากคำว่า "จะ" ดังนั้นนักเรียนไทยจะมีความลำบากในเรื่องของกริยาช่วยมาก เนื่องจากกริยาสภาวะการณ์ (Modal Verbs) บางตัวจะมีความหมายได้หลายภารกิจ (Function) เช่น คำว่า "Can" อาจมีความหมายของการขออนุญาต "Can I come in?"

การถามเกี่ยวกับความสามารถ "Can you swim?" การขอร้อง "Can you tell me where he is?" เป็นต้น

2.2.2 การขอความช่วยเหลือและการตอบรับคำขอ

การกล่าวขอความช่วยเหลือในภาษาอังกฤษจะใช้คำกริยา "Help" และลงท้ายด้วยคำว่า "Please" ซึ่งมีความหมายตรงกับในภาษาไทยว่า "กรุณา" "ได้โปรดกรุณา" โดยในรูปประโยค การกล่าวขอความช่วยเหลือนี้จะไม่บ่งบอกอาการที่จะทำให้ช่วยเหลือ นอกจากนี้ลักษณะประโยคจะเป็น ประโยคขอร้องที่ใช้กริยาช่วย Will, Can, Could, และวลี Do you mind ..., Would you mind มาใช่ แต่ในภาษาไทยจะใช้คำกริยาว่า "ช่วย" พร้อมทั้งอาการของ สิ่งที่จะทำให้ช่วยเหลือ เว้นแต่ว่าเป็นที่เข้าใจกันแล้วว่าสิ่งที่จะช่วยนั้นคืออะไรก็ไม่ต้องมีคำบอก อาการนั้น และการขอความช่วยเหลือในภาษาไทยไม่ค่อยใช้คำว่า "กรุณา" ยกเว้นเมื่อใช้กับผู้มีอาวุโสกว่า ดังนั้นเมื่อนักเรียนไทยสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษอาจจะละคำว่า "Please" และเกิดความสับสนในการใช้กริยาช่วยในรูปแบบประโยคขอความช่วยเหลือ

ส่วนการตอบรับคำขอความช่วยเหลือในภาษาไทยจะไม่นิยมตอบรับด้วยถ้อยคำแต่จะรับ ด้วยการกระทำพินิจ แต่ในภาษาอังกฤษจะตอบรับด้วยถ้อยคำพร้อมการเข้าช่วย ดังนั้นนักเรียนไทย จึงไม่ค่อยใช้ถ้อยคำในการตอบรับการขอความช่วยเหลือ ซึ่งจะไม่ถูกต้องตามวัฒนธรรมของชาวตะวันตก

2.2.3 การขอยืมและการให้ยืม

รูปประโยคของการขอยืมและการให้ยืมในภาษาอังกฤษจะเป็นประโยคขอร้องที่ใช้กริยาช่วย Can, Could, May และวลี Do you mind ... Would you mind กับกริยา lend, loan และ borrow ซึ่งคำกริยานี้มีความหมายตรงกับภาษาไทยว่า "ให้ยืม" และ "ขอยืม" ตามลำดับ ส่วนในภาษาไทยรูปประโยคของการขอความช่วยเหลือจะเป็นประโยคบอกเล่าที่ส่วนมากนิยมใช้คำกริยา "ขอยืม" มากกว่า "ให้ยืม" นอกจากนี้รูปประโยคจะละคำบางคำทำให้ประโยคนี้เป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์จนรูปประโยคเหลือเพียง "ยืมนะ"

ดังนั้นนักเรียนไทยเมื่อใช้ภาษาอังกฤษจะมีความมุ่งยากในการใช้กริยาช่วย Can, Could, May, และวลี Do you mind ... Would you mind ... ส่วนคำกริยาที่เป็นที่ใช้นั้นมาก สำหรับนักเรียนไทย คือ คำว่า "borrow" เพราะมีความใกล้เคียงกับภาษาไทย "ยืม"

2.2.4 การเชิญและการปฏิเสธคำเชิญ

ในการเชิญอย่างเป็นทางการในภาษาอังกฤษ ผู้ได้รับเชิญจะต้องตอบคำเชิญนั้นไม่ว่าจะเป็นตอบรับหรือปฏิเสธ แต่ในวัฒนธรรมไทยบุคคลที่ได้รับเชิญไม่จำเป็นต้องส่งคำตอบการเชิญ การปฏิเสธคำเชิญอย่างไม่เป็นทางการในภาษาอังกฤษบุคคลจะกล่าวขอโทษ "I'm sorry." พร้อมทั้งบอกเหตุผลในการที่ปฏิเสธ ส่วนในภาษาไทยบางครั้งอาจกล่าว "ขอโทษ" แต่บางครั้งอาจจะไม่กล่าวก่อนที่จะให้เหตุผลของการปฏิเสธ

รูปแบบประโยคการเชิญในภาษาไทยมีความหลากหลายน้อยกว่าในภาษาอังกฤษ ดังเช่น ถ้าเป็นการเชิญอย่างเป็นทางการจะมีรูปแบบที่ตายตัว คือ "ขอเรียนเชิญ" "ขอกราบเรียนเชิญ" เป็นต้น และถ้าเป็นการเชิญอย่างไม่เป็นทางการ รูปแบบก็ค่อนข้างจะตายตัว คือ มีคำว่า "เชิญ" ในคำ เช่น "ขอเชิญรับประทานอาหารร่วมกัน" หรือใช้คำพูดในลักษณะชักชวน โดยมีคำว่า "ไป" อยู่ในคำพูด เช่น "ไปเลี้ยงเพลพระด้วยกันในวันพรุ่งนี้"

ดังนั้น เมื่อรูปแบบของการเชิญในภาษาอังกฤษไม่ตายตัวจึงทำให้เกิดความมุ่งยากในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย พร้อมทั้งอาจจะละการกล่าว "ขอโทษ" ก่อนเมื่อปฏิเสธคำเชิญนั้น

2.2.5 การเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างสิ้นและสุภาพ

รูปแบบของการเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างสิ้นและสุภาพในภาษาอังกฤษจะเป็นรูปแบบที่ตายตัวสามารถเขียนเป็นกฎได้และเป็นรูปแบบประโยคที่สมบูรณ์ประกอบด้วย ประธานและกริยาช่วย เพราะเป็นประโยคสั้น แต่รูปแบบประโยคการเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างสิ้นและสุภาพในภาษาไทยจะไม่ตายตัวและบางครั้งจะเป็นรูปแบบที่ไม่สมบูรณ์ คือ ไม่มีคำกริยาโดยเฉพาะรูปแบบประโยคที่เห็นด้วยไม่ว่ากับประโยคบอกเล่าหรือประโยคปฏิเสธ ถ้าเป็นรูปประโยคที่ไม่เห็นด้วยกับประโยค

บอกเล่าหรือประ โยคปฏิเสธรมีกริยาแท้ ซึ่งในภาษาอังกฤษกริยานั้นจะเป็นกริยาช่วยลดคล้องกับกริยา ในประโยคเดิมนอกจากนี้คนไทยจะให้ความเคารพผู้ที่อาวุโสกว่า และอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้อื่น ซึ่ง พยายามหลีกเลี่ยงการมีความเห็นขัดแย้งและขัดคอผู้อื่นหนา เมื่อสื่อสาร เป็นภาษาอังกฤษกับเจ้าของ ภาษา จึงดูเหมือนว่าคนไทยไม่กล้าพหิที่ไม่โต้ตอบกับผู้พูด และเมื่อจะโต้ตอบไม่ว่าในแง่ที่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยก็ตาม จะเกิดความสับสนในการใช้รูปแบบของถ้อยคำ เพราะในภาษาอังกฤษมีรูปแบบที่ต่างไปจากภาษาไทยมาก

2.2.6 การบอกความรู้สึกของตนเองแล้วถามความรู้สึกของผู้อื่น

การบอกความรู้สึกของตนเองในเรื่องความชอบ ความไม่ชอบ ความรัก ความเกลียด และอื่น ๆ ทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะคล้ายคลึงกันที่ใช้คำกริยาที่บอกความรู้สึกเหล่านี้ในรูปแบบ ประ โยคบอกเล่า ส่วนการถามความรู้สึกของบุคคลอื่นในภาษาอังกฤษจะมีรูปแบบที่ตายตัวโดยใช้ คำที่แสดงการถาม "What" ขึ้นต้นประโยค แต่ในภาษาไทยจะใช้ประโยคคำถามที่ต้องการตอบรับ หรือปฏิเสธ ดังนั้นนักเรียนไทยเมื่อสื่อสาร เป็นภาษาอังกฤษโดยบอกความรู้สึกของตนเองแล้วถาม ความรู้สึกของบุคคลอื่นไม่ค่อยมีปัญหา เนื่องจากการบอกความรู้สึกนั้นมีรูปแบบประโยคคล้ายกัน และ การถามความรู้สึกของผู้อื่นในภาษาอังกฤษก็มีรูปแบบที่ตายตัวที่ง่ายและสิ้นสวดวกต่อการจำไปใช้

2.27 การไม่เห็นด้วยอย่างสุภาพ

การไม่เห็นด้วยในภาษาอังกฤษมีรูปแบบหลายรูปแบบทั้งที่เป็นการไม่เห็นด้วยโดยตรง และทางอ้อม เพราะในการสนทนานั้นผู้ฟังสามารถแสดงความคิดเห็นของตน ทั้งในแง่เห็นด้วยและ ไม่เห็นด้วยไม่ว่าคู่สนทนาจะเป็นผู้ใด แต่ในวัฒนธรรมไทยถือว่าการขัดแย้งกับผู้อื่นนั้นไม่ดี ดังนั้น ภาพแสดงออกของการไม่เห็นด้วยโดยใช้ถ้อยคำนั้นต้องใช้อย่างอ้อม ๆ คือ การแสดงการเห็นด้วยก่อน แล้วจึงค่อยแย้ง ดังนั้นเมื่อนักเรียนไทยสื่อสาร เป็นภาษาอังกฤษจึงมักใช้วัฒนธรรมแบบไทย คือ การกล่าวเห็นด้วยก่อนหรือมีเจตนาเป็นเพียงผู้ฟังโดยไม่โต้แย้งเลย ซึ่งทำให้เกิดสับสนในการใช้ ภาษาขึ้น

2.3 การสนทนาวิสาสะ

2.3.1 การถามและการตอบเพียงรับหรือปฏิเสธ

รูปแบบประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบเพียงรับหรือปฏิเสธ ในภาษาอังกฤษจะเรียงลำดับคำโดยใช้กริยาช่วยขึ้นต้นประโยคแล้วตามด้วยประธาน และกริยาแท้ เวลาออกเสียงจะขึ้นเสียงสูงที่ท้ายประโยค แม้ว่ารูปแบบประโยคจะเป็นบอกเล่าถ้าต้องการให้เป็นคำถามก็ใช้การขึ้นเสียงสูงที่ท้ายประโยคเช่นเดียวกัน ยกเว้นประโยคคำถามที่มี "or" เชื่อม ให้เลือกคำตอบจะลงเสียงต่ำที่ท้ายประโยคเหมือนประโยคบอกเล่า ส่วนในภาษาไทย ประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบเพียงรับหรือปฏิเสธนี้จะมีการเรียงลำดับคำเหมือนประโยคบอกเล่าเพียงแต่ใช้คำที่แสดงการถาม "หรือ" "ไหม" ที่ท้ายประโยค

รูปแบบของการตอบรับหรือปฏิเสธในภาษาอังกฤษจะมีรูปแบบที่ตายตัว ไม่ว่าจะเป็นการตอบประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วยกริยาช่วยหรือใน "tag-questions" คือ ถ้าตอบรับจะประกอบด้วยคำรับและกริยาที่เป็นบอกเล่า เช่น "Yes, I do." ถ้าตอบปฏิเสธจะมีคำปฏิเสธและรูปกริยาที่เป็นปฏิเสธ เช่น "No, I don't." ส่วนในภาษาไทยการตอบประโยคคำถามที่มีรูปบอกเล่าทั้งในการตอบรับและปฏิเสธ จะมีรูปแบบคล้ายในภาษาอังกฤษ คือ ถ้าตอบรับรูปกริยาจะเป็นบอกเล่าและอาจจะมีคำรับหรือไม่ก็ได้ เช่น คำตอบรับประโยคคำถามที่ว่า "จะไปด้วยกันไหม" ได้แก่ "ไปซิ" ถ้าตอบปฏิเสธรูปกริยาจะเป็นปฏิเสธและอาจจะมีคำปฏิเสธหรือไม่ก็ได้ เช่น "ไม่ไปหรอก" แต่การตอบคำถามที่มีรูปปฏิเสธ การตอบรับหรือปฏิเสธจะต่างไปจากในภาษาอังกฤษที่ว่า ถ้าตอบรับรูปกริยาจะเป็นปฏิเสธที่อาจจะมีคำรับหรือไม่ก็ได้ เช่น คำตอบรับประโยคคำถามที่ว่า "คุณไม่ไปด้วยเหรอ" ได้แก่ "อ้อ. ไม่ไป" ถ้าตอบปฏิเสธรูปกริยาจะเป็นบอกเล่าที่อาจจะมีคำปฏิเสธหรือไม่ก็ได้ เช่น "อ้อ ไปด้วยซิ"

ดังนั้น นักเรียนไทยจะพบอุปสรรคยุ่งยากในเรื่องของการเรียงลำดับคำในประโยคคำถามใน "tag-questions" และในการตอบคำถามใน "tag-questions"

2.3.2 การพูดโทรศัพท์

ในภาษาไทยการอ่านหมายเลขโทรศัพท์จะผิดไปจากปกติอยู่ตัวหนึ่ง คือ เลข "2" ซึ่งจะอ่านเป็น "โท" ส่วนในภาษาอังกฤษจะอ่านหมายเลขโทรศัพท์ผิดไปจากปกติในกรณีที่เป็นเลขซ้ำกัน เช่น "66" จะอ่าน "double six" หรืออ่านเรียงตัวเหมือนเดิมก็ได้

คำกล่าวลาในภาษาอังกฤษในการโทรศัพท์ จะใช้คำว่า "Goodbye" แต่ภาษาไทยใช้คำว่า "สวัสดี" ซึ่งไทยใช้เป็นคำทักทายด้วย

2.3.3 การถามและการตอบเกี่ยวกับสถานที่

ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดของการถามและการตอบเกี่ยวกับสถานที่ คือ รูปประโยคคำถาม ในภาษาอังกฤษรูปประโยคคำถามจะถามได้ทั้งอย่างอ้อมที่มีวลีถามนำวลีที่ถามจริง และการถามตรงที่มีวลีถามเพียงวลีเดียวโดยใช้คำที่แสดงการถาม "Where" อยู่ต้นประโยค เช่น "Where is the book?" ในวลีที่ถามนำวลีถามจะมีการเรียงลำดับคำอย่างรูปประโยคคำถามและมีความหมายของการขอร้อง ส่วนวลีที่เป็นคำถามจริงที่มี "Where" นำจะเรียงลำดับคำอย่างประโยคบอกเล่า เช่น "Can you tell me where the book is?" แต่ในภาษาไทยรูปประโยคจะมีทั้งการถามตรงโดยใช้คำที่แสดงการถาม "ที่ไหน" "ไหน" จะอยู่ท้ายประโยคที่มีการเรียงลำดับคำในลักษณะของประโยคบอกเล่า เช่น "แดง หนังสืออยู่ที่ไหน" และการถามอ้อมที่มีลักษณะแตกต่างไปจากการถามอ้อมในภาษาอังกฤษ คือ วลีที่นำวลีถามจริงจะมีลักษณะบอกเล่า เช่น "อาจารย์คะ หนังสือที่ไหนคะ"

ในภาษาไทยก่อนที่จะถามประโยคคำถามที่เกี่ยวกับสถานที่จะต้องเรียกถึงความสนใจก่อน โดยบางครั้งใช้ "ขอโทษ" ในกรณีที่ถามคนที่ไม่รู้จักชื่อหรือใช้เรียกชื่อในกรณีที่รู้จักชื่อของบุคคลนั้น และในภาษาอังกฤษเรียกความสนใจก่อนถามด้วย "Excuse me"

ในการตอบคำถามที่เกี่ยวกับสถานที่ในภาษาอังกฤษ ผู้ตอบอาจจะตอบเลยหรืออาจจะรับคำขอร้องที่นำหน้าคำถามก่อนก็ได้ ซึ่งจะตอบอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะประโยคคำถามนั้น ๆ เช่น

ถ้าถามว่า $\left\{ \begin{array}{l} \text{Could you tell me} \\ \text{Can you tell me} \end{array} \right\}$ Where the book is? อาจตอบว่า "Certainly. It's on the table." หรือ "It's on the table."

ถ้าถามว่า $\left\{ \begin{array}{l} \text{Do you mind} \\ \text{Would you mind} \end{array} \right\}$ telling me where the book is? อาจตอบว่า

"No, of course not. It's on the table." หรือ "It's on the table."

ถ้าถามว่า "Where's the book?" หรือขอร้องว่า "Tell me where the book is, please." ก็ตอบว่า "It's on the table."

ดังนั้น เมื่อนักเรียนไทยสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษในเรื่องเกี่ยวกับการถามและการตอบที่เกี่ยวกับสถานที่ก็จะพบปัญหาเรื่องการเรียงคำในประโยคคำถามอ้อมที่นำด้วย Can you tell me ..., Could you tell me ..., Do you mind ..., Would you mind รวมทั้งการตอบรับคำถามเหล่านี้ก่อนการตอบด้วย ซึ่งจะสับสนว่าเมื่อไรที่ตอบรับ No และเมื่อไรที่ตอบรับ Yes เพราะลักษณะนี้ไม่มีในภาษาไทย .

2.3.4 การถามและการตอบเกี่ยวกับเวลา

รูปแบบประโยคคำถามที่เกี่ยวกับเวลาในภาษาอังกฤษจะมีลักษณะเดียวกับการถามเกี่ยวกับสถานที่ คือ มีทั้งที่เป็นการถามตรงและอ้อมที่มีวลี ซึ่งมีความหมายของการขอร้องนำวลีที่เป็นการถามจริง แต่ในภาษาไทยในกรณีที่เป็นคำถามอ้อม วลีที่นำวลีถามจริงจะต่างไปจากการถามเกี่ยวกับสถานที่ คือ วลีที่นำในการถามเกี่ยวกับเวลาจะเป็นการถามเช่นกัน เช่น "หนูอยากทราบว่า ..." "หนูอยากเรียนถามว่า ..." และก่อนการถามอาจจะมีการเรียกความสนใจก่อนหรือไม่ก็ได้

ในการตอบคำถามที่เกี่ยวกับเวลาในภาษาอังกฤษจะมีคำบุพบทหน้าคำที่บอกเวลา แต่ในภาษาไทยไม่มี นอกจากนี้อาจเป็นการถามอ้อมที่มีคำถามนำด้วย Can you tell me ..., Could you tell me ..., Do you mind ..., Would you mind ... ก็จะต้องตอบรับด้วย Yes หรือ No แล้วแต่กรณีก่อนที่จะตอบจริง

ดังนั้น เมื่อนักเรียนไทยสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษก็จะพบปัญหาในเรื่องของการเรียงคำในประโยคคำถามอ้อม นอกจากนี้ก็จะเกิดความผิดพลาดในเรื่องของบุพบทที่นำหน้าคำบอกเวลา เพราะในภาษาไทยไม่ต้องมีบุพบทหน้าคำบอกเวลา

2.3.5 การสัมภาษณ์

ในการสนทนากับบุคคลที่ยังไม่รู้สึกรู้หาในภาษาอังกฤษหัวข้อที่นำมาสนทนากันนั้นจะค่อนข้างจำกัด มีบางหัวข้อไม่สามารถจะนำมาสนทนากันได้เลย เช่น เรื่องของ อายุ อาชีพ รายได้ ครอบครัว คำสั่ง ถ้าบุคคลใดต้องการทราบเรื่องเหล่านี้ของบุคคลอื่น จะต้องไม่ถามข้อมูลจากบุคคลนั้นโดยตรงต้องไปถามจากอีกบุคคลหนึ่ง แต่วัฒนธรรมไทยหัวข้อเหล่านี้บุคคลสามารถนำมาพูดคุยกันได้โดยตรงโดยอาจใช้ถ้อยคำอ้อม ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลมา เช่น ในเรื่องของอายุ อาจจะใช้ถามว่า "เกิดปีไหน" "เกิด พ.ศ. ไหน" หรือถามในเรื่องของการจบการศึกษาเพื่อคาดคะเนอายุของบุคคลนั้น นอกจากหัวข้อเหล่านี้แล้ว วัฒนธรรมไทยยังสามารถถามชื่อของบุคคลอื่นได้ด้วย เนื่องจากไม่มีความนิยมในเรื่องของการแนะนำตนเองโดยเฉพาะในการสนทนาอย่างไม่เป็นทางการ ดังนั้นนักเรียนไทยอาจจะนำหัวข้อเหล่านี้ไปถามชาวตะวันตกซึ่งเขาถือว่าเป็นการก้าวก่ายในเรื่องส่วนตัวและเป็นการไม่สุภาพอย่างยิ่ง

2.3.6 การหยุดชะงักในการสนทนา

การหยุดชะงักในการสนทนาเป็นการหยุดเพื่อฝึกคำที่จะพูดหรือฝึกเรียบเรียงคำพูดในการโต้ตอบกับคู่สนทนา การหยุดชะงักอาจหยุดก่อนเริ่มประโยคหรือหยุดระหว่างประโยคก็ได้ รูปแบบของการหยุดชะงักอาจเป็นความเงียบหรือถ้อยคำที่เป็นคำหรือเป็นประโยค ซึ่งในภาษาอังกฤษจะมีรูปแบบของถ้อยคำในการหยุดชะงักมากกว่าในภาษาไทย แต่มีบางคำที่ออกเสียงคล้ายกันกับในภาษาไทย เช่น Um = อืม Er = เอ่อ, เอ้อ รูปแบบถ้อยคำที่ใช้ในการหยุดชะงักในภาษาไทยไม่นิยมใช้รูปแบบที่เป็นประโยค เช่น จะไม่ใช้ว่า "ขอโทษนะ ฉันไม่เข้าใจที่เธอพูด" ซึ่งตรงกับในภาษาอังกฤษว่า "I, m sorry I don't understand" แต่จะหยุดชะงักด้วยการใช้ความเงียบสักครู่จึงเริ่มต้นประโยคใหม่ด้วยการออกเสียง เอ้อ อ้า หรือคำอื่น ๆ ดังนั้นในขรสนทนาคนไทยมักจะนิ่งเงียบไม่ค่อยโต้ตอบซึ่งชาวตะวันตกจะถือว่าเป็นการไม่สุภาพ และเมื่อนักเรียนไทยสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษอาจเลือกใช้ถ้อยคำสั้น ๆ เช่น Er, Well, You know. ในการหยุดชะงักในการสนทนา

2.3.7 การคาดคิดและการคาดหมาย

ในภาษาอังกฤษการโต้ตอบประโยคที่แสดงความคิดมักจะเป็นถ้อยคำที่มีรูปแบบที่ตายตัว เช่น "I think so." ใช้ในกรณีที่แสดงความคิดเช่นเดียวกับคำกล่าวแรก และ "I don't think so." ใช้ในกรณีที่เห็นด้วยกับคำกล่าวแรก เช่น "I think it may rain." และ ใช้ในกรณีที่เห็นด้วยกับคำกล่าวแรกที่เป็นปฏิเสธ เช่น "I don't think it's worth waiting for her." (Binham. 1968 : 30) ส่วนในภาษาไทยการโต้ตอบประโยคที่แสดงความคิดจะมีรูปแบบที่ไม่ตายตัว ในกรณีที่เห็นด้วยอาจจะรับคำด้วยการพยักหน้าพร้อมกับกล่าวว่า "ฮือ" และถ้อยคำที่แสดงการเห็นด้วยประกอบ เช่น "ฮือ เห็นว่าได้ถูกต้องหลายตัวนี่" ในกรณีที่ไม่เห็นด้วยกับคำกล่าวแรกอาจจะกล่าวคำค้านว่า "ฮือ" พร้อมทั้งเหตุผลประกอบการที่ไม่เห็นด้วย เช่น "ฮือ ไม่หรอกคนอาจจะออกไปเที่ยวต่างจังหวัดก็ได้" ดังนั้นเมื่อนักเรียนไทยสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ อาจจะโต้ตอบถ้อยคำที่แสดงความคิดด้วย "Yes." หรือ "No." พร้อมกับบอกเหตุผลประกอบ ความคิดที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย เช่น อาจโต้ตอบคำกล่าวที่ว่า "I think it may rain today" ด้วยถ้อยคำว่า "Yes. It's very hot."

ส่วนการโต้ตอบประโยคที่แสดงความคิดหมายในภาษาอังกฤษจะมีรูปแบบที่ตายตัว คือ "I hope so." ใช้ในกรณีที่คาดหมายว่าคำกล่าวแรกเป็นจริง เช่น "I expect it will clear up later." และ "I hope not." ใช้เมื่อไม่ต้องการให้คำกล่าวแรกเป็นจริง เช่น "I'm afraid the match will have to be cancelled." (Binham. 1968 : 31 - 32) แต่การโต้ตอบประโยคที่แสดงความคิดหมายในภาษาไทยจะมีรูปแบบที่ไม่ตายตัว ได้แก่ "ฮือ" พร้อมทั้งคำกล่าวที่สนับสนุนการเห็นด้วย เช่น "ฮือ อีกมาห์มัวด้วย" "ขอบคุณ" ในกรณีที่โต้ตอบคำอวยพรให้สอบได้ หรือ "ฮือ" พร้อมทั้งถ้อยคำที่แสดงว่าไม่เห็นด้วย เช่น "ฮือ ย่ำบอกเลย" ดังนั้นเมื่อนักเรียนไทยสื่อสารในภาษาอังกฤษโต้ตอบการคาดหมายอาจจะให้ "Yes." หรือ "No." พร้อมทั้งถ้อยคำที่แสดงว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย หรือกล่าว "ขอบคุณ" คำอวยพรให้สอบได้ เช่น กล่าวคำว่า "Thank you." แทนการกล่าวว่า "I hope so." เมื่อมีผู้อวยพรว่า "I hope you will pass the exam."

2.4 สันนิษฐานภาพ

2.4.1 พันธะหน้าที่

คำที่แสดงพันธะหน้าที่ในภาษาอังกฤษมีอยู่หลายคำ คือ "must" "have to" "It's necessary ..." ซึ่งมีลักษณะการใช้ที่แตกต่างกัน คือ "must" ใช้เพื่อที่จะแสดงว่าพันธะหน้าที่นั้นมาจากผู้พูด "have to" ใช้เพื่อที่จะแสดงว่าพันธะหน้าที่นั้นมาจากผู้อื่น แต่ในภาษาไทยคำที่แสดงพันธะหน้าที่ คือ คำว่า "ต้อง" "จำเป็นต้อง" ซึ่งสามารถนำไปใช้แทนซึ่งกันและกันได้ในทุกกรณี และทุกสถานการณ์ ดังนั้น เมื่อนักเรียนไทยสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษอาจเกิดความสับสนในการใช้ "must" และ "have to"

2.4.2 การชอบมากกว่า

การแสดงการชอบมากกว่าในภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะแตกต่างกันที่รูปแบบของถ้อยคำ ในภาษาอังกฤษรูปแบบที่ใช้จะมีคำกริยาที่มีความหมาย "ชอบมากกว่า" ซึ่งมีอยู่หลายคำ เช่น "would rather" "prefer to" "like ... more than" ซึ่งแต่ละคำจะมีรูปแบบที่แตกต่างกันหลายรูปแบบ เช่น

would rather + infinitive

prefer + to + infinitive

+ not to + infinitive

+ Noun

+ Pronoun

+ $\left\{ \begin{array}{l} \text{Noun} \\ \text{V + ing} \\ \text{Pronoun} \end{array} \right\} + \text{to} + \left\{ \begin{array}{l} \text{Noun} \\ \text{V + ing} \\ \text{Pronoun} \end{array} \right\}$

like +	{	to + infinitive	+ more than	{	to + infinitive
		Noun			Noun
		Pronoun			Pronoun
		Noun Phrase			Noun Phrase
		V + ing			V + ing

แต่ในภาษาไทยมีคำกริยาที่มีความหมาย "ชอบมากกว่า" อยู่รูปเดียวที่มีลักษณะการใช้ 2 แบบ คือ

ชอบ +	{	กริยาวลี	+ มากกว่า	{	กริยาวลี
		กริยา			กริยา
		นาม			นาม
		นามวลี			นามวลี

ชอบ +	{	กริยาวลี	+ มากกว่า	{	กริยาวลี
		กริยา			กริยา
		นาม			นาม
		นามวลี			นามวลี

ดังนั้น นักเรียนไทยจะมีความยุ่งยากในเรื่องการใช้รูปแบบประโยคในภาษาอังกฤษ

2.4.3 การคาดคะเน

การคาดคะเนในภาษาอังกฤษมีระดับการคาดคะเนอยู่ 3 ระดับ ที่คำกริยาช่วยเป็นตัวแสดงความหมายของการคาดคะเน ได้แก่ "may" "might" "must" "can" "to be bound to" แต่ในภาษาไทยระดับของการคาดคะเนมีอยู่สองระดับที่ใช้คำที่มีความหมายชัดเจนแสดงไว้ในประโยค ได้แก่ คำว่า "แน่ใจ" "แน่ ๆ" ที่แสดงความแน่ใจ และถ้าในประโยคไม่มีคำสองคำนี้แสดงว่ามีความไม่แน่ใจ

ดังนั้นนักเรียนไทยจะสับสนในการใช้คำกริยาช่วยเพื่อแยกระดับการคาดคะเน

2.4.4 การเปรียบเทียบ

รูปแบบของการเปรียบเทียบในภาษาอังกฤษมีหลายรูปแบบ และแต่ละรูปแบบค่อนข้างซับซ้อน ได้แก่ as ... as ใช้เปรียบเทียบขึ้นเท่ากันของค่าคุณศัพท์และกริยาวิเศษณ์ the same ... as ใช้เปรียบเทียบขึ้นเท่ากันของคำนาม -er ... than, -est เป็น "suffix" เติมท้ายคำคุณศัพท์หรือกริยาวิเศษณ์ที่มีพยางค์ตั้งแต่สองพยางค์ลงไป เพื่อแสดงการเปรียบเทียบขึ้นกว่าและขึ้นสูงสุดตามลำดับ less ... than, more ... than เป็นคำที่ใช้หน้าคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ที่มีตั้งแต่สามพยางค์ขึ้นไป รวมทั้งคำนามเพื่อเปรียบเทียบขึ้นกว่าที่มีความหมายน้อยกว่าและมากกว่าตามลำดับ the least, the most เป็นคำที่ใช้หน้าคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ที่มีตั้งแต่สามพยางค์ขึ้นไป และคำนามเพื่อเปรียบเทียบขึ้นสูงสุดที่มีความหมายน้อยที่สุดและมากที่สุดตามลำดับ

ในภาษาไทยคำที่มีความหมายของการเปรียบเทียบมีจำนวนน้อยกว่าในภาษาอังกฤษ เราใช้ "เท่า" "เท่ากัน" "เหมือนกัน" "เดียวกัน" ใช้เปรียบเทียบขึ้นเท่ากัน "กว่า" ใช้เปรียบเทียบขึ้นกว่า "ที่สุด" ใช้เปรียบเทียบขึ้นสูงสุด และตำแหน่งของคำที่มีความหมายเปรียบเทียบจะอยู่หลังคำที่ใช้เปรียบเทียบ

ดังนั้นเมื่อนักเรียนไทยใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารเรื่องเปรียบเทียบจะพบปัญหาในเรื่องการใช้คำที่มีความหมายเปรียบเทียบซึ่งมีจำนวนมาก และมีวิธีใช้ซับซ้อนกว่าในภาษาไทย นอกจากนี้ยังยุ่งยากในเรื่องการวางตำแหน่งของคำที่ใช้เปรียบซึ่งต่างไปจากภาษาไทยตรงที่คำที่ใช้เปรียบเทียบจะอยู่หลังคำที่แสดงการเปรียบเทียบ เช่น

สวยกว่า

more beautiful than

2.4.5 การเล่าเรื่อง

ในการเล่าเรื่องในภาษาอังกฤษจะใช้คำที่มีความหมายเกี่ยวกับบุพเพหรืออดีต ซึ่งมีจำนวนมากกว่าในภาษาไทย

2.4.6 อดีตกาล

การพูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วในอดีตเป็นภาษาอังกฤษนั้นมีความยุ่งยากมาก เช่น ในเรื่องของการเปลี่ยนรูปกริยาจากปัจจุบันกาลให้เป็นอดีตกาลด้วยการเติม -ed ที่หลังคำกริยาหรือด้วยการเปลี่ยนรูปกริยารวมทั้งการใช้คำบอกเวลาในอดีต นอกจากนั้นการบอกเหตุการณ์ในอดีตจะมีรายละเอียดปลีกย่อยลงไปอีกว่า ถ้าเป็นเหตุการณ์ที่จบนานแล้วจะเรียกว่า Past Simple ถ้าเป็นเหตุการณ์ที่จบลงก่อนอีกเหตุการณ์หนึ่งในอดีต เรียกว่า Past Perfect ถ้าเป็นเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ในอดีตเรียกว่า Past Continuous แต่ในภาษาไทยการแสดงการเป็นอดีตกาลนั้นอยู่ที่การเติมคำช่วยกริยา "แล้ว" หลังคำกริยา เช่น "ฉันนอนแล้ว" "เด็กตื่นแล้ว" หรืออาจใช้คำบอกเวลาในอดีตเพื่อแสดงการเป็นอดีต โดยที่คำกริยาจะไม่มีการเปลี่ยนรูป เช่น "เขาไปเยี่ยมญาติที่ร้อยเอ็ดเมื่อวานนี้" นอกจากอดีตกาลในภาษาไทยก็ไม่มีการแบ่งย่อยเหมือนในภาษาอังกฤษ ดังนั้น นักเรียนไทยจะมีปัญหาในเรื่องของการเปลี่ยนรูปกริยาจากปัจจุบันกาลเป็นอดีตกาล และเรื่องการแบ่งเหตุการณ์ย่อยในอดีตกาล

2.4.7 เงื่อนไข

รูปแบบประโยคเงื่อนไขในภาษาอังกฤษมีสามรูปแบบ คือ

1. เหตุการณ์ที่เป็นไปได้ที่อาจเกิดในปัจจุบันหรืออนาคต เช่น

If he runs all the way he will get there in time.

2. เหตุการณ์ที่อาจเป็นไปได้และอาจเป็นไปไม่ได้ที่จะเกิดขึ้นในปัจจุบันหรืออนาคต เช่น

If I were you I would go to Australia.

ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เป็นไปไม่ได้

If he ran all the way he would get there in time.

ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่อาจเป็นไปได้หรือไม่ก็ได้ หมายความว่า "ถ้าเขาวิ่งตลอดทาง เขาก็จะไปทันเวลา แต่ถ้าเขาไม่วิ่งตลอดทางเขาก็จะไม่ทันเวลา"

3. เหตุการณ์ที่ไม่อาจเป็นไปได้เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ที่ตรงข้ามกับความเป็นจริงในอดีต เช่น If he had run all the way he would have got there in time. แต่เหตุการณ์จริง ๆ ที่เกิดขึ้นเขาไม่ได้วิ่งตลอดทางเขาจึงไปไม่ทันเวลา และในวลีที่เป็นเงื่อนไข ถ้าเพิ่ม will/would จะทำให้มีความหมายของ "ความเต็มใจ" เพิ่มขึ้น ถ้าเพิ่ม "should" จะมีความหมายของ "บังเอิญ" เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ในวลีที่เป็นเงื่อนไขสามารถตัด "if" ออกได้ โดยจะต้องเรียงลำดับเสียใหม่ด้วยการเอาคำกริยาช่วยขึ้นต้นประโยค เช่น "Were he to run all the way he would get there in time." "Had he run all the way he would have got there in time."

รูปแบบประโยคเงื่อนไขในภาษาไทยจะไม่มีการเปลี่ยนรูปกริยาไปตามกาล แต่จะทราบได้จากข้อความ เช่น "ถ้าฉันรู้ว่างานจะไม่ล้นก้นฉันไม่มาเด็ดขาด" ซึ่งจะเป็นประโยคเงื่อนไขแบบที่ 3 เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง คือ ไม่รู้ว่างานจะไม่ล้นก้นจึงได้มาและในภาษาไทยจะไม่มีการตัดคำว่า "ถ้า" ออก ดังนั้นเมื่อมักเรียนไทยสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษจึงพบปัญหาในเรื่องรูปแบบของประโยคเงื่อนไข ซึ่งมีความแตกต่างไปจากในภาษาไทย ทั้งในเรื่องของคำกริยาและการเรียงลำดับคำในกรณีที่ตัด "if" ออก

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบวัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยอาจสรุปขั้นตอนของการวิจัย ผลที่ได้จากการวิจัยรวมทั้งอภิปรายผลและเสนอข้อคิดเห็นที่ผู้วิจัยคิดว่าจะมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนหรือการวิจัยครั้งต่อไปดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในการสนทนา
2. เพื่อทำนายลักษณะข้อผิดพลาดทางด้านวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบความคล้ายคลึงและความแตกต่างด้านวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยในการสนทนา
2. ทำให้ทราบสาเหตุในการใช้ภาษาอังกฤษผิดเพราะขาดความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรม
3. เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษในการนำปัญหา วัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาไปใช้ในการเรียนการสอน

วิธีดำเนินการค้นคว้า

1. สืบหาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับงานที่จะวิจัยนี้
2. สรุปหลักการของวิชาภาษาคำศัพท์เชิงสังคมวิทยาในด้านมนุษยคดีด้านการพูดและวิธีการวิเคราะห์เชิงแย้งเพื่อเป็นแนวทางในด้านทฤษฎี
3. กำหนดหัวข้อของวัฒนธรรมในการใช้ภาษาที่จะใช้ในการวิเคราะห์ตามหัวข้อที่ Donald E. Bott ได้รวบรวมไว้ในหนังสือ คู่มือครุภาษาอังกฤษรายวิชา อ.611 - อ.612 English Conversation.

4. ศึกษาลักษณะวัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษในลักษณะที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยพิจารณาตามความเหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ การศึกษาลักษณะวัฒนธรรมนี้เน้นศึกษาจากแหล่งต่าง ๆ ดังนี้

4.1 วัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาภาษาอังกฤษศึกษาจากหนังสือ

4.1.1 Western Manners and English Conversation for Every-day Use in Japan ของ Glen F. Baker

4.1.2 American Cultural Encounters ของ Carroll Kasser Ford

4.1.3 A Study Dictionary of Social English ของ William R. Lee.

4.2 วัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาภาษาไทยศึกษาจาก

4.2.1 ความรู้ของผู้วิจัยในฐานะที่เป็นเจ้าของภาษา และสอบถามจากเจ้าของภาษา ท่านอื่นด้วย

4.2.2 บทสนทนาในนวนิยาย

4.2.3 หนังสือ กฤษฎาล่องน่อง ของ กฤษฎา เทวรักษ์

4.2.4 หนังสือ มารยาทสังคม ของ พันธุ์เพียร

5. เปรียบเทียบวัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนายระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย ตามลำดับหัวข้อ

6. ทำนายลักษณะข้อผิดพลาดทางด้านวัฒนธรรมในการใช้ภาษา ในการสนทนาภาษาอังกฤษ จากความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมในการใช้ภาษาของทั้งสองภาษา

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการเปรียบเทียบวัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนายระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย จะเห็นทั้งลักษณะที่คล้ายคลึงและแตกต่างกัน ความคล้ายคลึงทางด้านวัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาของทั้งสองภาษาจะไม่ทำให้เกิดปัญหาหรือเป็นอุปสรรคในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนไทย แต่วัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการสนทนาที่แตกต่างกันจะเป็นอุปสรรคสำหรับ

นักเรียนไทยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนั้น เราสามารถคาดการณ์ข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นได้จากวัฒนธรรมในการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน จากการศึกษาพอจะสรุปความคล้ายคลึงและความแตกต่างที่คาดว่าจะจะเป็นปัญหาในการสื่อสารของนักเรียนไทยดังต่อไปนี้

1. ความคล้ายคลึง

จะแบ่งความคล้ายคลึงของวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยในการสนทนาออกเป็นสองหัวข้อ คือ

1.1 ความคล้ายคลึงทางด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

1.2 ความคล้ายคลึงทางด้านรูปแบบ

1.1 ความคล้ายคลึงทางด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

องค์ประกอบในการสนทนาทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษจะต้องประกอบด้วย ผู้ส่งสาร ผู้รับสาร และสารสื่อ ผู้ส่งสารจะต้องเลือกสารสื่อที่เหมาะสมกับผู้รับสาร โอกาส และสถานที่เพื่อไม่ให้การสื่อสารนั้นล้มเหลว เช่น ในภาษาอังกฤษ ถ้อยคำที่จะใช้ตอบรับ คำขอรับของผู้บังคับบัญชาในเรื่องเกี่ยวกับงานในหน้าที่ในที่ประชุมจะต้องเป็นถ้อยคำที่มีลักษณะเป็นทางการ เช่น

A : Would you give us a report on your department's work over the last three months, Mr. Jones?

B : Certainly.

(Blundell and others. 1982 : VIII)

ในกรณีที่เจ้าภาพพูดเชิญชวนให้แขกที่ได้รับเชิญมาให้เริ่มลงมือรับประทานอาหาร ในงานซึ่งจัดในสถานที่ราชการจะใช้ถ้อยคำที่เป็นทางการว่า "ท่านผู้มีเกียรติ ผมขอเชิญรับประทานอาหารครับ โปรดเชิญตามสบาย ขาดเหลือมีผู้รับใช้ เคารพรับ" (ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2518 : 17) ดังนั้นการที่จะสื่อสารให้ประสบผลสำเร็จ ผู้ส่งสารจะต้องทราบวัฒนธรรมในการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะของแต่ละสังคม

นอกจากนี้ในการสนทนาไม่ว่าในภาษาอังกฤษหรือภาษาไทยอาจจะใช้ภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำประกอบกับภาษาที่ใช้ถ้อยคำ หรือใช้ภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำแต่เพียงอย่างเดียว เช่น ในกรณีที่เรียกความสนใจอย่างไม่เป็นทางการในร้านอาหาร ลูกค้าเรียกพนักงานบริการให้มาหาอาจใช้การพยักหน้า การกวักมือ การตืดนิ้ว หรือการยกนิ้ว เป็นต้น แต่ในความคล้ายคลึงนี้จะมีความแตกต่างอยู่ด้วย เช่น ในการกวักมือ คนไทยจะกวักมือโดยการคว่ำมือแล้วกระดกปลายนิ้วส่วนชาวตะวันตกจะกวักมือเรียกคนโดยการหงายมือแล้วกระดกปลายนิ้วเข้าหาตัว เป็นต้น

1.2 ความคล้ายคลึงทางด้านรูปแบบ

1.2.1 ความคล้ายคลึงในการใช้คำพบพบหน้าคำที่แสดงสถานที่

ทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษจะใช้คำพบพบหน้าคำบอกสถานที่ เช่น ใน
ลิ้นชัก บนโต๊ะ ใต้โต๊ะ in the drawer, on the desk, under the desk

1.2.2 ความคล้ายคลึงในด้านความหมายของถ้อยคำที่แสดงความหมายการทักทาย

การตอบรับ การเรียกความสนใจ ฯลฯ

	ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
การทักทาย	Good morning, afternoon. evening.	"สวัสดี"
การตอบรับ	Yes? Yeah?	คะ
การเรียกความสนใจ	Excuse me. What?	ขอโทษ, ขอประทานโทษ อะไร อะไรเหวอ
การขอโทษ	Excuse me.	ขอโทษ ขอประทานโทษ
การขอความช่วยเหลือ	จะใช้คำกริยา "Help"	"ช่วย"
การขอยืม	จะใช้คำกริยา "borrow" "loan," "lend"	"ขอยืม" "ให้ยืม"

	ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
การตอบรับหรือปฏิเสธ	Yes.	ใช่, ฮือ และคำกริยา
	No.	ไม่ใช่, ไม่ และไม่ กริยา
การถามและตอบเกี่ยวกับสถานที่	Where	ที่ไหน
การถามและตอบเกี่ยวกับเวลา	When	เมื่อไหร่
การคาดคิดและการคาดหมาย	จะมีคำกริยา think	คิด
	hope	หวัง
พันธะหน้าที่	จะมีคำกริยา must	ต้อง
การหยุดชะงักในการสนทนา	Er	เอ้อ เอ้อ
	Um	อืม
การเล่าเรื่อง	จะใช้คำกริยาเกี่ยวกับ พูดหรือคิดคล้ายคลึงกัน	

เงื่อนไข จะใช้คำว่า "if" = "ถ้า" ในประโยคเงื่อนไข ส่วนในประโยคที่เป็นผล
อันเกิดจากเงื่อนไขจะมีคำว่า "will" "shall" = จะ

การชอบมากกว่า บางถ้อยคำจะมีโครงสร้างคล้ายกัน คือ ประกอบด้วย ประธาน + กริยา +
นาม (คำสรรพนาม) + $\left\{ \begin{array}{l} \text{มากกว่า} \\ \text{น้อยกว่า} \end{array} \right\} + \text{คำนาม (คำสรรพนาม)}$

การคาดคะเน จะมีคำที่มีความหมายของการคาดคะเนคล้ายกัน ได้แก่ must, might,
ought to, = คง คงสัย จวน อาจละ

1.2.3 ความคล้ายคลึงของบางถ้อยคำที่ใช้ในการสนทนาอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ในการสนทนาที่เป็นทางการทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะใช้ถ้อยคำที่มีรูปประโยคที่
สมบูรณ์ หรือใช้ถ้อยคำที่มีประโยคนำประโยคที่เป็นเนื้อหา เช่น

Can you tell me where the book is?

I think she is very nice.

I'm afraid I didn't hear.

คุณครับผมจะช่วยอะไรคุณได้บ้างครับ

อาจารย์คะหนูขอพิมพ์หนังสือ "Linguistics" ค่ะ

2. ความแตกต่าง

ความแตกต่างของวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในการสนทนา อาจแยกออกเป็นสองหัวข้อใหญ่ คือ

2.1 ความแตกต่างทางด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

2.2 ความแตกต่างทางด้านรูปแบบ

2.1 ความแตกต่างทางด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

2.1.1 ความแตกต่างในเรื่องถ้อยคำที่ใช้โต้ตอบ

ถ้อยคำที่ใช้ในการสนทนาในภาษาอังกฤษส่วนมากจะเป็นถ้อยคำที่ตายตัว (Fixed Form) และบุรุษที่ 2 จะต้องโต้ตอบถ้อยคำของบุรุษที่ 1 ได้แก่

	บุรุษที่ 1 กล่าว	บุรุษที่ 2 โต้ตอบ
การทักทาย	"Good morning, Mr. Nixon"	"Good morning, Mr. Richard"
	"Hello, John."	"Hello, Nancy."
การลา	"Goodbye"	"Goodbye."
หลังการแนะนำ	"How do you do? พร้อมกับสับมือ"	"How do you do?"
การขอบคุณ	"Thank you very much."	"You're welcome."
การขอโทษ	"Excuse me, please."	"That's all right."
การเรียกความสนใจ	"Excuse me."	"Yes?"
การขอความช่วยเหลือ	"Do you mind helping me?"	"No, of course not."
	"Will you help me, please?"	"Sure."

การหยุดชะงักในการสนทนา ในภาษาอังกฤษจะไม่ปล่อยให้เกิดขึ้นว่างเป็นความเงียบ แต่จะใช้คำหรือวลีเพื่อขัดจังหวะในการนิเทศศาสตร์ที่จะโต้ตอบการสนทนานั้น เช่น ใช้คำว่า Er, Um, Well, You know, etc.

แต่ในภาษาไทยถ้อยคำที่ใช้โต้ตอบอาจจะไม่ตายตัว และบางครั้งผู้ฟังอาจจะไม่โต้ตอบก็ได้ เช่น

การทักทาย อาจทักทายกันด้วยการไหว้ "การยิ้มให้" การพยักหน้าให้หรือการใช้ถ้อยคำว่า "ไปไหนมา" "มาจากไหน" ซึ่งผู้ถูกทักทายอาจจะได้ตอบด้วยการตอบคำถามนั้นว่า "ไปธุระ" "มาจากไหน" เป็นต้น

การลา	"ไปก่อนนะ" "ลาละนะ"	"อ้อ" "โอยดั้นะ" หรือเพียงพยักหน้า พร้อมกับยิ้มเท่านั้น
หลังการแนะนำ	"ล่วล่ด๊ะ"	"ล่วล่ด๊ะ"
	ยิ้มให้	ยิ้มตอบ
	ไหว้	รับไหว้
การขอบคุณ	"ขอบคุณค่ะ"	"ไม่เป็นไรค่ะ" หรือยิ้มให้
การขอโทษ	"ขอโทษนะคะ" "ขอโทษค่ะ"	"ไม่เป็นไรค่ะ"
	"ขอประทานโทษค่ะ"	
การเรียกความสนใจ	"อาจารย์คะ"	"อะไรจ๊ะ" หรือหันมามอง
การขอความช่วยเหลือ	"ช่วยยกโต๊ะหน่อยสิ"	เข้ามาช่วยเหลือ

นอกจากนี้ในการสนทนา คนไทยจะถือว่าความเป็นนักฟังที่ดี คือ การที่ไม่ขัดคอคนพูด ดังนั้น คนไทยจะไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นที่ไม่เห็นด้วย จะเพียงนั่งฟังพร้อมกับแสดงให้ผู้พูดเห็นว่าตนเองเห็นด้วย

2.1.2 ความแตกต่างในเรื่องการเคารพสิทธิส่วนบุคคล

การสัมภาษณ์ในภาษาอังกฤษ ผู้ถามจะไม่ถามเรื่องอายุ อาชีพ รายได้ ความนิยมในสัทธิการเมือง คำล่สนทนาโดยตรง แต่อาจหาข้อมูลเหล่านี้จากบุคคลอื่น ด้วยการถามว่า

- How much do you think he earns?
- What's his occupation?
- How old is she? etc.

แต่ในภาษาไทยอาจถามได้จากผู้สนทนาโดยตรง โดยใช้ถ้อยคำชนิดอื่น เช่น ในเรื่องของอายุ อาจถามว่า "เกิดปีไหน" "เกิด พ.ศ. อะไร" เป็นต้น

2.1.3 ความแตกต่างในการใช้ภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำ

การทักทายและหลังการแนะนำอย่างเป็นทางการในภาษาอังกฤษจะมี "การสวัสดีกัน" แต่ในภาษาไทยส่วนมากจะใช้การ "ไหว้" หรือ "การคำนับ" อีกทั้งการ "ไหว้" จะใช้ในโอกาสทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการโดยที่ผู้อาวุโสหน่อยจะแสดงต่อผู้ที่มีอาวุโสมากกว่าในการขอโทษ การขอบคุณ การลา นอกจากนี้การยิ้มให้กันโดยไม่ใช้ถ้อยคำประกอบก็ถือว่าเป็นการทักทายเหมือนกัน แต่ในภาษาอังกฤษจะต้องมีถ้อยคำประกอบด้วยเสมอ

2.1.4 ความแตกต่างในการแสดงความรู้สึก

การแสดงความรู้สึกในภาษาอังกฤษส่วนมากจะใช้รูปประโยคอย่างอ้อม ด้วยการมีประโยคนำประโยคเนื้อหา เช่น

- Can you tell me where the book is?
- I think she is very nice.
- I'm afraid I didn't hear.

แต่ในภาษาไทยจะแสดงความรู้สึกด้วยคำเสริมที่บอกสถานภาพ เช่น คำว่า "คะ" "ค่ะ" "ครับ" "จ๊ะ" "จ้ะ" เป็นต้น และการใช้ถ้อยคำให้สุภาพเหมาะสมกับผู้อาวุโส เช่น การใช้ถ้อยคำในการขอบคุณผู้ที่มีอาวุโสกว่าจะใช้ว่า "ขอขอบพระคุณอย่างสูงค่ะ" "ขอขอบพระคุณค่ะ" แต่เมื่อใช้กับผู้ที่มีอาวุโสเท่ากันหรือน้อยกว่าจะใช้คำว่า "ขอบคุณ" "ขอบใจ" เป็นต้น

2.2 ความแตกต่างทางด้านรูปแบบ

2.2.1 ความแตกต่างทางด้านกริยาเรียงลำดับคำ

ในภาษาอังกฤษการเรียงลำดับคำในประโยคคำถามต่างไปจากการเรียงลำดับคำในประโยคบอกเล่า นั่นคือ จะเรียงลำดับด้วยการเอาคำกริยาช่วยขึ้นต้นประโยค ในกรณีที่เป็น

ประโยคคำถามที่ต้องการเพียงการตอบรับหรือปฏิเสธ เช่น "Is he here?" ส่วนประโยคคำถามประเภทอื่นจะใช้คำที่แสดงการถามขึ้นต้นประโยคแล้วตามด้วยกริยาช่วย ประธาน และกริยาแท้ เช่น "When will he arrive?"

นอกจากนี้ในประโยคเงื่อนไขที่ตัด "if" ออก จะมีการเรียงลำดับคำใหม่ด้วยการเอาคำกริยาช่วยขึ้นต้นประโยค เช่น

- Had he run all the way he would have got in time.
- Were he to run all the way he would get in time. etc.

ในภาษาไทยไม่ว่าจะเป็นประโยคคำถามที่ตอบรับหรือปฏิเสธ ประโยคคำถามที่มีคำตอบให้เลือก หรือประโยคคำถามเพื่อความ การเรียงคำในประโยค จะเรียงเหมือนประโยคบอกเล่าและคำที่แสดงการถามจะอยู่ท้ายประโยค เช่น "เขาจะกลับมาเมื่อไหร่" "เขาอยู่หรือเปล่า" เป็นต้น และในประโยคเงื่อนไข จะไม่ตัด "ถ้า" ออกอีกทั้งไม่มีการเรียงลำดับคำใหม่เหมือนในภาษาอังกฤษ เช่น "ถ้าถูกล้อเล่นได้เลยตัวเดียวพ่อจะซื้อรถจักรยานให้"

2.2.2 ความแตกต่างของรูปกริยาเมื่อเป็นอดีตกาล

คำกริยาเมื่อเป็นอดีตกาลของภาษาอังกฤษจะมีการเปลี่ยนรูปด้วยการเติม -ed เช่น work → worked; climb → climbed หรือด้วยการเปลี่ยนรูปเลย เช่น run → ran; come → came แต่ในภาษาไทย จะไม่มีการเปลี่ยนรูปคำกริยาเมื่อเป็นอดีตกาล แต่จะใช้คำกริยาช่วยและคำบอกเวลาในการแสดงความหมายของอดีตกาล เช่น "ฉันกินข้าวแล้ว" "เมื่อวานฉันไปตลาดมา" เป็นต้น

2.2.3 ความแตกต่างในเรื่องของคำกริยาช่วย

คำกริยาช่วยในภาษาอังกฤษจะใช้ช่วยในเรื่องของกาลเวลา เงื่อนไข การเปลี่ยนรูปประโยคจากประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถามและประโยคปฏิเสธ และใช้ในความหมายของการกัล (Function) ต่าง ๆ คำกริยาช่วยเหล่านี้ ได้แก่

Verb to be : is, am, are, was, were, been

Verb to have : has, have, had

Verb to do	: do, does, did, done
Modal Verbs	: can, could, will, would, shall, should, may, might, must, ought to, would rather, had better, have to.

ตัวอย่างการใช้กริยาช่วยในเรื่องต่าง ๆ เช่น

อดีตกาล	He was dead.
เงื่อนไข ชนิดที่ 3	If he had run all the way he would have got in time.
ประโยคปฏิเสธ	He didn't come.
ประโยคคำถาม	Did he go to Chiangmai?

ใช้ในความหมายของการขอร้องต่าง ๆ เช่น

การเสนอให้ความช่วยเหลือ	May I help you?
	Might I help you?
	Can I help you?
	Shall I help you?
การขอความช่วยเหลือ	Would you mind helping me?
	Would you help me?
	Could you help me?
	Will you help me?
	Can you help me?
ขอร้อง	May I ask you something?
	Can you tell me where he is?
	Can you tell me when he will arrive?
	Could you tell me where he is?
ขอยืม	Would you lend me your book?
	Do you mind if I borrow your money?

Could I borrow your money?

May I borrow your money?

Can I borrow your money?

การเชิญ

Would you like to taste this brandy, sir?

การคาดคะเน

She	{	ought to	}	be here, somewhere.
		might		
		may		
		should		
		could		
		must		
		has to		

พันธะหน้าที่

I must go to the hospital at once.

I shall have to be at the station by ten fifteen.

ซึ่งจะเห็นว่า กริยาสภาวการณ์ (Modal Verbs) เหล่านี้แสดงหน้าที่ต่าง ๆ กันในการใช้ แต่ในภาษาไทยคำกริยาช่วยที่ช่วยในเรื่องของการกิจจะไม่คาบเกี่ยวกัน เช่น คำว่า "คง" "อาจ" จะให้ความหมายของการคาดคะเนเท่านั้น ส่วนการกิจอื่น ๆ ก็จะใช้คำหรือวลีอื่นแสดง เช่น

ขออิม : ขออิมนะ

ขอโทษ : โปรดยกโทษให้ฉันด้วย

ขอโทษนะ

ขอเชิญ : ขอเชิญไปร่วมทำบุญในวันพรุ่งนี้ละ เป็นต้น

นอกจากนี้คำกริยาช่วยในภาษาไทยจะไม่ช่วยในเรื่องของปฏิเสธ เพราะจะใช้คำที่ออกความหมายปฏิเสธ "ไม่" นำหน้าคำกริยาเลย เช่น "ไม่ไป" "ไม่กิน" อีกทั้งไม่ช่วยในเรื่องของประโยคคำถาม เนื่องจากไม่มีการสลับตำแหน่งของคำ เช่นในภาษาอังกฤษ แต่จะช่วยในเรื่องของเวลา โดยบอกถึง "อนาคต" และ "ปัจจุบันกำลังดำเนินอยู่" เช่น

ฉันจะไปพรุ่งนี้

เขากำลังพูดโทรศัพท์อยู่

2.2.4 ความแตกต่างในการใช้คำพบ

ในภาษาอังกฤษจะใช้คำพบหน้าหน้าค่าบอกเวลา แต่ในภาษาไทยจะไม่ใช้คำพบหน้าหน้าค่าบอกเวลาเลย เช่น

He will arrive at six o'clock.

เขาจะมาถึงตอนหกโมง เป็นต้น

ดังนั้น ความแตกต่างเหล่านี้จะเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสม ผู้สอนจึงควรเน้นให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงความแตกต่างเหล่านี้ และให้ได้ฝึกฝนในเรื่องต่าง ๆ นี้มากกว่าเรื่องอื่น ๆ

อภิปรายผล

จากการเปรียบเทียบวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในการสนทนาในหัวข้อย่อ 28 หัวข้อ ในหนังสือ คู่มือครูภาษาอังกฤษ อ.661 - อ.662 English Conversation ของ Donald E. Bott ปรากฏว่าวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในการสนทนามีทั้งส่วนที่คล้ายคลึงกันและส่วนที่แตกต่างกันทั้งในด้านรูปแบบไวยากรณ์ (Linguistic Grammar) และด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) และส่วนที่คล้ายคลึงกันทั้งสองด้านนี้มีน้อยมาก เนื่องจาก "การใช้ภาษาเป็นพฤติกรรมเชิงสังคม เป็นพฤติกรรมของมนุษย์ที่อยู่ในสังคม มีลักษณะเหมือนพฤติกรรมเชิงสังคมอื่น ๆ คือ ขึ้นอยู่กับกาลเทศะขึ้นอยู่กับบุคคล ขึ้นอยู่กับความจริงทางสังคม (ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2520 : 36)

ผลการวิเคราะห์ในด้านความแตกต่างทั้งในด้านรูปแบบไวยากรณ์และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งแสดงว่าการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะใช้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศสื่อสารกับชาวตะวันตกที่เป็นเจ้าของภาษาควรจะต้องทราบวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจะได้สื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคลที่ตนสื่อสารด้วย โดยควรทราบว่าในการสนทนานั้นผู้ฟังควรจะโต้ตอบด้วยการแสดงความคิดเห็นบ้างทั้งที่เป็นการเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ถ้อยคำที่ใช้แสดงการเห็นด้วยอย่างสั้นและสุภาพนั้นจะมีรูปแบบที่ตายตัวและจำง่าย และอาจนำไปใช้ได้ง่าย จึงไม่ควรจะเป็น

ฝ่ายรับฟังอย่างเดียว ในกรณีที่กำลังนึกหาถ้อยคำที่จะใช้โต้ตอบ ควรหยุดชะงักด้วยการกล่าวคำว่า "Um", "Well", "Um" เป็นต้น เพื่อไม่ให้เกิดช่องว่างในการสนทนนานเกินไป หัวข้อที่นำมาสนทนากันนั้นไม่ควรจะเป็นเรื่องทั่วไปกว้างๆเกี่ยวกับบุคคล เช่น ในเรื่อง อายุ อาชีพ รายได้ ความเชื่อในลัทธิทางการเมือง ทางศาสนา และมีถ้อยคำที่แสดงให้เห็นว่าชาวตะวันตกมีความเคารพในเรื่องสิทธิส่วนบุคคลมากกว่าชาวไทย เช่น ในเรื่องของการขอยืม การขอความช่วยเหลือ ซึ่งผู้ขอจะต้องได้รับคำตอบรับก่อน แต่ในวัฒนธรรมไทยไม่ค่อยจะเคร่งครัดในเรื่องสิทธิส่วนบุคคลมากนัก อาจจะละลือล่อลวงกันได้ (ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2507 : 12) เช่น ในการขอความช่วยเหลือคนไทยนิยมใช้คำขอร้องที่บอกอาการการกระทำโดยไม่ได้ถามในแง่ของการยินยอมช่วยเหลือเสียก่อน และยังสามารถสนทนากันด้วยเรื่อง อายุ อาชีพ และอื่น ๆ ได้

นอกจากนี้ชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษ ผู้น้อยเคารพผู้ใหญ่เพราะประโยชน์ในการดำเนินกิจการไม่ใช่วัยวุฒิเท่า ๆ (ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2507 : 13) ดังจะเห็นได้จากคำสรรพนามในภาษาอังกฤษที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ใกล้ชิด แสดงความเทอตุนจะมีน้อยมาก เช่น "Your Majesty." "Your Excellency." (ผ่าน บาลโพธิ์ 2527 : 61 - 62) แต่ในภาษาไทยจะมีให้เห็นเด่นชัด เช่น คำสรรพนามที่ผู้น้อยใช้เรียกผู้ใหญ่กล่าวว่า "พี่" "ป้า" "น้า" "อา" "ลุง" "ตา" "ยาย" และจะลงท้ายคำพูดด้วยคำที่แสดงความลุ่มหลง เช่น "ค่ะ" "ครับ" ถ้อยคำที่ใช้บางวลีจะใช้เฉพาะกับผู้อาวุโส เช่น "ขอกราบเรียนเชิญ" "ขอเรียนเชิญ" "ขอขอบพระคุณอย่างสูง" "เป็นพระคุณอย่างยิ่ง" เป็นต้น อันแสดงให้เห็นว่า "คนไทยมีการนับถือวัยวุฒิกัน มีถ้อยคำที่หาคอนอ่อนวัยวุฒิให้กับคนที่สูงวัยวุฒิ" (ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2520 : 37)

เมื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารนั้นแสดงว่า บุคคลนั้นต้องมีวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ต้องทราบว่าอะไรที่จะเป็นอุปสรรคในการสื่อสาร ยิ่งทราบชนบประเพณีมากเท่าไรก็ย่อมจะสื่อสารได้ดียิ่งขึ้นเท่านั้น ดังนั้นการใช้ภาษากับความรู้ทางวัฒนธรรมจึงจำเป็นต้องกลมกลืนกัน (ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2520 : 37) และการศึกษาความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทยด้วยวิธีการวิเคราะห์เชิงอ้างตามหลักภาษาคำศัพท์เชิงสังคมวิทยา จะทำให้ทราบความแตกต่างที่อาจเป็นอุปสรรคสำหรับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อจะได้ตระหนักและได้แก้ไขไม่ให้เกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสาร

ดังนั้นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศ จึงควรจะให้ผู้เรียน ได้ฝึกฝนให้ความรู้ความสามารถทั้งทางด้านไวยากรณ์ และด้านวัฒนธรรมในการใช้ภาษาในการ สันทนาการจะได้ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเหมาะสม นั่นคือ ฝึกฝนให้ผู้เรียน มีสมรรถนะทางด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic Competence) เพราะความสามารถในด้านนี้จะต้องประกอบด้วยความสามารถในด้านไวยากรณ์ และสังคมที่จะต้องทราบว่า จะใช้ถ้อยคำให้ถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะอย่างไร

ผลการวิจัยครั้งนี้พบความแตกต่างทั้งในด้านไวยากรณ์และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมซึ่ง ความแตกต่างเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเกิดความผิดพลาด เมื่อ ใช้ภาษาอังกฤษ การที่จะแก้ปัญหาความผิดพลาดเหล่านี้ได้ผู้สอนควรจะได้ทำการวิเคราะห์เชิงแย้ง (Contrastive Analysis) เพื่อศึกษาความแตกต่างในอีกหลาย ๆ ด้าน และนำมาเป็นข้อมูล ในการแก้ปัญหาด้วยการ เน้นให้ผู้เรียนได้เห็นความแตกต่างนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านวัฒนธรรม ในการใช้ภาษา เพราะการใช้ภาษาเป็นพฤติกรรมของมนุษย์ที่อยู่ในสังคม และวัฒนธรรมในการใช้ ภาษาของแต่ละสังคมย่อมแตกต่างกันถึงผลการวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งจะมีผลให้การเรียนรู้อังกฤษ มีความยากยิ่งขึ้นนอกเหนือไปจากความยุ่งยากทางด้านไวยากรณ์ เพราะการที่จะให้เข้าใจวัฒนธรรม ของชนชาติอื่นได้ก็นั้น ผู้เรียนควรจะได้มีโอกาสเข้าไปอยู่ร่วมในสังคมนั้น ๆ ด้วยแต่ทั้งนี้ผู้เรียน นั้นก็ไม่สามารถที่จะเก็บรายละเอียดปลีกย่อยของวัฒนธรรมของชนชาตินั้นได้ทั้งหมด (Smithies. 1984 : 4) ดังนั้นการวิเคราะห์เชิงแย้งตามหลักภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Contrastive Sociolinguistic Analysis) จะทำให้รู้ข้อแตกต่างที่สำคัญและจำเป็นมาวิเคราะห์ เท่านั้น

จากบทที่ 3 และ 4 ซึ่งเป็นบทที่ว่าด้วยลักษณะวัฒนธรรมของภาษาอังกฤษและภาษาไทย และการเปรียบเทียบลักษณะวัฒนธรรมในการใช้ภาษาของทั้งสองพร้อมทั้งทำนายความผิดพลาดที่อาจ เกิดขึ้นกับนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์ในลักษณะทั่ว ๆ ไปเท่านั้น เนื่องจากมีตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องมากมายทำให้กำหนดกฎเกณฑ์ที่แน่นอนตายตัวที่ได้ยวไม่ได้ ปัญหาที่เป็นข้อจำกัดของการเรียนไวยากรณ์ทางสังคม (Sociolinguistic grammar) ซึ่งจะทำให้ สัมบูรณ์เหมือนการเขียนไวยากรณ์ทางภาษาศาสตร์ (Linguistic grammar) ไม่ได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสรุปผลการวิจัยครั้งนี้โดยการกำหนดสถานการณ์ในการใช้ภาษา (Speech Situation)

ดังนั้นคือ ภาษาในลักษณะที่เป็นทางการที่ครูจะพูดกับนักเรียนและนักเรียนจะพูดกับครูในสถานการณ์ปกติ ขณะที่มีการเรียนการสอนในห้องเรียน และในลักษณะของภาษาที่ไม่เป็นทางการที่นักเรียนจะพูดกับนักเรียนในสถานการณ์ปกติที่ไม่มีการเรียนการสอน และเมื่ออยู่นอกห้องเรียนโดยจะพยายามแยกให้เห็นด้วยตารางอย่างง่าย ๆ ดังนี้ คือ

หัวข้อ	วัตถุประสงค์	สถานการณ์	ภาษาที่ใช้	ภาษาที่ทาง	ภาษาที่สอน	หมายเหตุ
Introductions- Self- Introductions and After Introductions	ครูแนะนำครูใหม่แก่ นร ทั้งชั้น	1. ครูเก่า : Class, I'd like you to meet Miss Green, your new English teacher. นร : How do you do? We're glad to meet you. ครูใหม่ : I'm glad to meet you, too. 2. ครูเก่า : Class, let me introduce you to Miss Green, your new English teacher. นร : How do you do? ครูใหม่ : How do you do? 3. นร : Miss Green, may I introduce you to Miss Brown? She studies at Oxford University. Miss Brown, this is my English teacher, Miss Green. Miss Green : How do you do? Miss Brown : How do you do?	ภาษาอังกฤษ	ภาษาอังกฤษ	ภาษาอังกฤษ	1. ครูเก่า : นักเรียน เรียน วิชาอะไร อาจารย์ : ภาษาอังกฤษ สอนพวกเธอต่อไป นร : สวัสดีค่ะ/ครับ ครูใหม่ : สวัสดีค่ะ
	นร กับ ครู เสนอชื่อเพื่อนใหม่แก่ นร ทั้งชั้น	นร : How do you do? ครูใหม่ : How do you do? นร : Miss Green, may I introduce you to Miss Brown? She studies at Oxford University. Miss Brown, this is my English teacher, Miss Green. Miss Green : How do you do? Miss Brown : How do you do?	ภาษาอังกฤษ	ภาษาอังกฤษ	ภาษาอังกฤษ	1. นร อาจารย์แนะนำ เพื่อนใหม่ นร : สวัสดีค่ะ/ครับ ครูใหม่ : สวัสดีค่ะ

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	โครงสร้างประโยค	สถานการณ์	ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาท่าทาง	ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในประเทศไทย	ภาษาท่าทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
นร กับ นร		เมื่อ นร คนแรกมี เพื่อนเก่ามาหาที่ รร	หรือ 2. นร : Miss Green, I'd like to introduce you to Miss Brown. She is my friend. Miss Green : I'm glad to meet you. Miss Brown : I'm glad to meet you, too	หมายถึงยัง Miss Brown ยืนทักทายและยื่น มือไปให้สับ ยืนทักทายและยื่นมือ ไปสับ	หรือ 2. นร : อาจารย์คะ นาสี เก่งมาก ที่เรียนอยู่ รร สุรนารีฯ ค่ะ นางส : สวัสดีค่ะ ครู : สวัสดีค่ะ 1. นาง : ค่ำ, ยืนหันเหินเกล้าที่เรียน อยู่ รร สุรนารีฯ คิม : ดินสที่ได้อีก ค่ำ : เช่นเดียวกับคิม หรือ 2. นาง : ค่ำ, รู้จักกับคิมหน่อยสิ คิมเรียนอยู่ที่ รร สุรนารีฯ คิม : สวัสดีค่ะ ค่ำ : ค่ะ สวัสดี	หมายถึงยัง นางสกับโหว สับโหว หมายถึงยังคิม ยืนและพยักหน้า ทักทาย ยืนและพยักหน้า ทักทาย หมายถึงยังคิม ยืนและพยักหน้า ทักทาย ยืนและพยักหน้า ทักทาย	ที่เป็นทางการหรือในกรณีที่ บุคคลที่อยู่ในชั้นเรียนคนอื่นอาจจะ มีการสับมือประกอบการทักทาย คำทักทายในส่วนในภาษาไทย อาจจะใช้การไหว้ที่มีมือซ้าย ทักทายผู้ถือวาล์วหรือผู้ใช้ สับที่ในชั้นเรียน อีกทั้งการ แนะนำตนเองทั้งในภาษาอังกฤษ และภาษาไทยจะคล้ายกัน คือ บอกชื่อ - สกุล แต่คนไทยจะ ไม่มีการแนะนำตนเองใน กรณีที่เป็นการสนทนาธรรมดา ๆ ระหว่างบุคคลที่ไม่รู้จักกัน
			หรือ 2. John : Jim, this is Tim. Tim, this is Jim. Jim : Hi, Tim. Tim : Hi, Jim.	หมายถึงยังอยู่ที่ ได้รับการเอ่ยชื่อ ยืนทักทาย ยืนตอบ	หรือ คิมเรียนอยู่ที่ รร สุรนารีฯ คิม : สวัสดีค่ะ ค่ำ : ค่ะ สวัสดี	หมายถึงยังคิม ยืนและพยักหน้า ทักทาย ยืนและพยักหน้า ทักทาย	

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาอังกฤษ	ภาษาท่าทาง	ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในประเทศไทย	ภาษาท่าทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
	ครู กับ นร	อ.น. แรกของการเรียนการสอน ครูแนะนำตนเอง	1. ครู : My name is Green Fields. I will teach you English 523. หรือ 2. ครู : I'm Green Fields. I'll teach you English 523.	ยิ้มและชี้ที่ตนเอง	ครู : ครูชื่อ มาลี อ.น. จะสอนพวกเรานะในวิชาภาษาอังกฤษ 523	ยิ้ม	
	นร กับ ครู	นร แนะนำตนเองในชั่วโมงแรกของ การเรียนการสอน	1. นร : My name is John Smith. หรือ 2. นร : I'm John Smith. นร ตอบแรก : My name is John Smith. นร คนที่ 2 : My name is Jim Green.	ยิ้ม ชี้ที่ทักทาย ยิ้มตอบ	นร : พู่อชื่อสิดดา อวาร์ ค่ะ นร คนแรก : เรอชื่ออะไรนะ จันชื่อ สิดดา อวาร์ นร คนที่ 2 : จันชื่อ ปรีดาพร เขียวขำญ	ยิ้ม	
Calling for Attention	ครู กับ นร	เมื่อ นร ดูปเสียงดังในห้องเรียน	1. ครู : Listen! หรือ 2. ครู : Look!	ไม่วิน พักสายตาและ นร จะนิ่งเงียบทั้ง	1. ครู : ฝึกเรียน ฟังทางนี้ก่อนสิ หรือ 2. ครู : ฝึกเรอ ชื่อใจเรียนหน่อยสิ	พนักคางซึ่งงอขึ้น พนักคางซึ่งงอขึ้น	การเรียกความสนใจจากผู้อื่น ทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย จะมีส่วนคล้ายกันทั้งในการ เรียกและการตอบรับคำเรียก เช่น การเรียกความสนใจด้วย การเรียกชื่อ ได้แก่ A : Jim! ก : ค่ะ! การตอบรับคำเรียก ด้วยความหมายคล้ายกัน เช่น ภาษาอังกฤษจะใช้คำว่า "Yes?" ในภาษาไทยจะใช้คำว่า "อะไรไร" "คะ" ตามลำดับ เป็นต้น แต่ จะมีความแตกต่าง
	นร กับ ครู	นร ต้องการถามข้อสงสัย	1. นร : Miss! ครู : Yes? หรือ 2. นร : Teacher! ครู : What?	ยกมือหรือลุกขึ้น พินิจมองด้วยความสงสัย ยกมือหรือลุกขึ้น พินิจมองด้วยความสงสัย	1. นร : อวาร์บ๊ะ! ครู : ทำอะไร หรือ 2. นร : อวาร์บ๊ะ! ครู : อะไรเพคะ	ยกมือหรือลุกขึ้น พินิจมองด้วยความสงสัย ยกมือหรือลุกขึ้น พินิจมองด้วยความสงสัย	

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	โครงสร้างประโยค	สถานการณ์	ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาที่ทาง	ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาที่ทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
Apologies and Okeys	ครู กับ นร	เมื่อครูเห็นและตกใจ	1. ครู : Oh, sorry. นร : That's all right. หรือ 2. ครู : Sorry.	แสดงสีหน้าตกใจ ยิ้มให้	1. ครู : ขอโทษนะ นร : ไม่เป็นไรค่ะ หรือ 2. ครู : ขอโทษค่ะ	สีหน้าขอโทษและ เสียใจ ยิ้มให้	ไม่ใช่ถ้อยคำแต่ใช้กันอย่างเดียว และคำว่า "ไม่เป็นไร" ซึ่งมีความหมายตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า "Never mind" ซึ่งจะใช้ในการตอบรับคำกล่าวขอโทษ จะไม่ใช่ในการตอบรับคำกล่าวขอบคุณ ซึ่งถ้อยคำนี้จะทำให้เด็กเรียนรู้ถึงความผิดพลาดในการใช้ "Never mind" ได้ การกล่าวขอโทษในภาษาอังกฤษมีรูปแบบที่ให้อภัย "Excuse me" และ "I'm sorry" ซึ่งจะใช้แทนกันได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับสถานที่ การใช้คำว่า "ส่วนในภาษาไทย คำกล่าวขอโทษส่วนมากจะใช้คำว่า "ขอโทษ" และจะมีรูปแบบการใช้คำกล่าวขอโทษส่วนมากจะใช้ของความสัมพันธ์เปลี่ยนไปโดยการให้คำขอส่วนมากมาประกอบ เช่น "ขอโทษค่ะ" "ขอประทานโทษค่ะ" เป็นต้น ส่วนคำกล่าวขอโทษที่ผิดคือการใช้ถ้อยคำในภาษาไทยจะผิดคือการใช้ถ้อยคำในภาษาอังกฤษ โดยส่วนใหญ่จะใช้ถ้อยคำที่ว่า "ไม่เป็นไร"
	นร กับ ครู	เมื่อนักเรียนเห็นคนอื่นตกใจ	นร : It's all right. 1. นร : Oh, I'm so sorry. ครู : That's O.K. หรือ 2. นร : I'm terribly sorry. ครู : Don't worry.	ยิ้มให้ แสดงสีหน้าตกใจ และขอโทษ ยิ้มให้ แสดงสีหน้าตกใจ และขอโทษ ยิ้มให้	1. นร : จุ๊! ขอประทานโทษค่ะ ครู : ไม่เป็นไร หรือ 2. นร : ขอประทานโทษค่ะ อาจารย์ ครู : ไม่เป็นไรค่ะ	สีหน้าขอโทษและ เสียใจ ยิ้มให้ สีหน้าตกใจพร้อมหัวเราะ ยิ้มให้ สีหน้าตกใจพร้อมหัวเราะ ยิ้มให้	

[illegible]

ਸਾਹਿਬ (੧੭)

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาไทยที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาท่าทาง	ภาษาไทยที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาท่าทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
Borrowing and Lending	นร กับ นร	เมื่อ นร คนแรกถาม การบ้านไม่ได้	1. นร คนแรก : Could you help me? นร คนที่ 2 : Certainly. หรือ 2. นร คนแรก : Can you help me? นร คนที่ 2 : Sure.	แสดงสีหน้าขอร้อง แสดงสีหน้าสนใจ ช่วย	1. นร คนแรก : แสดงช่วยเล็กน้อย หรือ 2. นร คนแรก : แสดงช่วยเล็กน้อย ไม่ตรงกับคำขอ นร คนที่ 2 : โทรมันเป็นอย่างไร	สีหน้าแสดงการขอร้อง สีหน้าสนใจช่วย	Sure เป็นต้น แล้วแต่กรณี ส่วนในภาษาไทยจะใช้คำว่า "ช่วย" ประกอบกับคำที่มีความหมายขอร้องและระดับความสุภาพหรือการใช้คำบอกกล่าวภาพ "ค่ะ" และอื่น ๆ ประกอบกับคำที่แสดงความรู้สึก เช่น "กรุณา" เป็นต้น ในรูปประโยคที่ใช้ อย่างไรไม่เป็นทางการและมีความเป็นกันเอง จะใช้คำว่า "หน่อย" ในประโยค เช่น "แสดงช่วยหน่อยสิ" และในบางครั้งการตอบรับด้วยความช่วยเหลืออาจจะไม่ใช้ถ้อยคำ แต่ใช้การกระทำ เช่น การเข้ามาช่วยเหลือทันที เป็นต้น
	ครู กับ นร	เมื่อครูจะขอยืมปากกาจากนักเรียน	1. ครู : Will you lend me your pen? นร : Yes, of course. หรือ 2. ครู : Can I borrow your pen?	แสดงสีหน้าขอร้อง สีหน้าสนใจขอร้อง	1. ครู : ครูขอยืมปากกาหน่อยนะ นร : ได้ค่ะ หรือ 2. ครู : ครูขอยืมหน่อยนะ	สีหน้าแสดงการขอร้อง ส่งปากกาให้	การขอยืมในภาษาอังกฤษจะเป็นรูปประโยคขอร้องที่ใช้คำว่า "borrow", หรือ "lend" รูปประโยคที่มีความสุภาพและใช้ในลักษณะที่เป็นทางการจะมีความสุภาพ เช่น Would you mind...? Do you mind...? May I...? เป็นต้น และรูปประโยคที่มีความสุภาพจะลงท้ายด้วย ค่ะ/ครับ, เคยเห็นหรือไม่ว่าใช้คำว่า "ขอ" หรือ "ยืม"
	นร กับ ครู	เมื่อ นร จะขอยืมปากกาจากครู	นร : Yes, here it is. 1. นร : Would you mind lending me your pen? ครู : No, of course not	สีหน้าสนใจให้ แสดงสีหน้าขอร้อง	นร : ค่ะ 1. นร : อาจารย์จะกรุณาขอยืมปากกาหน่อยได้ไหมคะ ครู : ได้ค่ะ	สีหน้ารับทราบ สีหน้าแสดงการขอร้อง	การใช้คำสุภาพและระดับความสุภาพจะแตกต่างกันไป เช่น Would you mind...? Do you mind...? May I...? เป็นต้น และรูปประโยคที่มีความสุภาพจะลงท้ายด้วย ค่ะ/ครับ, เคยเห็นหรือไม่ว่าใช้คำว่า "ขอ" หรือ "ยืม"

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาถิ่นต่าง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
Need Help? Yes!	นร กับ นร	เมื่อเห็นอีกฝ่ายหนึ่ง ถือของเป็นจำนวนมาก	1. นร คนแรก : Let me help you. นร คนที่ 2 : Yes, please. หรือ 2. นร คนแรก : Want a hand? นร คนที่ 2 : Yes.	1. นร คนแรก : ให้เข้าช่วยนะ นร คนที่ 2 : คัสสิล ชอบคุณมาก หรือ 2. นร คนแรก : มาช่วย นร คนที่ 2 : ชอบคุณมาก	เข้ามาช่วย สวัสดีครับ สวัสดี เข้ามาช่วย มีพร้อมส่งของให้	ภาษาไทยจะเรียกว่า "ช่วย" ในประโยค และจะมีความหมาย ของการขอความช่วยเหลือ เช่น ให้... ช่วยนะ โดยอาจจะมีความออก เสียงภาษาถิ่นได้ เช่น "อาจารย์" คะ ให้ช่วยถือไห้คะ" เป็นต้น และประโยคเช่นนี้ให้ ความหมายเหลือในภาษาไทยแต่ ใช้ระหว่างผู้คนที่เคยและจะ คุ้นเคยกัน เป็นส่วนมากคนเหลือ เสียงประโยคที่ว่า "มาช่วย" ช่วย" เป็นต้น
	ครู กับ นร	เมื่อครูต้องการยกโต๊ะ ในห้องพักครู	1. ครู : Will you help me move this table to my room? นร : Yes, of course. หรือ 2. ครู : Can you help me? นร : Yes, certainly.	1. ครู : หนู ช่วยยกโต๊ะไปไว้ ห้องพักครูด้วย นร : ค่ะอาจารย์ หรือ 2. ครู : หนู, ช่วยยกโต๊ะไปไว้ ห้องพักครูด้วย นร : ได้ค่ะอาจารย์	สวัสดีครับ สวัสดีครับ สวัสดีครับ สวัสดีครับ	การขอความช่วยเหลือในภาษา ซึ่งมักจะมีความหมายของการ ขอรับความช่วยเหลือจากคนอื่น ทางภาษาจะมีลีลาที่ต่างออกไป คือ Would you mind...? Would Do you mind...? Would you...? และถ้าใช้ลีลาเหล่านี้ น่าจะมีความสุภาพของภาษา ได้แก่ Will you...?, Can you...? Could you...? เมื่อมีการขอรับ ความช่วยเหลือจากผู้ขอรับจะ ตอบรับแล้วเข้าช่วยเหลือ โดยการตอบรับว่า Yes, of course. No, of course not, certainly.
Need Help? Yes!	นร กับ ครู	เมื่อ นร ทำการบ้าน ไม่ได้	1. นร : Would you mind explaining this assignment to me? ครู : No, of course not. หรือ 2. นร : Would you help me with my home work? ครู : Yes, of course.	1. นร : อาจารย์กรุณาช่วยอธิบาย ให้หน่อยได้ไหมคะว่า ทำถูกหรือเปล่า ครู : หนูดูสิ หรือ 2. นร : อาจารย์คะหนูทำข้อนี้ไม่ได้ ช่วย สวัสดีครับ	สวัสดีครับ สวัสดีครับ สวัสดีครับ สวัสดีครับ	การขอความช่วยเหลือในภาษา ซึ่งมักจะมีความหมายของการ ขอรับความช่วยเหลือจากคนอื่น ทางภาษาจะมีลีลาที่ต่างออกไป คือ Would you mind...? Would Do you mind...? Would you...? และถ้าใช้ลีลาเหล่านี้ น่าจะมีความสุภาพของภาษา ได้แก่ Will you...?, Can you...? Could you...? เมื่อมีการขอรับ ความช่วยเหลือจากผู้ขอรับจะ ตอบรับแล้วเข้าช่วยเหลือ โดยการตอบรับว่า Yes, of course. No, of course not, certainly.

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาไทยที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาท่าทาง	ภาษาไทยที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาท่าทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
คำทักทาย	นร กับ นร	นร คนแรก จะขอยืมปากกาจาก นร คนที่ 2	หรือ 2. นร : May I borrow your pen? นร : Yes..	สวัสดีขอยืม สวัสดี เลิฟ	1. นร อาจารย์จะขอยืมปากกาของอาจารย์ค่ะ นร เลิฟ	สวัสดีแสดงการขอยืม สวัสดีแสดงการขอยืม	Will you...? Could I...? หรือใช้ ประโยคคำสั่ง เช่น Lend me... ส่วนการ กล่าวขอยืมในภาษาไทยจะ มีระดับของความสุภาพ
			1. นร คนแรก : Lend me your pen, please. นร คนที่ 2 : Here it is หรือ	แสดงสวัสดีขอยืม ยื่นปากกาให้	นร คนที่ 2 : เลิฟ	สวัสดี สวัสดี เลิฟให้	อยู่ที่คำที่ใช้ประกอบคำ "ขอยืม" "ให้" เช่นคำว่า "ค่ะ" "ขอ" เป็นต้น นอกจาก
			2. นร คนแรก : Can I borrow your pen ? นร คนที่ 2 : Certainly.	แสดงสวัสดีขอยืม ให้	นร คนที่ 2 : เลิฟ เลิฟ	สวัสดีขอยืมและ พร้อมที่จะหยิบ ปากกาด้วยตนเอง สวัสดี เลิฟ อนุญาต	มีการตอบรับคำขอยืมในภาษา อังกฤษจะตอบรับด้วยคำว่า Yes, of course., No, of course not. Certainly , Sure หรือ โดยการกระทำก็ได้ และใน ภาษาไทยอาจจะตอบรับด้วย การกล่าวอวยยศ เช่น "เอาสิ- หรือด้วยการกระทำ เช่น การ ส่งของให้ เป็นต้น
			1. นร : Class, our school will have a party on October 28, please come and join us.	แสดงสวัสดีขอยืม	1. นร : นร.เรียน. ในวันที่ 19 นี้ เป็นวันที่โรงเรียนของเรา จะจัดงานเลี้ยง 20 ปี ทางโรงเรียนจะมี การหาผู้สนับสนุนขอเข้า เวลาประมาณ 7.00 น ขอให้นักเรียนมาร่วมด้วย ร่วมกัน	สวัสดีแสดงการ เชิญ	ประโยคที่ใช้ในการเชิญใน ภาษาอังกฤษมีความกว้างในภาษา ไทยและรูปแบบที่มีความหลากหลาย จะใช้กับสถานการณ์เข้า ช่วยทั้งในรูปแบบประโยคการเชิญ ที่เป็นขอร้องและคำถาม ส่วนประโยคที่มีความสุภาพ
Invitations and Polite Refusals	นร กับ นร	นร จะเชิญชวนให้ นร มาร่วมงานเลี้ยงที่ รร สักวัน	1. นร : Class, our school will have a party on October 28, please come and join us.	แสดงสวัสดีขอยืม	1. นร : นร.เรียน. ในวันที่ 19 นี้ เป็นวันที่โรงเรียนของเรา จะจัดงานเลี้ยง 20 ปี ทางโรงเรียนจะมี การหาผู้สนับสนุนขอเข้า เวลาประมาณ 7.00 น ขอให้นักเรียนมาร่วมด้วย ร่วมกัน	สวัสดีแสดงการ เชิญ	ประโยคที่ใช้ในการเชิญใน ภาษาอังกฤษมีความกว้างในภาษา ไทยและรูปแบบที่มีความหลากหลาย จะใช้กับสถานการณ์เข้า ช่วยทั้งในรูปแบบประโยคการเชิญ ที่เป็นขอร้องและคำถาม ส่วนประโยคที่มีความสุภาพ

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาท่าทาง	ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาท่าทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
			นร : Oh, I'm sorry. I'm having a party on that day, too. หรือ 2. ครู : Class, our school will have a party on October 28, why don't you come and join us?	แสดงสีหน้าเสียใจ และขบขัน แสดงสีหน้าขบขัน	นร : อาจจะไม่ต้องรีบทำเสียจนเกินไปถ้าจะเป็นการตอบรับ หรือปฏิเสธ หรือ 2. ครู : ในวันที่ 19 นี้ รร จะครบรอบ สัปดาห์ที่ 20 ปี และจะมีงานทำบุญ ศาสนาตรวณเข้า ประมาณ 7.00 น ขอให้นักเรียนมาร่วมทำบุญพร้อมกันนะ	สีหน้าแสดงการขบขัน	ลดละมกจะอยู่ในรูปประโยค คำสั่ง คำถามปฏิเสธและอื่น ๆ เป็นต้น นอกจากนี้ผู้ได้รับเชิญจะต้องตอบคำเชิญนั้นไม่ว่าจะเป็นการตอบรับหรือปฏิเสธ และในการตอบปฏิเสธควรระก่าวขอโทษพร้อมด้วยเหตุผลที่ไม่สามารถรับเชิญได้
			นร คนหนึ่ง : I'm sorry, but I have to go to visit my uncle. 1. นร : We should be very pleased if you could come for dinner with us this evening. ครู : I'm sorry, but I'm booked up. หรือ 2. นร : Would you be free for dinner with us this evening? ครู : Sorry, I have many things to do.	แสดงสีหน้าเสียใจ และขบขัน แสดงสีหน้าเสียใจ และขบขัน แสดงสีหน้าขบขัน แสดงสีหน้าเสียใจ และขบขัน	สีหน้าขบขัน สีหน้าขบขัน สีหน้าขบขัน สีหน้าขบขัน	การเชิญในภาษาไทยมีน้อยกว่าและจะปราศจากความสุภาพที่ว่าจะใช้กับผู้อื่นโดยยกานำคำที่แสดงความสุภาพมาประกอบคำกริยา "เชิญ" เช่น ขอทราบเริ่มเชิญ ขอเชิญ เป็นต้น และการใช้รูปบอกเล่าในการเชิญจะมีความสุภาพน้อยลงมา บางครั้งเมื่อมีการเชิญแล้วผู้ที่ได้รับเชิญอาจจะไม่ต้องรีบตอบรับทันทีจะเป็นเช่นนั้นหรือปฏิเสธ ถ้าจะตอบปฏิเสธ บางครั้งอาจจะไม่กล่าวคำขอโทษ และบอกเหตุผลของการรับเชิญไม่ได้เลย	

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	โครงสร้างประโยค	สถานการณ์	ภาษาไทยที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาที่ทาง	ภาษาไทยที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาที่ทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
Short and Polite: Agree and Disagree	คุณ คุณ นร	เมื่อ นร คนแรกชวน นร คนที่ 2 ไปงาน เลี้ยง	1. นร คนแรก : Come and join us at the party on Saturday. นร คนที่ 2 : Oh sorry, but I'm not free on that day. หรือ 2. นร คนแรก : How about coming to our party on Saturday? นร คนที่ 2 : Sorry, but I have to go to another party.	แสดงสีหน้ายิ้ม และขบขัน	1. นร คนแรก : พุงังดีไปงานเลี้ยง บ้านสุดาคนนีน นร คนที่ 2 : เพอ เกตงไป ไมไ่โทรอกเพาะ สุดาไมไ่ชวนเกตง หรือ 2. นร คนแรก : ด้ตัว, รน.ล่ำรี้ ไปงานเลี้ยงที่น เก้นะ	สีหน้ายิ้ม สีหน้าเสียใจ	วัฒนธรรมที่แตกต่าง
		ในขณะที่สนทนากันใน ห้องเรียนที่มีการเรียน การสอน	1. นร : I'll go to Bangkok tomorrow. คุณ : So will I. หรือ 2. นร : I'm hungry now. คุณ : So am I.	สีหน้าธรรมดา สีหน้าธรรมดา สีหน้าแสดงอาการ งัว สีหน้าแสดงอาการ เห็นด้วย	นร คนที่ 2 : เพอ เกตงไป ไมไ่โทรอกนะเพาะ คิมไปประชุมแม่ 1. นร : พุงังดีจะไปกรุงเพทกับ คุณแม่ คุณ : เพอ คุณก็จะไปเหมือนกัน หรือ 2. นร : พุงังอ้วนแล้วจะอาจารบี คุณ : คุณก็คิดเหมือนกัน	สีหน้าธรรมดา สีหน้าประหลาดใจ สีหน้าแสดงอาการ สีหน้าแสดงอาการ สีหน้าแสดงอาการ เห็นด้วย	

หัวข้อ	โครงสร้างประโยค	สถานการณ์	ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย	ภาษาไทยที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาท่าทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
หรือ กับ คือ	สถานการณ์ที่ มีการเรียนการสอน ในห้องเรียน		หรือ 3. Mr : I'd like to have lunch in this room. ครู : But I wouldn't	สัปดาห์แรก สัปดาห์แรกและ สัปดาห์ที่	หรือ 3. Mr : อาจารย์คะหนูจะทานข้าว ในห้องนี้คะ ครู : อ้อ เรอทานเถอะครูไม่ทาน ในห้องนี้หรอก	สัปดาห์แรก สัปดาห์แรกและ สัปดาห์ที่	สัปดาห์แรกและ สัปดาห์ที่
			หรือ 4. Mr : I'm sleepy now. ครู : But I'm not.	สัปดาห์ที่สอง สัปดาห์ที่	หรือ 4. Mr : อาจารย์คะหนูง่วงนอนแล้วคะ ครู : เหรอ แต่ครูไม่ง่วงนี่	สัปดาห์ที่สอง สัปดาห์ที่	สัปดาห์ที่สอง และสัปดาห์ที่
			1. ครู : I'll go to Bangkok tomorrow. Mr : So will I.	สัปดาห์แรก สัปดาห์ที่	1. ครู : พรุ่งนี้ครูจะไปกรุงเทพฯ สักหน่อย Mr : เหรอคะ หนูก็จะไปเหมือนกัน คะ	สัปดาห์แรก สัปดาห์ที่	สัปดาห์แรกและ สัปดาห์ที่
			หรือ 2. ครู : I'm hungry now. Mr : So am I.	สัปดาห์แรก สัปดาห์ที่	หรือ 2. ครู : ครูหิวแล้วคะตอนนี้ เท่าไร ๆ หน่อยสิ Mr : โอเวลาสักนิดเดะนะคะ พวกหนูก็หิวแล้วคะ	สัปดาห์แรก สัปดาห์ที่	สัปดาห์แรก สัปดาห์ที่
			หรือ 3. ครู : I want to have lunch in this room. Mr : But I don't.	สัปดาห์แรก สัปดาห์ที่	3. ครู : ครูจะทานข้าวในห้องนี้ Mr : แต่ถ้าหนูคงไม่หรอกคะ	สัปดาห์แรก สัปดาห์ที่	สัปดาห์แรก สัปดาห์ที่
			หรือ 4. ครู : I'm sleepy now. Mr : But I'm not.	สัปดาห์แรก สัปดาห์ที่	หรือ 4. ครู : ครูง่วงนอนแล้วคะ Mr : แต่หนูยังไม่ง่วงเลยคะ	สัปดาห์แรก สัปดาห์ที่	สัปดาห์แรก สัปดาห์ที่
					อาจารย์ก็อยากได้อีกสักครู และคะ พวกหนูก็จะ เรียนแล้วคะ		

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาที่ฟัง	ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาที่ฟัง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
หัวข้อ	นร กับ นร	ขณะสนทนากันในห้อง อุปกรณ์ห้องเรียน	1. นร คนแรก : I'll go to Bangkok tomorrow. นร คนที่ 2 : So will I. หรือ	สัทนัวรรณดา	1. นร คนแรก : พู้งนี้เราจะไป กรุงเทพฯ ละ นร คนที่ 2 : เหรอ เหมือนกันเลย สัทนัวรรณดา หรือ	สัทนัวรรณดา	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
			2. นร คนแรก : I'm hungry now. นร คนที่ 2 : So am I. หรือ	สัทนัวรรณดา หรือ	2. นร คนแรก : ทานข้าวกับเเคะเรากินแล้ว นร คนที่ 2 : ชื้อ เรากินแล้วเหมือนกัน หรือ	สัทนัวรรณดา หรือ	
			3. นร คนแรก : I want to have lunch in this room. นร คนที่ 2 : But I don't. หรือ	สัทนัวรรณดา	3. นร คนแรก : เราจะทานข้าวในห้องนี้ละ นร คนที่ 2 : แต่เราไม่ทานในห้องนี้ หรือ	สัทนัวรรณดา	
			4. นร คนแรก : I'm sleepy now. นร คนที่ 2 : But I'm not.	สัทนัวรรณดา	4. นร คนแรก : เราง่วงนอนส่งเลย นร คนที่ 2 : อะไร ง่วงแล้วหรอ เรายังไม่ง่วงเลย	สัทนัวรรณดา	
				สัทนัวรรณดา		สัทนัวรรณดา	
				สัทนัวรรณดา		สัทนัวรรณดา	
				สัทนัวรรณดา		สัทนัวรรณดา	
				สัทนัวรรณดา		สัทนัวรรณดา	

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาที่ทาง	ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาที่ทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
Telling How You Feel, then Asking	ครู กับ นร	เมื่อครูให้ นร คนหนึ่งตอบคำถามแล้ว ครูถามความเห็นจากอีกคนหนึ่ง	1. ครู : I think he is right. How about all of you? นร : I think so. หรือ 2. ครู : I like his answer. What do you think? นร : I think it's good. 1. นร : I think his work is interesting, isn't it? ครู : Yes, it is. หรือ 2. นร : I'm afraid I don't like his work. What do you think? ครู : I think it's all right.	ศัพท์กริยา	1. ครู : ครูคิดว่าคำตอบนี้ใช้ไหม หรือพวกเธอว่าอย่างไร นร : ค่ะ หนูคิดว่าถูกแล้วค่ะ หรือ 2. ครู : คำตอบที่เขาตอบถูกต้องแล้วนะ พวกเธอทำไหม นร : ค่ะ 1. นร : ผมคิดว่าการของเขาไม่น่าสนใจนะครับ	ศัพท์กริยา	การบอกความรู้สึกของตนเองจะเป็นความรู้สึกด้าน ชอบ ไม่ชอบ เกือบ เป็นต้น แล้วถามความรู้สึกของผู้อื่น โดยไม่รู้แบบประโยค "How about you?" "What do you think?" ในภาษาอังกฤษ ส่วนในภาษาไทย จะใช้รูปประโยคที่ว่า "เธอจะใช้รูปประโยคที่ว่า "มี" หรือใช้รูปประโยคที่สมบูรณ์ในกรณีที่ใช้คำว่า "เธอ" อาจโลกกว่าหรือผู้ที่ไม่มีเคย เช่น "อาจารย์มีความเห็นว่าจะอย่างไรคะ" เป็นต้น
	นร กับ ครู	เมื่อ นร คนหนึ่งกล่าวถึงความรู้สึกของตนที่มีต่อผลงานของเพื่อน	ครู : Yes, it is. หรือ 2. นร : I'm afraid I don't like his work. What do you think? ครู : I think it's all right.	ศัพท์กริยา	1. นร : ผมคิดว่าการของเขาไม่น่าสนใจนะครับ ครู : ใช่ น่าสนใจทีเดียว หรือ 2. นร : ผลงานของเขาไม่ค่อยดีเลยนะครับหรืออาจารย์มีความเห็นว่าจะอย่างไรคะ	ศัพท์กริยา	การบอกความรู้สึกของตนเองจะเป็นความรู้สึกด้าน ชอบ ไม่ชอบ เกือบ เป็นต้น แล้วถามความรู้สึกของผู้อื่น โดยไม่รู้แบบประโยค "How about you?" "What do you think?" ในภาษาอังกฤษ ส่วนในภาษาไทย จะใช้รูปประโยคที่ว่า "เธอจะใช้รูปประโยคที่ว่า "มี" หรือใช้รูปประโยคที่สมบูรณ์ในกรณีที่ใช้คำว่า "เธอ" อาจโลกกว่าหรือผู้ที่ไม่มีเคย เช่น "อาจารย์มีความเห็นว่าจะอย่างไรคะ" เป็นต้น
	นร กับ นร	เมื่อฝ่ายแรกกล่าวถึงความรู้สึกที่มีต่องานชิ้นหนึ่งแล้วถามความเห็นจากเพื่อน	1. นร คนแรก : I like his work. It's interesting. How about you? นร คนที่ 2 : I like it, too	ศัพท์กริยา	1. นร คนแรก : งานของเขาที่น่าสนใจไหม สวัสดีค่ะ หรือว่า	ศัพท์กริยา	การบอกความรู้สึกของตนเองจะเป็นความรู้สึกด้าน ชอบ ไม่ชอบ เกือบ เป็นต้น แล้วถามความรู้สึกของผู้อื่น โดยไม่รู้แบบประโยค "How about you?" "What do you think?" ในภาษาอังกฤษ ส่วนในภาษาไทย จะใช้รูปประโยคที่ว่า "เธอจะใช้รูปประโยคที่ว่า "มี" หรือใช้รูปประโยคที่สมบูรณ์ในกรณีที่ใช้คำว่า "เธอ" อาจโลกกว่าหรือผู้ที่ไม่มีเคย เช่น "อาจารย์มีความเห็นว่าจะอย่างไรคะ" เป็นต้น
			นร คนที่ 2 : I like it, too	ศัพท์กริยา	นร คนที่ 2 : ใช่ ใช้ได้ครับจะพูดกับ	ศัพท์กริยา	การบอกความรู้สึกของตนเองจะเป็นความรู้สึกด้าน ชอบ ไม่ชอบ เกือบ เป็นต้น แล้วถามความรู้สึกของผู้อื่น โดยไม่รู้แบบประโยค "How about you?" "What do you think?" ในภาษาอังกฤษ ส่วนในภาษาไทย จะใช้รูปประโยคที่ว่า "เธอจะใช้รูปประโยคที่ว่า "มี" หรือใช้รูปประโยคที่สมบูรณ์ในกรณีที่ใช้คำว่า "เธอ" อาจโลกกว่าหรือผู้ที่ไม่มีเคย เช่น "อาจารย์มีความเห็นว่าจะอย่างไรคะ" เป็นต้น

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาอังกฤษที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาท่าทาง	ภาษาไทยที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาท่าทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
Polite Disagreement	ครู กับ นร	เมื่อ นร แสดงความ คิดเห็นแล้วครูแสดง ความไม่เห็นด้วย	หรือ 2. นร คนแรก : I don't like his work. It's boring. What do you think? นร คนที่ 2 : I think it's O.K. 1. นร : I think the girl in this story is the cleverest. ครู : I disagree. หรือ 2. นร : The boy must die at the end. ครู : I can't go along with that. 1. ครู : I think the boy is the cleverest. นร : But I don't think so. หรือ 2. ครู : And the girl must die at the end. นร : I'm sorry, I can't agree with you.	ส่ายศีรษะและ สยดสยอง แสดงสีหน้ายอ และพอใจ สีหน้าจริงจัง สีหน้าจริงจัง แสดงสีหน้าไม่ เห็นด้วย แสดงสีหน้าไม่ เห็นด้วย สีหน้าจริงจัง แสดงสีหน้าไม่ เห็นด้วย	หรือ 2. นร คนแรก : ฉันไม่ชอบงานของเขาเลยมันน่าเบื่อ นร คนที่ 2 : แต่ฉันว่ามันน่าสนใจ 1. นร : หนูคิดว่าเด็กผู้หญิงในเรื่องนี้ฉลาดที่สุดค่ะ ครู : แต่ครูว่าไม่ใช่ หรือ 2. นร : หนูคิดว่าเด็กชายบางคนจะดีกว่า ครู : แต่ครูคิดว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ 1. ครู : หนูคิดว่าเด็กชายฉลาดที่สุด นร : หรือคะ แต่หนูว่าไม่ใช่หรอคะ หรือ 2. ครู : เด็กผู้หญิงอาจจะต้องตายในตอนจบก็ได้ นร : หนูว่าไม่น่าจะใช่คะ	สีหน้าไม่ยอ สีหน้าไม่เห็นด้วย สีหน้าจริงจัง สีหน้าไม่เห็นด้วย สีหน้าไม่เห็นด้วย สีหน้าไม่เห็นด้วย สีหน้าไม่เห็นด้วย สีหน้าไม่เห็นด้วย	การแสดงความรู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างสุภาพในภาษาอังกฤษอาจจะใช้ประโยคที่มีความหมายตรง ๆ เช่น "I disagree." ได้ แต่ในภาษาไทยจะเลี่ยงไปใช้คำซึ่งมีความหมายไม่เห็นด้วย เช่น คำว่า "ไม่ใช่" - ในประโยค เช่น หนูคิดว่า "ฉันคิดว่าเด็กผู้หญิงเก่งที่สุดเลยในเรื่องนี้" "ซึ่งไม่เห็นด้วยจากคำว่า "ซึ่ง" ส่วนว่าไม่ใช่" เป็นต้น

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาที่ทาง	ภาษาที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาที่ทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน	
Asking and Answering Yes/No Questions	นร กับ นร	เมื่อ นร คนแรกแสดงความคิดเห็นแล้ว นร คนที่ 2 แสดงความไม่เห็นด้วย.	1. นร คนแรก : I think the girl is the heroine in this story. นร คนที่ 2 : I don't think so. แสดงความเห็นไม่เห็นด้วย. หรือ 2. นร คนแรก : At the end the girl must return home safely. นร คนที่ 2 : It's impossible. แสดงความเห็นไม่เห็นด้วย.	1. นร คนแรก : ฉันคิดว่าเด็กผู้หญิงคือเป็นสาวเอกของเรื่อง นร คนที่ 2 : แต่ฉันว่าไม่ใช่ หรือ 2. นร คนแรก : ตอนจบเด็กผู้หญิงต้องกลับบ้านได้ อย่างปลอดภัยด้วย นร คนที่ 3 : โอ๊ยเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด	1. นร คนแรก : ฉันไม่เห็นด้วย นร คนที่ 2 : ฉันไม่เห็นด้วย หรือ 2. นร คนแรก : ฉันไม่เห็นด้วย นร คนที่ 3 : ฉันไม่เห็นด้วย	1. นร คนแรก : ฉันไม่เห็นด้วย นร คนที่ 2 : ฉันไม่เห็นด้วย หรือ 2. นร คนแรก : ฉันไม่เห็นด้วย นร คนที่ 3 : ฉันไม่เห็นด้วย	การถามเพื่อตอบเพียงใช่หรือไม่ปฏิเสธในภาษาอังกฤษจะต่างไปจากภาษาไทยในเรื่องของการเรียงลำดับคำศัพท์ของเขา ถามว่าช่วยฉันด้วยประโยค เช่น "Are you lazy?" แต่ในภาษาไทยจะใช้คำที่มีความหมายของการถามว่ารักใคร่ชอบชัง เช่น "เรอะจะไปไหนเรื่องอะไร" เป็นต้น และการตอบในภาษาอังกฤษจะมีการรับด้วย Yes ถ้าเป็นการตอบกับ หรือ No. ถ้าเป็นการตอบปฏิเสธ ส่วนการตอบในภาษาไทย	
	ครู กับ นร	เมื่ออยู่ในห้องเรียน ขณะที่ครูเริ่มทำการเรียนการสอน	1. ครู : Are you ready for your lesson? นร : Yes, sir. หรือ 2. ครู : Do you want to study? นร : Yes, we do.	1. ครู : พร้อมที่จะเรียนหรือยังนักเรียน นร : พร้อมแล้วค่ะ หรือ 2. ครู : เรอะจะเรียนหนังสือไหมเรียน นร : เรียนค่ะ	1. ครู : พร้อมที่จะเรียนหรือยังนักเรียน นร : พร้อมแล้วค่ะ หรือ 2. ครู : เรอะจะเรียนหนังสือไหมเรียน นร : เรียนค่ะ	1. ครู : พร้อมที่จะเรียนหรือยังนักเรียน นร : พร้อมแล้วค่ะ หรือ 2. ครู : เรอะจะเรียนหนังสือไหมเรียน นร : เรียนค่ะ	การถามเพื่อตอบเพียงใช่หรือไม่ปฏิเสธในภาษาอังกฤษจะต่างไปจากภาษาไทยในเรื่องของการเรียงลำดับคำศัพท์ของเขา ถามว่าช่วยฉันด้วยประโยค เช่น "Are you lazy?" แต่ในภาษาไทยจะใช้คำที่มีความหมายของการถามว่ารักใคร่ชอบชัง เช่น "เรอะจะไปไหนเรื่องอะไร" เป็นต้น และการตอบในภาษาอังกฤษจะมีการรับด้วย Yes ถ้าเป็นการตอบกับ หรือ No. ถ้าเป็นการตอบปฏิเสธ ส่วนการตอบในภาษาไทย	
	นร กับ ครู	เมื่อ นร ถามผลการสอบกับครู	1. นร : Do I pass the examination? ครู : Yes, you do. หรือ 2. นร : Did I get more marks than John? ครู : No, you didn't.	1. นร : อาจารย์คะหนูสอบได้หรือเปล่าคะ ครู : ได้ละ หรือ 2. นร : อาจารย์คะหนูได้คะแนนมากกว่า John หรือเปล่าคะ ครู : ไม่หรอก ไม่พอกันมากกว่าเธอ อ๋อ	1. นร : อาจารย์คะ ครู : ใช่ หรือ 2. นร : อาจารย์คะ ครู : ไม่พอกันมากกว่าเธอ อ๋อ	1. นร : อาจารย์คะ ครู : ใช่ หรือ 2. นร : อาจารย์คะ ครู : ไม่พอกันมากกว่าเธอ อ๋อ	1. นร : อาจารย์คะ ครู : ใช่ หรือ 2. นร : อาจารย์คะ ครู : ไม่พอกันมากกว่าเธอ อ๋อ	การถามเพื่อตอบเพียงใช่หรือไม่ปฏิเสธในภาษาอังกฤษจะต่างไปจากภาษาไทยในเรื่องของการเรียงลำดับคำศัพท์ของเขา ถามว่าช่วยฉันด้วยประโยค เช่น "Are you lazy?" แต่ในภาษาไทยจะใช้คำที่มีความหมายของการถามว่ารักใคร่ชอบชัง เช่น "เรอะจะไปไหนเรื่องอะไร" เป็นต้น และการตอบในภาษาอังกฤษจะมีการรับด้วย Yes ถ้าเป็นการตอบกับ หรือ No. ถ้าเป็นการตอบปฏิเสธ ส่วนการตอบในภาษาไทย

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาที่พูด	ภาษาที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาที่ทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
Asking and Giving Locations	นร กับ นร	ในการสนทนาเกี่ยวกับผลการสอบ	1. นร คนแรก : Do you pass your examination? นร คนที่ 2 : Yes, I do. หรือ 2. นร คนแรก : Did you get more marks than John? นร คนที่ 2 : No, I didn't.	สภานายก นายกเห็น สภานายกใจ สภานายกรู้ยาก เห็น สภานายกใจ	1. นร คนแรก : เป็นไปบ้าง สอบได้ไหม นร คนที่ 2 : ได้ หรือ 2. นร คนแรก : ตัวใดคะแนนมากกว่าในรีหรือเปล่า นร คนที่ 2 : ไม่ทราบ	สภานายก สภานายก สภานายก สภานายก	อาจจะตอบโดยไม่มีคำรับก็ได้ เช่น ก ตาม ข ว่า "จะไปสอบเรื่องอื่นไหม" ข อาจจะตอบว่า "ไปสิ" ถ้าตอบกับ หรือ "ไม่ไปหรอก" เมื่อตอบไปแล้ว เป็นต้น
	ครู กับ นร	ขณะที่จะเริ่มเรียน	1. ครู : Where's the chalk? นร : It's in the drawer. หรือ 2. ครู : Tell me where the chalk is. นร : It's under your book.	สภานายก สภานายก สภานายก สภานายก	1. ครู : ชอล์กอยู่ไหนคนละจะ นร : อยู่ไหน หรือ 2. ครู : ไหนชอล์กจะ นร : อยู่ใต้หนังสือของอาจารย์ค่ะ	สภานายก สภานายก สภานายก สภานายก	การถามเกี่ยวกับสถานที่ นอกจากจะแตกต่างกันที่การเรียงลำดับคำในประโยคแล้ว ยังต่างกันที่รูปประโยคมีความสุภาพและใช้อย่างเป็นทางการ ในภาษาอังกฤษจะมีวลีที่มีความหมายขอรับว่าสิ
	นร กับ ครู	เมื่อ นร จะขอเบิกชอล์กกับครูและถามถึงที่ไว้อชอล์ก	1. นร : Would you mind telling me where the chalk is? ครู : It's over there.	สภานายก สภานายก สภานายก สภานายก	1. นร : อาจารย์จะกรุณาช่วย ไม่เจอะ ไม่ทราบว่าอยู่ที่ไหน หรือ ครู : อยู่บนโต๊ะใกล้กระดานดำ นั่นแหละ	สภานายก สภานายก สภานายก สภานายก	ที่ถาม เช่น Would you mind...?, Do you mind...? และอื่น ๆ ซึ่งจะมีความสุภาพมากกว่าการถามโดยตรงว่า Where is...? ส่วนใน

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	ครูผู้สอน	สถานการณ์	ภาษาไทยที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาท่าทาง	ภาษาไทยที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาท่าทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
Asking and Answering "When" Questions	ครู กับ นร	เมื่ออยู่ในห้องเรียน ขณะมีการเรียนการสอน	หรือ 2. นร : Would you tell me where the chalk is? ครู : It's right there.	แสดงสีหน้าสงสัย และขอร้องให้ออก สีหน้าธรรมดา หรือกับที่ขบถอก	หรือ 2. นร : อาจารย์คะพญามาเรียนถามว่า ชอล์กอยู่ที่ไหนคะ ครู : อยู่ตรงโน้นจ๊ะ	สีหน้าสงสัย สีหน้าธรรมดา หรือกับที่ขบถอก สีหน้าสงสัย	ภาษาไทยในการแสดงความสุภาพไปประโยคที่ใช้ควรจะ เป็นคำถามขึ้นประโยคเป็น ศาสนาขอแฉ่งไปอีก เช่น พญไม่ทราบว่า ... และโดย การใช้คำแสดงสถานการณ์ แสดงความสุภาพ เช่น พญ จะมาเรียนถามอาจารย์ว่า สักการะบ้านของพญอยู่ที่ไหนคะ - เป็นต้น
			1. นร คนแรก : Where's the chalk? นร คนที่ 2 : In the drawer. หรือ 2. นร คนแรก : Can you tell me where the chalk is?	สีหน้าธรรมดา	1. นร คนแรก : ชอล์กอยู่ไหนนะ นร คนที่ 2 : อยู่โน้ะ หรือ 2. นร คนแรก : โนละชอล์ก	สีหน้าธรรมดา สีหน้าสงสัย	
			นร คนที่ 2 : Sorry, I don't know.	สีหน้าธรรมดา	นร คนที่ 2 : ไม่รู้สิ	สีหน้าธรรมดา	
			1. ครู : When will you finish it ? นร : In five minutes, sir. หรือ 2. ครู : Tell me when you will finish it. นร : In a few minutes sir.	สีหน้าสงสัย สีหน้าขอร้อง อ่อนวอน แสดงสีหน้าขี้อาย	1. ครู : เมื่อไหร่จะถึงจะส่งหนังสือ นร : ชอล์ก 5 นาทีคะอาจารย์ หรือ 2. ครู : จะส่งหนังสือให้เสร็จ นร : อีกสักครู่นะอาจารย์	สีหน้าขอร้อง สีหน้าสงสัย สีหน้าขอร้อง	การถามเกี่ยวกับเวลาที่ใช้จน จะมีความแตกต่างกับการเรียน สาคัญคำในประโยคคำถาม และ นอกจากนี้การตอบในภาษา อังกฤษอาจจะมีความหมายที่ต่าง คำนวณเวลาบางตัว เช่น "In a five minutes" เป็นต้น แต่ในภาษาไทยจะ ไม่ใช้คำพูดแบบนี้ส่วนอก เวลา

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	โดยผู้จัดทำ	สถานการณ์	ภาษาถิ่นที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาถิ่น	ภาษาถิ่นที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาถิ่น	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
Asking Interview Questions	นร กับ ครู	เมื่อครูให้ นร อื่น หนังสือแล้ว นร ต้องการทราบว่า จะส่งคืนเมื่อไร	1. นร : Would you mind telling me when you want it back? ครู : I need it next week. หรือ 2. นร : When do I have to return the book back to you? ครู : Tomorrow , I'm afraid.	สัทนาล่งสับ สัทนารธรรมดา	1. นร : อาจารย์คะ พยายามทราบว่า หนังสือคืนอาจารย์เมื่อไหร่คะ ครู : ส่งคืนครูภายในอาทิตย์หน้าก็แล้วกันนะ หรือ 2. นร : อาจารย์คะ ไม่ทราบว่า หนังสือคืนอาจารย์เมื่อไหร่คะ ครู : พุธนี่แหละ	สัทนาล่งสับ สัทนารธรรมดา	
			1. นร คนแรก : When do you want it? นร คนที่ 2 : Next week. หรือ 2. นร คนแรก : How long can I keep it? นร คนที่ 2 : Two days.	สัทนาล่งสับ สัทนารธรรมดา สัทนาล่งสับ	1. นร คนแรก : แล้ววันจะคืนให้เร็วเมื่อไหร่ นร คนที่ 2 : อาทิตย์หน้า หรือ 2. นร คนแรก : รอต้องการเอาคืนไปเมื่อไหร่	สัทนาล่งสับ สัทนารธรรมดา สัทนาล่งสับ	
			1. ครู : What's your father's occupation? นร : He's a farmer หรือ 2. ครู : How many brothers do you have ? นร : I have two.	สัทนาล่งสับ สัทนารธรรมดา สัทนาล่งสับ	นร : พี่นาคะ หรือ 2. ครู : รอได้กี่เดือน	สัทนารธรรมดา สัทนาล่งสับ	การถามเพื่อทราบและเปิดของบุคคลอื่นในภาษาอังกฤษ จะมีกรรคำที่ตัวอักษรไม่สมบูรณ์ นั่นคือบางตัวอักษรที่เราใช้ถามโดยตรงกับตัวที่เราต้องการทราบละเอียดกว่าจะส่งไปถามจากผู้อื่น
			การสนทนาในห้องเรียนขณะที่มีการเรียนการสอน	สัทนารธรรมดา	สัทนารธรรมดา	สัทนารธรรมดา	
	ครู กับ นร						

(C) 2019

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาอังกฤษที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาที่ทาง	ภาษาที่สอน	หมายเหตุ
หัวข้อ	นร กับ ครู	การสนทนาในห้องเรียนขณะที่มีการเรียนการสอน	1. นร : Do you mind telling me where you live? ครู : No, of course not. I live near the school. หรือ 2. นร : Would you mind telling me whom you live with? ครู : No, of course not. I live with my parents	สัทนัยอักษร ออกเสียง สัทนัยวรรณคดี	สัทนัยอักษร ออกเสียง สัทนัยวรรณคดี	หัวข้อที่ถูกต้องที่ได้บอก ในเรื่องของ อาบ อาชีพ รายได้ เป็นต้น ส่วนในภาษาไทยไม่ต้องละส่วนใด
	นร กับ นร	การสนทนาในห้องเรียนหลังจากได้พบกันครั้งแรก	1. นร คนแรก : How old are you? นร คนที่ 2 : I'm 16. หรือ 2. นร คนแรก : How do you come to school? นร คนที่ 2 : By bus.	สัทนัยอักษร ออกเสียง สัทนัยวรรณคดี	สัทนัยอักษร ออกเสียง สัทนัยวรรณคดี	หัวข้อที่ถูกต้องที่ได้บอก ในเรื่องของ อาบ อาชีพ รายได้ เป็นต้น ว่าเป็นต้น
Pausing and Answering Interview Questions	ครู กับ นร	ขณะที่สนทนากันในห้องเรียนและกำลังมีการเรียนการสอน	1. นร : Excuse me, is this answer correct? ครู : Well, it's quite correct. หรือ 2. นร : Miss, would you mind explaining it again? ครู : Um... Well, I'll write it down on the blackboard.	สัทนัยอักษร ออกเสียง สัทนัยวรรณคดี	สัทนัยอักษร ออกเสียง สัทนัยวรรณคดี	การพูดที่ถูกต้องในการสนทนา ในภาษาอังกฤษที่ถูกต้องที่เข้าใจ มากกว่าในภาษาไทย และสิ่งที่บ่งชี้ว่าจะมีความหมายได้เพียง ๒ ในภาษาไทย เช่น คำว่า Mr = เอ๋, Um = อืม เป็นต้น แต่มีบางคำที่มีความหมายคล้ายๆ กันแต่ไม่ใช่ว่าเป็นการพูดที่ถูกต้องตามความเป็นจริง เช่น You know เป็นต้น

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาไทยที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาที่ทาง	ภาษาไทยที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาที่ทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
ฟัวอู	นร กับ นร	ในขณะที่มีการเรียนการสอน	1. นร : Why do you come so late? นร : I'm sorry. You know it's because of the traffic jam. หรือ 2. นร : Where's your homework? นร : Er... I'm sorry. I haven't done it.	สัทนัยฮัง สัทนัยฮังและเสียว	1. นร ทำไม่เรอถึงมาโรงเรียนสาย นร เอ้อ... รถติดๆ หรือ 2. นร แล้วไหนสมุดการบ้านของเรอ นร เอ้อ... หนูยังไม่ได้อ่าน	สัทนัยฮัง สัทนัยฮังและเกรงกลัว	
	นร กับ นร	สนทนากันเมื่ออยู่นอกห้องเรียน	1. นร คนแรก : Will you go to the movie with me? นร คนที่ 2 : Oh, I'm sorry. But er... I have a date. หรือ 2. นร คนแรก : Shall we go to the movie? นร คนที่ 2 : I'm sorry. But... I have to help my mother at home.	สัทนัยฮัง สัทนัยฮัง	1. นร คนแรก ฝรั่งนี่เรอจะไปดูหนังกับฉันด้วย นร คนที่ 2 ฝรั่งนี่เธอ เอ้อ... ขอโทษนะฉันไปไม่ได้หรอกเพราะติด หรือ 2. นร คนแรก ฝรั่งนี่ไปดูหนังกันด้วย นร คนที่ 2 เราคงไปไม่ได้หรอก เอ้อ... เราต้องทำงานบ้าน	สัทนัยฮัง สัทนัยฮัง	

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	โครงสร้างประโยค	สถานการณ์	ภาษาต้นที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาท่าทาง	ภาษาต้นที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาท่าทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
Obligations	ครู กับ นร	ขณะที่มีการเรียนการสอน	1. ครู : I think you must finish it in five minutes. นร : Oh, I can't. หรือ	สัทนัยเชิงเสียง คำกลอนไม่ดัง	1. ครู : ครูคิดว่าภายใน 5 นาที เรื่อยๆเสร็จเรียบร้อย แล้วนะ นร : จังหรือคะอาจารย์ หรือ	สัทนัยเชิงเสียง คำกลอนไม่ดัง	การแสดงความเห็นที่เห็น ภาษาซึ่งถูกจะใช้คำที่มีความหมายว่า "ต้อง" หรือ "เป็นสิ่งจำเป็น..." เช่น have to, must และ It's necessary... เป็นต้น ในประโยค และการที่จะแสดงว่าประโยคนี้มีความหมายของหน้าที่นั้นแตกต่างกันกับการเองที่กล่าวกันว่า เช่น I'm afraid ..., I think... ส่วนในภาษาไทยคำที่มีความหมายของหน้าที่คือ "ต้อง" และการที่จะแสดงว่าประโยคนี้ถูกจะใช้ส่วของภาษาภาพ เช่น "คะ" "ค่ะ" ในประโยค เป็นต้น
			2. ครู : It's necessary for you to finish it in five minutes. นร : Oh, no.	สัทนัยเชิงเสียง คำกลอนไม่ดัง	2. ครู : เหลือเวลาอีก 5 นาทีที่เรายังจะต้องส่งแล้วนะ นร : เหรอคะ	สัทนัยเชิงเสียง คำกลอนไม่ดัง	มีความหมายของหน้าที่ที่นั้นแตกต่างกันกับการเองที่กล่าวกันว่า เช่น I'm afraid ..., I think... ส่วนในภาษาไทยคำที่มีความหมายของหน้าที่คือ "ต้อง" และการที่จะแสดงว่าประโยคนี้ถูกจะใช้ส่วของภาษาภาพ เช่น "คะ" "ค่ะ" ในประโยค เป็นต้น
			1. นร : I'm afraid you will have to give us a reward. ครู : Oh, with pleasure. หรือ	สัทนัยเชิงเสียง คำกลอนไม่ดัง	1. นร : พยายามอย่าลืมที่จะ ต้องให้รางวัลหรือตามสัญญาแล้วละคะ ครู :แน่นอนครูไม่ได้สัญญาหรอก หรือ	สัทนัยเชิงเสียง คำกลอนไม่ดัง	มีความหมายของหน้าที่ที่นั้นแตกต่างกันกับการเองที่กล่าวกันว่า เช่น I'm afraid ..., I think... ส่วนในภาษาไทยคำที่มีความหมายของหน้าที่คือ "ต้อง" และการที่จะแสดงว่าประโยคนี้ถูกจะใช้ส่วของภาษาภาพ เช่น "คะ" "ค่ะ" ในประโยค เป็นต้น
	ครู กับ นร	ขณะที่มีการเรียนการสอน	2. นร : I think you will have to give us a reward. ครู : I will.	สัทนัยเชิงเสียง คำกลอนไม่ดัง	2. นร : อาจารย์คะ, อาจารย์ต้องให้รางวัลหรือตามสัญญาจะคะ ครู :แน่นอน	สัทนัยเชิงเสียง คำกลอนไม่ดัง	มีความหมายของหน้าที่ที่นั้นแตกต่างกันกับการเองที่กล่าวกันว่า เช่น I'm afraid ..., I think... ส่วนในภาษาไทยคำที่มีความหมายของหน้าที่คือ "ต้อง" และการที่จะแสดงว่าประโยคนี้ถูกจะใช้ส่วของภาษาภาพ เช่น "คะ" "ค่ะ" ในประโยค เป็นต้น
			1. นร ครูแรก : You must pay me back in Time. นร ครู 2 : Sure.	สัทนัยเชิงเสียง คำกลอนไม่ดัง	1. นร ครูแรก : เรากำลังใช้เงินตามกำหนดนะ นร ครู 2 : ยินยอม	สัทนัยเชิงเสียง คำกลอนไม่ดัง	มีความหมายของหน้าที่ที่นั้นแตกต่างกันกับการเองที่กล่าวกันว่า เช่น I'm afraid ..., I think... ส่วนในภาษาไทยคำที่มีความหมายของหน้าที่คือ "ต้อง" และการที่จะแสดงว่าประโยคนี้ถูกจะใช้ส่วของภาษาภาพ เช่น "คะ" "ค่ะ" ในประโยค เป็นต้น
				สัทนัยเชิงเสียง คำกลอนไม่ดัง		สัทนัยเชิงเสียง คำกลอนไม่ดัง	

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	โครงสร้างประโยค	สถานการณ์	ภาษาต้นทาง	ภาษาปลายทาง	หมายเหตุ
หัวข้อ			ภาษาต้นทาง	ภาษาปลายทาง	หมายเหตุ
			หรือ	หรือ	
			2. Mr. Green : You should pay me back is time. Mr. Smith : Certainly.	สตีฟ : คุณควรชดเชยฉัน ตามกำหนดเวลา หรือ สตีฟ : แน่นอน	การแสดงความหมายของ การชดเชยค่าขาดเรียน ซึ่งถูกปรับลงมากกว่า ในภาษาไทย เช่น would rather + V ₁ , (would) like + {Noun + more than + {Noun {Pronoun {V-ing } prefer + {V-ing } + to + {V-ing } {Noun } {Pronoun } {Pronoun }
			หรือ	หรือ	
Preferences	Mr. Smith	สถานการณ์เปรียบเทียบ	ภาษาต้นทาง	ภาษาปลายทาง	หมายเหตุ
			หรือ	หรือ	
			1. Mr. Green : I prefer diligent students to lazy ones. Mr. Smith : What about me? Am I diligent or lazy?	สตีฟ : ฉันชอบนักเรียนขยันหรือ สตีฟ : เกี่ยวกับคุณ หรือ สตีฟ : คุณชอบนักเรียนขยันกว่า หรือ สตีฟ : นักเรียนขยันดีกว่าหรือไม่	การแสดงความหมายของ การชดเชยค่าขาดเรียน ซึ่งถูกปรับลงมากกว่า ในภาษาไทย เช่น would rather + V ₁ , (would) like + {Noun + more than + {Noun {Pronoun {V-ing } prefer + {V-ing } + to + {V-ing } {Noun } {Pronoun } {Pronoun }
			หรือ	หรือ	
Preferences	Mr. Smith	สถานการณ์เปรียบเทียบ	ภาษาต้นทาง	ภาษาปลายทาง	หมายเหตุ
			หรือ	หรือ	
			1. Mr. Green : I would like to study English more than history. Mr. Smith : Then you must study hard.	สตีฟ : ฉันอยากเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า สตีฟ : แล้วคุณต้องเรียน หรือ สตีฟ : คุณชอบเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า หรือ สตีฟ : แล้วคุณต้องเรียน หรือ สตีฟ : คุณชอบเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า หรือ สตีฟ : แล้วคุณต้องเรียน	การแสดงความหมายของ การชดเชยค่าขาดเรียน ซึ่งถูกปรับลงมากกว่า ในภาษาไทย เช่น would rather + V ₁ , (would) like + {Noun + more than + {Noun {Pronoun {V-ing } prefer + {V-ing } + to + {V-ing } {Noun } {Pronoun } {Pronoun }
			หรือ	หรือ	

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	โครงสร้างประโยค	สถานการณ์	ภาษาถิ่นที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาถิ่นทาง	ภาษาถิ่นที่ใช้ในประเทศไทย	ภาษาถิ่นทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
Making Guesses	ครู กับ นร ขณะสัมภาษณ์เมื่อ อยู่บนท้องฟ้า		หรือ 2. นร : I prefer studying English to history. ครู : Then you must practice more.	สัทนักรังสีง สัทนักรังสีง	2. นร : พยายามเรียนภาษาอังกฤษมาก กว่านะ ครู : ถ้าป็นเรียนแล้วควรฝึกภาษา อังกฤษให้เยอะต่าง ๆ ทุกทีนะ ใหม่มากขึ้นนะ	สัทนักรังสีง สัทนักรังสีง	
			1. นร ครูแรก : I prefer Jim to John. นร ครูที่ 2 : So do I. หรือ 2. นร ครูแรก : I like Jim more than John. ชอบ นร ครูที่ 2 : But I like John more than Jim.	สัทนักรังสีง ชอบ สัทนักรังสีง เห็นด้วย สัทนักรังสีง ชอบ สัทนักรังสีง เห็นด้วย	1. นร ครูแรก : ฉันชอบสัทนักรังสีง มากกว่า นร ครูที่ 2 : ฉันก็เหมือนกัน หรือ 2. นร ครูแรก : ฉันชอบสัทนักรังสีง มากกว่า	สัทนักรังสีง ชอบ สัทนักรังสีง เห็นด้วย สัทนักรังสีง	
			1. ครู : John is very diligend He must be the first in the class. นร : I guess so. หรือ 2. ครู : Because John is working hard, he would come first in class. นร : I believe so.	สัทนักรังสีง สัทนักรังสีง สัทนักรังสีง เห็นด้วย สัทนักรังสีง สัทนักรังสีง สัทนักรังสีง เห็นด้วย	1. ครู : คงชอบมากในเทอมนี้ ครูคิดว่าเขาจะสอบได้ ที่นั่นนะ นร : ครูคิดว่าเขาจะได้ที่หนึ่ง เหมือนกันนะ หรือ 2. ครู : คงตั้งใจเรียนมากใน เทอมนี้ ไม่นับเขาจะได้ ที่หนึ่งก็ได้ นร : คง พยายามมากขึ้น เหมือนกัน	สัทนักรังสีง สัทนักรังสีง สัทนักรังสีง เห็นด้วย สัทนักรังสีง สัทนักรังสีง สัทนักรังสีง เห็นด้วย	การคาดคะเนในภาษาอังกฤษ จะใช้กริยาสภาวการณ์ เช่น must, may, might, ought to, และ should ในประโยค และการที่จะ แสดงว่าประโยคมีความ หมายคาดคะเนนั้นส่วนมากจะ ใช้คำว่า เป็นที่ การจะคาด จะคาดเดานี้ๆ คือ I think... หรือ I'm satisfied... ส่วนในภาษาไทย ศัพท์แสดงการคาดเดาจะมี

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	โดยผู้ควบคุม	สถานการณ์	ภาษาไทยที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาท่าทาง	ภาษาไทยที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาท่าทาง	ข้อควรระวังและคำเตือน
นร กับ ครู	ขณะมีการเรียนการสอนในห้องเรียน		1. นร : Miss, I think she may not come. ครู : I think so. หรือ 2. นร : Teacher, I'm afraid she may be late. ครู : I'm afraid so.	สีหน้าแสดงความคาดหวัง คาดคะเน สีหน้าแสดงการเห็นด้วย	1. นร : อาจารย์คะ คิดว่าเขาจะมาไหมคะ ครู : เห็นนะสิคะ ครูก็กำลังคิดอยู่เหมือนกัน หรือ 2. นร : อาจารย์คะ คิดว่าเขาจะมาไหมคะ จะมาถึงอีกไหมคะ ครู : อ้อ ครูก็คิดอยู่เหมือนกัน	สีหน้าแสดงความคาดหวัง คาดคะเน สีหน้าแสดงการเห็นด้วย	ข้อควรระวัง : การใช้คำว่า "คงจะ" จะใช้คำว่า "คง" "คงจะ" ส่วนประกอบที่คำกริยาในประโยค และการที่จะแสดงว่าประโยคนี้ถูกพูดจากใคร
			1. นร : ครูครับ : Her purse is still on the table. She ought to be here, somewhere. นร คนที่ 2 : Right. She should be around here. หรือ 2. นร : ครูครับ : She should be here, somewhere because her purse is still on the table. นร คนที่ 2 : Hmm, humm.	สีหน้าแสดงความคาดหวัง คาดคะเน สีหน้าแสดงการเห็นด้วย สีหน้าแสดงความคาดหวัง คาดคะเน สีหน้าแสดงการเห็นด้วยและพยักพินัย	1. นร : ครูครับ : เธอ กำลังคิดอยู่ไหม หรือ 2. นร : ครูครับ : อาจารย์คงยังไม่ลืมบ้านหรือเปล่า เป่าขลุ่ย นร คนที่ 2 : อ้อ เห็นสิ	สีหน้าแสดงความคาดหวัง คาดคะเน สีหน้าแสดงการเห็นด้วยและพยักพินัย สีหน้าแสดงความคาดหวัง นร คนที่ 2 : อ้อ เห็นสิ	ข้อควรระวัง : การใช้คำว่า "คงจะ" จะใช้คำว่า "คง" "คงจะ" ส่วนประกอบที่คำกริยาในประโยค และการที่จะแสดงว่าประโยคนี้ถูกพูดจากใคร

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาอังกฤษ	ภาษาท่าทาง	ภาษาด้อยกว่าที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาท่าทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
Comparing	ครู กับ นร	ครูเปรียบเทียบกับ ความขยันของนักเรียน	1. ครู : John is the most diligent student in the class. นร : I think he must be the first. หรือ 2. ครู : John is more diligent than Jim. นร : John must get more marks than Jim, I think 1. นร : Is my work better than Jim's? ครู : Yes, it is. หรือ 2. นร : Is Jim's work the best in the class? ครู : No, it's not.	สัทนักรรรมตา	1. ครู : แดงเป็นเด็กที่ขยันที่สุดในห้อง นร : ถ้าขยันเรียนเขาจะสอบได้ ก็ขยันเข้าเรียนในคณะ หรือ 2. ครู แดงขยันกว่าคนอื่นในคณะ นร : ขู่ว่าเขาจะสอบได้คะแนนมากกว่าคนอื่นคะ	สัทนักรรรมตา	การเปรียบเทียบทั้งในภาษา อังกฤษและภาษาไทยมี 3 ชั้น คือ การเปรียบเทียบเท่ากัน ดีกว่า และขึ้นสูงสุด แต่ต่าง กับที่ในภาษาอังกฤษวางศ ที่มีความหมายเปรียบเทียบ ซึ่ง จะมีอยู่ 2 กรณีคือ 1. เปลี่ยนคำที่จะเปรียบเทียบ เกี่ยวกับการศึกษา เช่น -er... than, -est ซึ่งมีความหมาย การเปรียบเทียบกันและกันสูงสุด ควรใส่คำที่คำที่จะเปรียบเทียบ เช่น "He is cleverer than me" 2. วางคำที่มีความหมาย เปรียบเทียบ เช่น more, the most, better, the best และอื่น ๆ คำที่คำที่จะเปรียบเทียบ เช่น "She is more beautiful than me" ส่วนในภาษาไทยจะไม่มีการ เปลี่ยนแปลงคำที่คำที่จะเปรียบเทียบ แต่จะนำคำที่มีความหมาย เปรียบเทียบวางไว้ต่อจากคำ ที่จะเปรียบเทียบ เช่น "เฉลียว กว่าคำ" เป็นต้น
			1. นร คนแรก : John got five marks more than me. นร คนที่ 2 : Oh, it's impossible.	สัทนักรรรมตา	1. นร คนแรก : แดงได้คะแนนมากกว่า 5 คะแนนนะ นร คนที่ 2 : อ้อ ค่ะ เหนื่อย	สัทนักรรรมตา	

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาต้นฉบับที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาท่าทาง	ภาษาต้นฉบับที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาท่าทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
Telling a Story	ครู กับ นร	ครูได้ฟังเรื่องราวความผิดของนักเรียนแล้วถามนักเรียนว่าจริงหรือไม่	หรือ 2. นร คนแรก : I'm taller than you. นร คนที่ 2 : Are you? 1. ครู : Somebody told me that you played ping-pong in class. Is that true? นร : No, it's not.	สัทนักรรรมดา สัทนักรรรมดา ไม่ทำเชื้อ สัทนักรรรมดา	หรือ 2. นร คนแรก : ฉันสูงกว่าเธออีกนะ นร คนที่ 2 : ชี้ ชี้ จริงนะ 1. ครู : มีคนบอกครูว่าพวกเธอเล่นปิงปองกับในห้องใช้มั้ย นร : ไม่จริงหรอกค่ะอาจารย์	สัทนักรรรมดา สัทนักรรรมดา ไม่ทำเชื้อ สัทนักรรรมดา	ในการเล่าเรื่องทั้งในภาษาอังกฤษและในภาษาไทยจะใช้คำที่มีความหมายของการบอก, เล่า, พูด นำหน้าประโยคที่เป็นเรื่องที่เล่า เช่น "อาจารย์คะ แดงบอกว่าเขาไม่สบายค่ะ" หรือจะเล่าเรื่องโดยไม่มีคำนี้ ความหมายของการบอก, เล่า, พูด นำหน้าข้อความที่เป็นเรื่องราวก็ได้ แต่ถ้าใช้ประโยคของการบอกเล่า เช่น "อาจารย์คะ แดง ไม่สบายค่ะ" เป็นต้น
			หรือ 2. ครู : I knew that you played ping-pong in class. Is that right? นร : I'm sorry. 1. นร : Tim said he was sick. ครู : Really? หรือ 2. นร : Miss, Tim was sick ครู : Oh, I'm sorry to hear that	สัทนักรรรมดา สัทนักรรรมดา ไม่ทำเชื้อ สัทนักรรรมดา	หรือ 2. ครู : ครูทราบแล้วพวกเธอเล่นปิงปองในห้องจริงหรือเปล่า นร : เอ้อ... จริงค่ะ 1. นร : อาจารย์คะ แดงบอกว่าเขาไม่สบายค่ะ ครู : เหมอ แล้วเขาทานยาหรือป่ะคะ หรือ 2. นร : อาจารย์คะ แดง ไม่สบายค่ะ ครู : เหมอ เป็นอะไรมากหรือเปล่า	สัทนักรรรมดา สัทนักรรรมดา ไม่ทำเชื้อ สัทนักรรรมดา	

ตาราง (ต่อ)

หัวข้อ	ใครพูดกับใคร	สถานการณ์	ภาษาต้นฉบับที่ใช้ในภาษาอังกฤษ	ภาษาที่ทาง	ภาษาต้นฉบับที่ใช้ในภาษาไทย	ภาษาที่ทาง	วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
หัวข้อ	นร กับ ครู	ขณะมีการเรียนการสอนในห้องเรียน	1. นร : You told me to do my homework but I haven't finished it ครู : Why? นร : 2. นร : You said you would punish us if we didn't finish our homework. ครู : That's right.	สัทนัยสัมพันธ์	1. นร : อาจารย์สั่งให้ทำการบ้านมาแล้วแต่ยังไม่เสร็จค่ะ ครู : ทำไมล่ะ หรือ 2. นร : อาจารย์บอกว่าจะทำโทษค่ะถ้าพวกเขาทำการบ้านไม่เสร็จ	สัทนัยสัมพันธ์ สัทนัยธรรมดา สัทนัยธรรมดา	เปลี่ยนรูปคำกริยา เพื่อแสดงการเป็นอดีตกาล แต่จะใช้คำช่วยกริยา "แล้ว" มาช่วยเพื่อแสดงความเป็นอดีต เช่น "พูดกันแล้วค่ะ" เป็นต้น
	นร กับ นร	ขณะสนทนากันในห้องนั่งพักผ่อน	1. นร คนแรก : Did you go to visit your uncle during the vacation? นร คนที่ 2 : No, I didn't หรือ 2. นร คนแรก : You didn't go to visit your uncle, did you? นร คนที่ 2 : Yes, I did.	สัทนัยธรรมดา สัทนัยยาก สัทนัยยากเห็น	1. นร คนแรก : เราได้ไปเยี่ยมลุงในระหว่างปิดเทอมหรือเปล่า นร คนที่ 2 : เปล่าไม่ได้ไปหรอก หรือ 2. นร คนแรก : เราไม่ได้ไปเยี่ยมลุงหรือหรือ	สัทนัยธรรมดา สัทนัยธรรมดา สัทนัยธรรมดา	
				สัทนัยธรรมดา	นร คนที่ 2 : ไปสิ ได้สิขาน้ำตกลูกส่งเลย	อื่น	

[illegible]

ในการสรุปความแตกต่างด้านวัฒนธรรมในการใช้ภาษา ระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย จะเห็นว่า หัวข้อการพูดโทรศัพท์ (Telephone Polite Talk) ไม่สามารถจะนำมาสรุปในตารางนี้ได้ เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ที่ไม่อาจเกิดขึ้นได้ในสถานการณ์จริงในห้องเรียน เว้นเสียแต่ว่าจะกำหนด บทบาทลุ่มๆ ซึ่งเป็นเรื่องของการสอนไป

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ควรศึกษาแบบเรียนที่ใช้ในโรงเรียนทั้งในระดับมัธยมต้นและระดับมัธยมปลายว่ามีการฝึก (Function) ที่ใช้ในการสื่อสารอะไรบ้าง เพียงพอ และเหมาะสมหรือไม่สำหรับผู้เรียนที่เมื่อจบการศึกษาในระดับนั้น ๆ แล้วจะนำไปใช้ได้ ถ้าไม่เพียงพอและไม่เหมาะสม ควรจะเพิ่มการฝึกอะไรและอย่างไร

2. ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ท่าแบบถ้อยคำ (Register) ที่มีการฝึก (Function) อย่างเดียวกัน แต่ใช้ในกาลเทศะและกับบุคคลที่ต่างกัน เช่น ในการกล่าวตอบคำทักทายที่ว่า "How are you?" อย่างเป็นทางการ ได้แก่

- I'm extremely well, thank you.
- I'm in excellent health, thank you
- I'm very well indeed, thank you. etc.

อย่างไม่เป็นทางการ ได้แก่

- Very well, thank you.
- All right, thank you.
- So-so thanks. etc.

3. ผู้สอนควรจะเน้นสอนกริยาสภาพการณ์ (Modal Verbs) ในแง่ของการฝึก เนื่องจาก กริยาสภาพการณ์บางคำที่คำเดียวอาจใช้ในการฝึกที่ต่างกัน เช่น "Can" อาจใช้ในการฝึกของ

- การเสนอให้ความช่วยเหลือ	"Can I help you?"
- การขอความช่วยเหลือ	"Can you help me?"
- การขอร้อง	"Can you tell me where he is?"
- การขอยืม	"Can I borrow your money?" เป็นต้น

4. ควรจะได้มีการศึกษาวัฒนธรรมตะวันตกที่ปรากฏในบทสนทนาในหนังสือแบบเรียนทั้งในด้านความเชื่อ (Belief) ค่านิยม (Value) จุดมการณ์ (Ideology) ปณัตฐาน (Norm) และวัฒนธรรมในการใช้ภาษา เพื่อจะได้เป็นคู่มือครูสอนภาษาอังกฤษอื่นจะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น

5. ควรจะได้มีการเปรียบเทียบวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทย ในการสนทนาในหัวข้ออื่น ๆ อีก เช่น การแนะนำ การชักชวน การยกย่องสรรเสริญ (Complimenting) เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กฤษฎา เทวรักษ์ กฤษฎาสอนน้อง แพร่พิทยา 2504, 315 หน้า

บุญเหลือ เทพสุวรรณ, ม.ล. คู่มือครูประโยคมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย วิชาภาษาอังกฤษ :

วัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ โรงพิมพ์การศาสนา 2507, 163 หน้า

_____ ภาษาไทย-วิชาที่ถูกลืม โรงพิมพ์สุรสภา 2518, 90 หน้า

_____ "ข้อควรคำนึงเกี่ยวกับการอบรมครูสอนภาษาไทย" ใน คำบรรยายวิชาภาษาไทย
หน้า 36 - 37 โรงพิมพ์กรมตำรวจ 2520

ประพาคัน พฤทธิประภา แนะนำการวิเคราะห์เชิงแย้ง : จากทฤษฎีถึงการปฏิบัติ ม.ป.ท.
1978, 49 หน้า

ปรียา จุฑรัตน์ ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษและ
สัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษ วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514,
101 หน้า อัดสำเนา

"ภาษาคำสตรึงสังคม" จุลสารเชิงวิชาการ พิมพ์ในงานนิทรรศการภาษาคำสตรึงครั้งที่ 1
22 - 25 พฤศจิกายน 2526 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2526, 47 หน้า

ผ่าน บาลโพธิ์ "การสอนภาษา กับวัฒนธรรม" ภาษาปริทัศน์ 1 : 59 - 67 ภาคต้นปีการศึกษา
2527

พันธ์เพชร (นามแฝง) มารยาทสังคม หอสมุดกลาง 09 2513, 352 หน้า

เจริญศรี รักชาติ ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษและ
ความชอบเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2513

วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513, 77 หน้า อัดสำเนา

สมศรี สุภูมิณันท์ "งามมารยาท : รู้สีกักทายน" ขวัญเรือน 236 : 40 - 43 ตุลาคม
2524

อังกาบ พลากรกุล "จากวาทกรรมสัมพันธ์และอรรถวาทกรรมสัมพันธ์ถึงสถานการณ์การใช้ภาษา"
คำสตรึงแห่งภาษา 1 : 1 - 10 มกราคม 2523

อมรา แล่งสันตผล "แนวทางการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย" ภาษาปริทัศน์ 2 : 11 - 17

มกราคม - พฤษภาคม 2524

Aitchison, Jean. Linguistics. 3rd Impression, New York, U.S.A., David McKey Company, 1983. 189 p.

Baker, Glenn F. Western Manners and English Conversation for Every-day Use in Japan. Tokyo, Japan, Sunseido, 1940. 114 p.

Binham, Philip. How to Say It. Hong Kong, Peninsula Press, Ltd., 1968. 96 p.

Blundell, John, Jonathan Higgins and Nigel Middlemiss. Function in English. Hong Kong, Oxford University Press, 1982. 274 p.

Borkin and Susan M. Reinhart. "Excuse me and I'm sorry," TESOL Quarterly. 12 : 57 - 69, March, 1978.

Canale, Michael. "From Communicative Competence to Communicative Pedagogy," in Language and Communication. p. 3 - 27, New York, U.S.A., Longman, 1983.

Dimitrijevic, Naum R. "Problems and Implications of Contrastive Analysis of Vocabulary and Culture," Papers and Studies in Contrastive Linguistics. 7 : 133 - 144, 1977.

Ford, Carol Kasser. American Cultural Encounters. Sanfrancisco, California, U.S.A., the Alemany Press, Ltd., 1980. 116 p.

Holmes, Janet and Dorothy F. Brown. "Sociolinguistic Competence and Second Language Learning," Topics in Cultural Learning. 5 : 72 - 82, 1977.

Janicki, Karol. Toward Contrasting Communicative Competence : An Analysis of Style. Edmonton, Canada, Linguistic Research, Inc., 156 p.

Kana, Marit. "Saying NO in English : A Sociolinguistic Lesson on Refusals," RELC Journal. 13 : 29 - 50, December, 1982.

Lado, Robert. Linguistic Across Cultures. Michigan, U.S.A., the University of Michigan Press, 1957. 141 p.

Lee, William R. A Study Dictionary of Social English. Oxford, England, Pergamon Press, Ltd., 1983. 174 p.

Loveday, Leo. The Sociolinguistics of Learning and Using a Non-Native Language. Oxford, Great Britain, Pergamon Press, 1982. 196 p.

Marquez, Ely J. "Contrastive Analysis in Sociolinguistics" IRAL. XVII :
313 - 329, November, 1979.

Smithies, Michael. How Not to Lose Face. Singapore, Federal
Publications (S) Pte. Ltd., 1984. 894. 89 p.

Trudgill, Peter. "Introduction : Sociolinguistics and Sociolinguistics"
in Sociolinguistic Patterns in British English. p. 1 - 18, London,
Great Briation, 1978.

Wilaiwan Kanittanan. "Some Evidence of Cross Cultural Transfer and
Some Proposals on Second / Foreign Language Teaching" PASAA.
13 : 63 - 73, October, 1983.

การวิเคราะห์เชิงแบงตามหลักภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา

การศึกษาความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม

ในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

บทคัดย่อ

ของ

มยุรี กลิ่นศรีสุข

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กรกฎาคม 2528

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทย ในการสนทนาและทำนายลักษณะข้อผิดพลาดทางด้านวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษ

ข้อมูลทางวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาได้จากหนังสือต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการสนทนา ส่วนของภาษาไทยได้จากหนังสือต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการสนทนาทั้งจากหนังสือนวนิยาย และจากความรู้ของเจ้าของภาษา

ผลการเปรียบเทียบปรากฏว่าวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยในการสนทนา มีส่วนที่แตกต่างมากกว่าส่วนที่คล้ายคลึงทั้งในด้านรูปแบบไวยากรณ์ และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ได้แก่ ความแตกต่างในเรื่องถ้อยคำที่ใช้โต้ตอบ เช่น การทักทายในภาษาอังกฤษทั้งในกรณีที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ผู้ทักทายและผู้รับคำทักทายจะใช้ถ้อยคำที่คล้ายคลึงกัน คือ ผู้ทักทายจะทักทายด้วยคำว่า "Good morning" หรือ "Hello" ผู้รับคำทักทายก็จะโต้ตอบด้วยคำว่า "Good morning" หรือ "Hello" เช่นเดียวกัน แต่ในภาษาไทยถ้อยคำที่ใช้ทักทายจะไม่แน่นอน ในกรณีที่ทักทายอย่างเป็นทางการอาจจะทักทายและโต้ตอบคำทักทายด้วย คำว่า "สวัสดี" ในกรณีที่ทักทายอย่างไม่เป็นทางการอาจจะทักทายด้วยลักษณะประโยคที่เป็นประโยคคำถาม และผู้รับคำทักทายจะโต้ตอบด้วยการตอบประโยคคำถามนั้น เช่น ทักทายว่า "ไปไหนมา" ผู้รับคำทักทายจะตอบว่า "ไปไหนมา" หรืออื่น ๆ ดังนั้นความแตกต่างเหล่านี้มีโอกาสจะทำให้เกิดความผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนไทย เช่น นักเรียนไทยอาจจะทักทายด้วยคำว่า "Where are you going?" หรือ "Where did you go?" ซึ่งจะเป็นความผิดพลาดทางด้านวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนา

A CONTRASTIVE SOCIOLINGUISTIC ANALYSIS
A STUDY OF CULTURAL DIFFERENCES
IN THE USE OF ENGLISH AND THAI

AN ABSTRACT

BY

MAYUREE KLINSRISUK

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

July, 1985

The purposes of this research were to compare the culture in using English and Thai and to predict the errors in using English.

The data of the English and the Thai cultures were collected from books on conversation and from the Thai native speakers.

It was found that there was more differences than similarities both in linguistic grammar and social interaction. For example, in formal and informal greetings in English, the same utterances could be used by both parties. If the first speaker said "Good morning." or "Hello.", the second could say "Good morning." or "Hello." too. On the contrary, the Thai people might greet the others by saying "Swadee" in formal situations and by asking "Pai Nai Ma" in informal situations and "Swadee" or "Pai Do Nang Ma" would be the answer. Therefore these differences might cause cultural errors when Thai student speak English. For example, they might greet someone by asking "Where are you going?" or "Where did you go"? in informal situations which could be misunderstood by the native speakers of English.